

K E N
M c C L U R E



EXPERIMENT

KIOKAN

K E N
M c C L U R E

EXPERIMENT



Copyright © 2004 by Ken McClure
Translation © Petra Klůfová, 2006
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Z anglického originálu The Gulf Conspiracy
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Táňa Holasová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., FrýdekMístek,
v edici Klokan, 2006
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 80736215841

1

*Channing House
Kent
listopad r. 1990*

Zpoza mračen se vynořil měsíc a ozářil příjezdovou cestu k Channing House právě ve chvíli, kdy branou projela černá limuzína, po chrupajícím šterku dorazila k hlavnímu vchodu a zastavila. Řidič vystoupil a rozběhl se dozadu otevřít dveře pasažérovi. Přitom nasadil výraz úslužné starostlivosti, protože pasažér vinou tlustého svrchníku a těžkého kufříku vystupoval značně neohrabaně. Konečně se napřímil a požádal řidiče, ať na něho s vozem počká, načež vystoupil po schodišti k hlavnímu vchodu. Po šedesátikilometrové jízdě z Londýna měl lehce prkennou chůzi.

Otevřel mu sluha, jenž si s omluvou vyžádal průkaz totožnosti, i když hosta zřejmě poznal, protože ho oslovil jako sira Jamese.

„Jistě, jistě,“ zamumlal muž a hrabal se po kapsách, aby nějaký průkaz objevil. „Ale nebudeme snad tenhle nesmysl dohánět do krajnosti, ano?“

„Rozkaz plukovníka Warnera, pane,“ oznámil sluha, zavřel dveře a vzal si hostův svrchník. Až potom ho odvedl do patra, kde otevřel dvojkrídle dveře a příchozího ohlásil: „Sir James Gardiner!“

„Jen pojd'te dál, Jamesi!“ ozval se muž, jehož zastřižený knírek a vzpřímené držení těla by jeho příslušnost k vojenskému stavu prozradily v každé společnosti. „Jste laskav, že jste se objevil tak narychlo.“

„Tón vašeho vzkazu mi nedával dvakrát na vybranou, Warnere,“ zabručel Gardiner.

V místnosti byli ještě další tři muži. Gardiner jim kývnul na pozdrav a přisedl ke stolu.

„Bohužel, nic jiného jsem v dané situaci dělat nemohl,“ omlouval se Warner.

„Ve vzkazu jste upozornil, že jde o velmi vážnou věc. To bych vám sakra doporučoval, protože dnes jsem měl večeřet s ministrem obrany!“

„Je mi líto, ale Crowe má pro nás špatné zprávy,“ vysvětlil Warner. Mluvil přitlumeným hlasem jako zřízenec pohřební služby jednající s čerstvě truchlící rodinou. „Došlo k jisté nehodě, závažné nehodě, jež by potenciálně mohla vést ke katastrofálním důsledkům.“

Gardiner se podíval na Crowea a zeptal se: „Pokud se to týká i jeho, pak je do toho nutně zapletený i Porton Down, ne? Znamená to tedy, že všichni se nakazíme morem nebo černými neštovicemi?“

„Nic takového,“ ujistil ho stroze Crowe. „Týká se to vakcinace, kterou naše jednotky podstoupily před odvelením do Zálivu.“

„Pro všechno na světě, a co to má co dělat s námi?“

Crowe, chorobně vychrtlý muž kolem pětáctiřiceti, se strhanými rysy a nažloutlou pleť připomínající starý pergamen, se přes zatavená skla brýlí zadíval na desku stolu, jako by sbíral myšlenky. Nakonec vzhlédl. „Vakcinační program je jednorázový, složený z více vakcín v jedné – přesněji řečeno, je jich šest v jediné dávce. Jejím úkolem je zaručit ochranu proti celému spektru chorob, jež v daném regionu mají endemický charakter, a dále proti chorobám zneužitelným jako biologické zbraně.“

„Ale pořád nechápu, co to má společného s námi.“

„Vakcína byla kontaminovaná,“ objasnil Crowe.

„Kontaminovaná,“ zopakoval Gardiner, když pochopil, že to je jádro informace.

„A čím?“ Crowe tedy jemu i ostatním posluchačům vysvětlil, co se stalo.

Gardinerovi samým zděšením poklesla čelist. Rovných třicet vteřin simuloval docela obstojnou napodobeninu leklé ryby. „To nemyslíte vážně!“ vyhrkl.

„Mrzí mě to, ale myslím.“

„Ale proboha živého, jak je to možné?“

„Jeden člen mého týmu, jistý doktor George Sebring, se dopustil přehmatu, který by za normálních okolností byl docela nevinný, ovšem teď vedl k celé řadě nešťastných důsledků. Jak dobře víte, povaha naší práce vyžaduje, aby Beta tým a jeho úkoly zůstaly v utajení, a to dokonce i v rámci tajné činnosti Porton Downu. O našem skutečném poslání ví jenom hrstka lidí a v rámci své vlastní instituce máme krycí verzi, kterou odrážíme zvědavé otázky svých spolupracovníků. Oficiálně pracujeme na výzkumu nové očkovací látky. Je ironií, že právě z tohoto důvodu nás požádali, abychom zajistili zásoby genových komponentů nezbytných k výrobě té armádní vakcíny. Výrobcům podle všeho došly zásoby složky zvané cytokin, která povzbudí imunitní systém a umocní účinnost vakcín. Obrátili se na nás s žádostí o alternativní řešení. Naneštěstí jim Sebring z nevysvětlitelného důvodu předal nesprávnou látku.“

„Nebyl to tedy živý virus?“

„Ach ne, sire Jamesi, tak jednoduché to není.“

„Čert aby to vzal!“ zavrčel Gardiner, potřásl hlavou a pohlédl na Crowea. „To se vymyká zdravému rozumu!“

„Každopádně toho omylu hluboce litujeme,“ prohlásil Crowe upřímně.

„Prokristapána, copak někdo z týmu vývoje vakcín nekontroluje, co se z laboratoře posílá ven?“

„Bohužel, program utajení, který vedení uplatňuje, stojí proti nám,“ vysvětloval Crowe. „Čtyři složky vakcinačního programu spadají do kategorie nejvyššího utajení. Výrobci nemají právo na jakékoliv informace o těchto složkách a nesmí je ani analyzovat.“

„A není možné vadnou dodávku stáhnout zpětně?“

„Na to je pozdě. Látku už aplikovali.“

„No to je nádhera!“ sykl Gardiner. „O jakých počtech lidí tu vlastně mluvíme?“ zeptal se s výrazem, z něhož bylo jasné, že odpovědi se bojí předem. Crowe se nejdřív na chvíli zahleděl do svých poznámek. „Odhadujeme, že zhruba patnáct procent spojeneckých sil bylo vakcinováno kontaminovanou látkou. To ovšem nezahrnuje Francouze, kteří vakcinaci svých jednotek odmítli.“

„Ať se propadnu!“ zahřměl pobouřeně Gardiner. „Takže my tady mluvíme o tisícovkách lidí!“

Crowe mlčel, čímž Gardinerův odhad potvrdil.

Gardinerovi se na čele zaleskla vrstva potu. Vytáhl velký bílý kapesník a otíral si obličej, zatímco naléhal: „Tak copak, vy vážení vědci, navrhuje? Máte nějaké řešení?“

Stále žádná odpověď.

Gardiner tedy položil jinou otázku: „Co se stane lidem, kteří tu vakcínu dostali?“

Všechny oči se stočily ke Croweovi, jehož kamenný výraz se během celé diskuse nezměnil ani v nejmenším. „Především bych chtěl zdůraznit, že já i celý tým toho omylu nesmírně litujeme,“ řekl. „Můžu vás ujistit, že obzvlášť doktor Sebring se s tím pořád nedokáže vyrovnat.“

„Odpovězte laskavě na mou otázku!“ vyštěkl Gardiner mrazivě. Už druhý Croweův pokus setřást vinu ze sebe ho nesmírně popudil. Crowe byl šéfem týmu, takže by měl nést hlavní zodpovědnost.

„Vzhledem k povaze naší práce je vyloučeno, že bychom se mohli poučit z předchozích zkušeností,“ pronesl Crowe upjatě.

Gardiner se zamračil. „Znamená to tedy, že ve skutečnosti nemáte potuchy, co to s našimi jednotkami provede?“ ujistil se.

„Stručně řečeno, můžeme pouze...“

„Hádat?“ dořekl Gardiner místo něho tónem, jako by vyslovil vulgární nadávku.

„No... objektivnější je uvést, že jsme schopni informovaného odhadu,“ opravil ho Crowe a pokusil se o úsměv, takže ještě víc připomínal mrtvolu.

Gardiner na něho upíral nevyzpytatelný pohled, jímž klidně mohl maskovat pohrdání. „Dobře, vezmem to tedy popořádku,“ povzdechl si. „Zabije je to?“

„Můžeme skoro s určitostí tvrdit, že nezabije,“ odpověděl Crowe.

„Postihne je to po zdravotní stránce?“

„Pravděpodobně nikoliv, ačkoliv zatím je těžko říct, protože jsme neprovedli žádné rozsáhlejší vyhodnocení...“ Croweův hlas se utopil v rozpačitém tichu.

Gardiner na něho ještě chvíli zkoumavě hleděl a nakonec se zadíval do prázdna – zřejmě přemýšlel. Nakonec se rozhlédl po všech přítomných u stolu a pravil: „Takže pokud nepadnou mrtví k zemi a nezhroutí se v záchvatu kašle a dávení, co zbývá?“

Crowe pokrčil rameny a odvětil: „Opakuju, že tohle je velmi těžké odhadnout. Může se objevit široká škála příznaků v průběhu velmi dlouhého časového období...“

„Ale copak neexistuje aspoň jeden příznak, který by svědčil o společném původu potíží?“

„Nemyslím. Zpráva našeho týmu neuvádí...“

„Děkuji. Mám dojem, že všichni jsme se s obsahem vaší zprávy už seznámili,“ vzal si opět slovo Gardiner. „Takže, abychom měli všichni jasno, vy tedy tvrdíte, že bude obtížné identifikovat přítomnost čehokoliv, co by vysvětlilo původ případných onemocnění?“

„Ano, dá se to tak říct,“ připustil Crowe. „A tohle je, mimo jiné, rovněž zmíněno v naší... echm... zprávě, kterou jste však pochopitelně prostudovali.“

„Díkybohu aspoň za to,“ zabručel Gardiner. „To nám ponechává aspoň nějaký prostor pro manévrování. Kdo v Portonu o tomhle ví?“

„Nikdo!“ prohlásil Crowe sebejistě. „Týmu jsem přikázal mlčet, dokud to nějak nevyřeším.“

„Výborně,“ přikývl Gardiner. „Máme tedy možnost ten incident utajit.“

Všichni se na něho zadívali naráz, což si vyložil jako obvinění z jejich strany. „Slyšeli jste, že nikdo nezemře a nikdo nebude trpět specifickými příznaky, které by ukazovaly na tým Beta a tím i na nás. Tato skutečnost nám současně poskytuje možnost jednat, nemám pravdu?“ skoro se na své posluchače obořil.

„Jestli tomu rozumím, navrhujete vzniklou situaci vyřešit tím způsobem, že neřekneme a nepodnikneme vůbec nic, sire Jamesi!“ ozval se jeden z přítomných, jenž až dosud nepronесl ani slovo. Byl to Rupert Everley, milionář a podnikatel v nemovitostech a rádoby politik, který prozatím třikrát neuspěl ve volbách, kde kandidoval za konzervativce. Nedávno se mu přehoupala čtyřicítka a se svými chlapeckými rysy a hustou čupřinou dozadu sčesaných plavých vlasů

byl nápadně pohledný. Podle všeobecného mínění však věnoval větší pozornost svému vzhledu než tomu, co vypustí z úst. Okolí ho v žádném případě nepovažovalo za intelektuálního obra a dokonale se vyznalo ve nepočetné škále výrazů, jež střídal s takovou zručností, že si je prostě musel předem nacvičit před zrcadlem. Momentálně zvolil masku zvanou „nejhlubší obavy“.

„Chcete tedy naznačit, že máte lepší nápad, Everley?“ zeptal se Gardiner. „Zřejmě byste rád učinil veřejné prohlášení, v němž byste veřejnosti sdělil, že jsme svoje jednotky naočkovali kontaminovanou vakcínou? Prozradil byste, že nemáme ponětí, co to s těmi lidmi udělá do budoucna? A pak byste zřejmě dodal, čím byla vakcína kontaminovaná a kde jsme ji vzali, načež byste se zájmem sledoval ten týjatr, který sdělovací prostředky kolem všeho udělají. Nebo se mýlím?“

V místnosti zavládlo hluboké ticho. Everley vypadal značně pokrotle.

Gardiner pokračoval v útoku: „Uvážil jste vůbec, jaký dopad by na naše jednotky měla zpráva, že jsme je těsně před jejich nasazením do válečných akcí otrávilí očkováním? Proboha, člověče, to už bychom jim mohli rovnou do Bagdádu poslat telegram, že celou válku odpískáme!“

„Máte pravdu, Jamesi,“ podpořil ho Warner. „V takových situacích potřebujeme především zachovat chladnou hlavu.“

„Když to podáváte takhle, pak s vámi souhlasím,“ honem ucouvl Everley.

„Jinak se to ani podat nedá!“ prohlásil Gardiner nesmlouvavě. „Celou nehodu musíme udržet v utajení!“ Dal si záležet, aby každému z přítomných mužů hezky po řadě pohlédl zpřímá do očí. „A od téhle chvíle se ve svém jednání zaměříme výhradně na to, jak toho dosáhnout.“

„Do řiti, vůbec si nejsem jistý, jestli se mi chce bojovat po boku frajera, co je schopný tolik riskovat jen kvůli kartám,“ ušklíbl se desátník vzdušných sil Neil Anderson, pleskl na stůl třemi kartami, natáhl se a oběma rukama shrábl svou výhru. „Podle mě ti chybí zdravý selský rozum, kámo!“

„Jen si nehoň triko, chlapečku, tohle všechno je akorát zatracená náhoda!“ odsekl rovněž desátník Colin Clouds. „Málem jsem tě sejmul, hošánku, a navíc si rač vtlouct do hlavy, že risk je zisk!“

„Ha, ha!“ chechtal se Anderson.

„Odpuť si ty kecý a rozdávej!“

Anderson s tichým pochechtáváním sklepal paklík karet o stůl a začal rozdávat. „Jo, dneska jedu!“ vtipkoval přitom. „Slečinka Štěstěna nejenom že stojí při mně, ale navíc si kvůli mně stáhla i kalhotky!“

Childs chtěl odseknout něco vtipného, když vzduch náhle prořízlo nečekané vytí sirén a oba muži vyskočili od stolu a hnali se na své vymezené pozice.

„Nálet!“ ječel Anderson a v běhu přes temné cvičiště ukazoval na vzdálenou noční oblohu.

„Kde jsou kurva Patrioti?“ vztekal se Childs, který se snažil utíkat a rozhlížet se najednou.

Jako by ji přivolal, ozval se svist stíhací střely American Patriot, vystřelené z baterie na obvodu základny. Oba jí provolali slávu.

„Jebni tu svini, broučku!“ hulákal Anderson.

„Zašroubuj ji Saddámovi do prdele!“ připojil se Childs.

Z celé základny bylo slyšet další jásos, protože raketa Patriot se střetla s blížícím se letounem, jenž se ve spirálách zřítíl z oblohy zhruba čtyři sta metrů od plotu základny. V následujícím tichu, které zbývalo do dopadu na zem, se Anderson a Childs vrhli obličejem k zemi a zakryli si uši před očekávanou explozí, ale žádná se nekonala. Místo toho se prodlužovalo přízračné ticho a oba muži zneklidněli. A

náhle vypuklo peklo, protože nad základnou se jako nářek zatracených duší šílenců rozlehlo skučení NAIAD (detektorů chemických a biologických zbraní).

„Nevybuchlo to, protože je to kurva útok BéCéček!“ řval Anderson, honem se hrabal na nohy a s Childsem v patách se řítit do skladu, aby si navlékli ochranné obleky.

„Ježíši podělanej, to fakticky je!“ vrčel Anderson, zatímco poskakoval na jedné noze, jak si chvatně natahoval oblek.

„Kristepane!“ drtil Childs pořád dokola mezi zuby a zapínal si oblek roztřesenými prsty, ztuhlými hrůzou a prudkým přívalem adrenalinu do žil. Oba muži tohle při výcviku absolvovali už stokrát, ale teď byl útok skutečný, ach bože, a bylo to něco úplně jiného.

Celých dvacet minut seděli oba muži mlčky, zabraní do myšlenek. Přestali s chvástáním i nadávkami, ostatně, mluvit přes respirátory ani nebylo možné. V duchu se zaobírali vzniklou situací. Neexistoval způsob, jak zjistit, co vlastně je ve vzduchu a možná hned na druhé straně průzorů jejich přileb. Nervový plyn? Virus? Bacily moru? Všechno tohle dohromady?

Anderson si vzpomněl na výcvikové přednášky, kde jim vysvětlovali, že ruská taktika používání „koktejlů“ z chemickobiologických zbraní má za cíl proniknout ochrannými opatřeními právě proti těmto zbraním. Přesně si vybavoval instruktorovo vysvětlování, že v jisté době se Rusko se Saddámem náramně kámošilo. Mimoděk si promnul rameno, kam dostal očkovaní.

Všiml si, že Childs má zavřené oči. On sám se nikdy nemodlil, ale usoudil, že teď je prokletě vhodná příležitost si to vyzkoušet. V myšlenkách se soustředil na manželku Jenny a jejich dvě děti. Mladší Claire se narodila císařským řezem celý měsíc před termínem, a navíc jen týden před jeho odvelením do Zálivu. Byla tak maličká a zranitelná a navlas tak se nyní cítil i on sám.

Do uší mu pronikla siréna oznamující konec poplachu. Mužům klesla hladina adrenalinu a vzápětí ho vystřídal pocit slabosti a úlevy. Zvolna vstali a začali svlékat protichemické obleky.

„Nejspíš to byl falešný poplach,“ prohodil Anderson.

„Tohle vykládej mým střevům,“ bručel pod vousy Childs. „Fujtajxl, jak já nesnáším, když není vidět, proti čemu bojujeme!“

Užuž se chystali uložit obleky zpátky do skladu, když zahlédli postavu, dosud navlečenou v protichemickém oděvu, jak se k nim rítí přes plac, něco křičí a zběsile mává pažemi. Hlas měla přidušený přílbou. Během pár vteřin se přiblížila až k nim a Anderson poznal Guse Macleana, seržanta a příslušníka pětičlenného týmu, jenž hlídal a ovládal chemické a biologické detektory.

„Honem se zase oblíkněte!“ hulákal Maclean. „Ještě to neskončilo, všude je tady zkurvenej plyn! Až najdu toho debila, co ohlásil konec poplachu, utrhnu mu koule!“

Oba vojáci zpanikařili a překotně se nasoukali zpátky do skafandrů. O pár minut později se opět rozezněly NAIADy. Poté základna ve stavu chemického a biologického útoku zůstala ještě dlouhých osm hodin.

Uběhly celé dva dny, než ti dva opět potkali Guse Macleana. Seděl v kantýně a dloubal se v jídle, které mu očividně připadalo víc než odporné.

„Tak co o tom víš?“ zeptal se Anderson a přisedl si.

Maclean pokrčil rameny, a než odpověděl, opatrně se kolem sebe rozhlédl. „Podle oficiální zprávy nepotvrdili chemický útok na základnu.“ Zdůraznil slovo ‚nepotvrdili‘.

„Ale já myslel, že vy kluci jste ho potvrdili!“ divil se Childs.

„Každý detektor na týhle všivý základně se mohl strhat, jak hlásil útok plynem, ale ty frčkaři nahoře se tváří, že nic podobného se nekonalo. Tak k čemu tu vůbec jsme, když nám nahoře nevěří? Kdo jiný to má ‚potvrdit‘ když ne my, můžeš mi to laskavě vysvětlit?“

„No to mě podrž,“ zavrtěl Childs hlavou. „Přece jste si to nevymysleli, nebo jo?“

„Můj dědeček vyprávěl, jaký boty dělaly šarže v tý jeho válce,“ přisadil si Anderson. „Oddíly lvů vedené osly a tak podobně. Některý věci se zkrátka nezmění.“

„A co ten falešný konec poplachu?“ zajímal se Childs.

„Tak to je zas úplně jiný kafe,“ bručel Maclean. „Nikdo se k tomu nepřihlásil. Stovky našich mládenců se zbytečně nadýchali

nervovýho plynu, a nikdo za to nemůže! Nejspíš se to ani vůbec nestalo.“

„Válka s Iráčany je dost hnusná i bez toho, že po nás jdou i naši vlastní lidi,“ ušklíbl se Childs.

32. polní nemocnice

Wadi al Batin

23. leden r. 1991

Velitel chirurg James Morton sledoval, jak vrtulník dosedá k zemi a víří písek do všech stran. Sotva se otevřely posuvné dveře, tři polní sanitáři se v předklonu rozběhli pomáhat při vykládání pacienta z vnitřku stroje. Zraněný byl technik z pancéřového osobního transportéru, jemuž pod pásovými koly uvízla paže, protože kolega technik o jeho přítomnosti nevěděl, vozidlo nastartoval a pokusil se odjet. Muži to téměř uřízlo pravou paži. Doprava do řádné nemocnice nepřicházela v úvahu kvůli kritické ztrátě krve. Wadi Al Batin bylo nejbližší místo s dostatečným lékařským vybavením, aby situaci dokázalo jakžtakž zvládnout.

Morton se zadíval bezvědomému muži do tváře a přitom poslouchal jednoho ze sanitářů, jak drmolí sled cifer a informací o jeho stavu. Pacienta chvatně přeložili z nosítek na operační stůl. Nemohlo mu být víc jak dvacet. Správně měl mít celý život teprve před sebou. „Krev?“ zeptal se Morton.

„Na cestě,“ odvětil ošetřovatel s rouškou na obličeji.

„Tak se na to podíváme,“ zabručel Morton a jemně odloupl chumel obvazů z pacientovy paže. „Jak se jmenuje?“

„Jackson, pane. Vojín Robert Jackson.“

„No, vojíne Jacksone,“ řekl Morton. „Je mi líto, starý brachu, ale vaše vojenská kariéra je u konce. Upřímně doufám, že jste levák, protože tohle musí pryč. Připravte se všichni k amputaci, ano? Jak je na tom?“

Otázka mířila na anesteziologa, mladého nadporučíka, který stál u pacientovy hlavy a na monitorech studoval záznamy přístrojů, k nimž personál Jacksona mezitím připojil.

„Žádná sláva. Je hodně zesláblý.“

„Jak to vidím já, stejně nemáme na vybranou,“ rozhodl Morton.

„Takže podle vás nemá cenu zkusit ho nejprve stabilizovat a pak rychle převézt do nemocnice s pořádnou JIPkou?“ ujišťoval se nadporučík.

Morton jen pomalu zavrtěl hlavou. „To bych samozřejmě jenom uvítal, ale pochybuju, že s tou hroznou kaší pod ramenem by se nám povedlo ho stabilizovat. Kromě toho s každou další minutou roste nebezpečí, že do tak rozsáhlé rány vnikne infekce. Mládenec má jedinou naději, a sice okamžitou amputaci, takže není na co čekat. Kde je kčertu ta krev?“

„Tady!“ oznámil jeden z ošetřovatelů, protože zaslechl, jak před polní nemocnicí zastavilo vozidlo.

O dvacet minut později si Morton dopřál okamžik oddechu a ucouvl od operačního stolu, aby sanitář mohl amputovanou paži zabalit do gázy a odnést ji ze stanu. Opět požádal o informace o pacientově aktuálním stavu, načež přes pahýl přetáhl dva záměrně ponechané kusy volné kůže a začal je sešívát.

„Pořád je to s ním nahnuté,“ odvětil anesteziolog.

„Za minutku jsem hotový.“

Vzápětí Mortonovi leknutím ujela ruka, jelikož spustilo řezavé vytí sirén ohlašujících letecký poplach. Zaklel, protože jehla vyryla v pacientově kůži dvoucentimetrový škrábanec.

„Tak tohle nám tu ještě scházelo,“ zavrčel anesteziolog. „Nálet.“

„To jsou střely!“ upozornil kdosi. „Poslouchejte.“

V následujícím tichu se zaposlouchali do vytí blížící se střely.

„Řekl bych, že nás přeletí,“ poznamenal jakýsi optimista jen vteřinku předtím, než se ozvalo hlasité třesnutí. Lidé v chirurgických rouškách se po sobě tázavě podívali.

„No jo, výbuch se nekoná, takže to muselo bouchnout už ve vzduchu,“ pravil nevyléčitelný optimista.

Morton pokračoval v šití úhlednými stehy a nevnímal, že personál kolem něho přešlapuje a zpoza roušek si vyměňuje nervózní

pohledy. Pak se sirény NAIDAD vypnuly a z reproduktorů zaznělo: „Chemickobiologický útok! Nejde o cvičný poplach!“ A ještě zdůraznění: „Nejde o cvičný poplach!“

„Tak fajn. Lidi, každý ví, co má dělat!“ prohlásil Morton, stále soustředěný na práci, od které se neodtrhl pohledem. „Všichni do ochranných obleků, prosím!“

Nikdo neodporoval, jen anesteziolog namítl: „Teď nemůžu odejít. Zemřel by.“

„Když neodejdete, můžete zemřít vy sám!“ upozornil Morton.

„Půjdu jen v případě, že jdete i vy.“

Morton se pod rouškou usmál. „Jo, to je fér.“ Dokončit šití trvalo pouhých sedm minut, ale oběma mužům to připadalo jako sedm hodin. „Výborně, teď se běžte obléknout jako první!“ poručil Morton a svlékal si rukavice. „Přineste respirátor i pro pacienta a pak ho můžete převzít, než vlezu do obleku já. Prozatím ho necháme na kyslíku.“

Anesteziolog už na nic dalšího nečekal.

O tři hodiny později a navzdory maximálnímu úsilí Mortona i jeho lékařskému týmu technik Robert Jackson zemřel, aniž by jedinkrát přišel k vědomí. Zhruba dvě hodiny poté se Mortonovi a anesteziologovi udělalo zle. Oba muže sužovaly oslepující bolesti hlavy, žaludeční křeče a v průběhu noci opakovaně a dlouze zvraceli.

„Už vědí, co to bylo?“ lapal Morton po dechu, když mu následující ataka zvracení dopřála několikaminutový oddech. Otázku položil jednomu ze svých spolupracovníků, jenž mu právě otíral pot z tváře. Nad základnou zatím vycházelo slunce.

„Zatím jsme z vedení nevyrazili jinou informaci, než že šlo o neidentifikovaný chemický útok,“ odpověděl mladý lékař.

„A co monitorovací tým?“

„Technici tvrdí, že to byl sarin, ale nikdo to nepotvrdil.“

„Co nám říkají příručky?“

„Obsahují pouze informace ze studií provedených už kdysi dávno na dobrovolnících. Podle nich vykazujete příznaky lehké otravy uvedeným plynem.“

„Kristepane, nerad bych zažil příznaky těžké otravy,“ ušklíbl se vyčerpaný Morton. „A co dlouhodobé důsledky?“ vyzvídal.

„O nich tam nestojí vůbec nic. Podle názoru oficiálních míst je zřejmě nejlepší vůbec se sarinu nenadechnout.“

„Kdo by to byl pomyslel?“ zmohl se Morton na sarkasmus, než ho nový záchvat žaludečních křečí přinutil svinout se do klubíčka a vykřiknout bolestí. Když bolest konečně odezněla, zůstal bezvládně ležet na polštáři a chvíli sbíral síly k další otázce: „Ale jistě existují studie z dalšího sledování těch dobrovolníků?“

„Zřejmě ano.“

„No a?“

„Zřejmě tomu nebudete věřit, ale jejich závěry podléhají utajení.“

„Ale tomu já věřím rád,“ zašklebil se Morton. „A nenapadají mě žádná slušná slova.“

Morton i jeho kolega se do druhého dne stačili zotavit natolik, aby se mohli zúčastnit krátké porady ohledně incidentu se střelou. Přítomní se dozvěděli, že chemický útok nebyl potvrzen. A ten mrak na obloze, zpozorovaný po dopadu střely, byl v rozporu s kolujícími fámami, že šlo pouze o vznícené letecké palivo. Personál nemá brát fámy vážně, protože neexistuje sebemenší důvod k panice.

Morton se ohlédl po anesteziologovi a lékaři, který o něj pečoval, a kdesi zezadu zaslechl úšklebek skotského laboranta: „No, tak teda jo.“

2

*Letecká základna v Dhahranu
Saudská Arábie
únor r. 1991*

Podplukovník James Blamire dorazil do televizního studia s dostatečným předstihem, aby se podle předchozí domluvy stačil se svým americkým protějškem poradit. Plukovník Max Schumacher byl sice o pár centimetrů menší než klátivý Blamire, zato ramenatější a v kontrastu k Angličanovým prořídłym plavým vlasům měl hustého, ocelově šedého ježka. Při pohledu na vcházejícího Blamirea vstal a nabídl mu pravici.

S úsměvem navrhl: „Co kdybychom se chvilku prošli a promluvili si venku?“ Z křesla zvedl kufřík.

Blamire si všiml, že místnost je plná lidí a hluku, jak si technici chystali nádobíčko před tiskovou konferencí, a souhlasně přikývl.

Oba muži vyšli postranním vchodem, přičemž opatrně překračovali kabely a protahovali se mezi satelitním vybavením. Před odchodem ze studia se ještě zastavili u manažera a režiséra v jedné osobě, který v jedné ruce svíral poznámkový blok a druhou, volnou, dirigoval techniky rozestavující reflektory, aby se ujistili, že do začátku tiskové konference zbývá ještě spousta času.

„Šušká se, že novináři se vytasí s nepříjemnými otázkami o tom, zda Saddám používal chemickobiologické zbraně,“ prozradil Blamire.

„Už jsem se to taky doslechl a nemám z toho velkou radost. Zřejmě nemáte tušení, jaké informace mají k dispozici?“

„Bohužel. Snažil jsem se to zjistit, ale neúspěšně. Samozřejmě doufám, že to všechno budou obyčejné fámy, ale je k vzteku, že jich koluje nebezpečně moc.“

Oba muži šli chvíli mlčky. Nakonec se ozval Schumacher: „Čistě mezi námi, vojenská rozvědka předložila zprávu, že v Městě krále Khalida objevili antrax. Nejspíš byste měl o tom vědět.“

„Jedna z našich polních laboratoří identifikovala bacil dýmějového moru,“ oplatil mu Blamire.

„Ježíši.“

„Ovšem v oficiálním postoji nedojde k sebemenší změně,“ dodal Blamire.

„Takže naše postavení je pohodlné asi jako hnízdo z ostnatého drátu,“ zabručel Schumacher.

„Omíláme pořád stejné žvásty jako vojenský papoušek,“ rozzlobil se Schumacher a vzápětí zarecitoval: „Neexistuje jediný ověřený důkaz, že Saddám vůbec někdy záměrně použil chemickobiologické zbraně.“

„Všimněte si všemocného slůvka ‚záměrně‘!“ odfrkl si po chvíli Schumacher pohrdavě. „Iráčani používají dýmějový mor a my zase kouzlíme s významy slov. Na druhou stranu nemůžu vyloučit, že v jistých kruzích OSN by v tom leckdo viděl pokrok.“

„Pokud některá z těchto zpráv prosákla do sdělovacích prostředků – a to i navzdory jejich vrcholnému utajení – tajná služba bude předpokládat, že to my jsme je upozornili na vzdušné útoky provedené na Saddámovy laboratoře.“

Schumacher s úsměvem nadhodil: „Myslíte politováníhodný, ale nevyhnutelný důsledek radioaktivního spadu doneseného pouštním větrem?“

„Přesně tak. Tahle zařízení představují nepřijatelnou hrozbu pro celý civilizovaný svět a je nezbytné je zničit. Je nám líto vedlejších škod, jako je únik mikroorganismů a tak podobně.“

„A sdělovací prostředky to podle vás spolknou?“ nadhodil Schumacher.

„Osobně bych byl nejradši, kdyby na tu návnadu vážně skočily a nechaly mě už jednou provždy na pokoji. Mám plné zuby fíglů a podrazů těch svatouškovských pisálků a reportérů, co těm fotříkům u televize donesou válku až do obýváku.“

„Vím naprosto přesně, jak vám je,“ souhlasil Schumacher.

„Ale jedna věc mi dělá obzvlášť velkou starost,“ přiznal se Blamire. „Nejsem si tak úplně jistý, proč děláme takové opičárny, jen abychom zapřeli, že Saddám použil chemickobiologické zbraně, když je ksakru použil!“

Schumacher stříhl po Blamireovi kradmým pohledem. „To myslíte vážně? Skutečně to nevíte?“

„Ne, nevím,“ potvrdil Blamire.

„Vždyť ty zbraně koupil od nás, Jamesi! Před necelými šesti lety mu strýček Sam odprodal nejnovější bacílky a George Bush usoudil, že americký národ by ten žertík zrovinka teď nestrávil, zvlášť kdyby naši chlapci začali umírat na infekce zdobené hvězdami a pruhy.“

„Ach bože, to jsme si ale pořádně zavařili,“ povzdechl si Blamire. „Co přesně jste mu vy lotři prodali?“

„Pokud jsem vyrozuměl, tak v podstatě všechno, oč nás v polovině osmdesátých let požádali. Antrax, dýmějový mor, klostridii, brucelózu, na co si jen vzpomenete. Och, a jako přívažek i nervový plyn sarin.“

„Ježíši!“

„A víte, co je největší fór? Všechny ty výplody jsme mu z Americké národní sbírky kultur odprodali za stejnou cenu, jakou jsme účtovali výzkumným laboratořím u nás doma. Necelých šedesát dolarů zajedno balení.“

„Proboha!“

„A ten parchant to stejně nezaplatil.“

„Takže teď si z těch proklatých kultur může vypěstovat tolik biologického materiálu, kolik se mu jen zlíbí.“

„Přesně tak,“ přikývl Schumacher. „Můžeme jenom děkovat bohu, že je neumí správně použít, jinak bychom těch sraček měli nad hlavu. Ty staré střely středního doletu jsou při šíření chemickobiologických zbraní platné asi stejně jako dvojkolák.“

„No ale, přinejmenším to vypadá, že očkování splnilo účel,“ prohodil Blamire. „Prozatím jsme se nedoslechli o jediném případě nemoci.“

„Pravda,“ potvrdil Schumacher.

„Ale nezapomínejte, že nervový plyn může představovat větší problém,“ připomínal Blamire. „Myslím, že bychom mohli použít

stejnou taktiku ‚spadu ze zničené vojenské laboratoře‘, kdybychom neměli pár dokonale zdokumentovaných výbuchů střel přímo ve vzduchu.“

„Slyšel jsem o tom,“ přisvědčil Schumacher.

„A v jednom případě je to ještě vylepšené nějakým debilem, který odhoukal konec poplachu dřív, než se ta prokletá svinstva stihla rozptýlit. Jeden by málem myslel, že někdo chtěl naše jednotky vystavit jejich působení záměrně.“

„Divné, že o tom mluvíte,“ zabručel Schumacher a na okamžik se zastavil, aby si zapálil cigaretu. „Spíš si dělám starosti kvůli těm tabletkám, které těm klukům servírovali. Máte ponětí, o co šlo?“

„Pokud jde o mě, byly to prostě jen nějaké tabletky,“ mávl Blamire rukou. „Bohužel to nespadá do mého oboru. Údajně měly působit proti účinkům nervového plynu, je to tak?“

„S jistou výhradou,“ odvětil Schumacher. „Jde o to, že tabletky obsahují látku zvanou pyridostigmine bromide, která je toxická sama o sobě, zvlášť ve vyšších dávkách.“

„Pokud tomu rozumím správně, právě z toho důvodu dostali vojáci příkaz, aby je vzali až bezprostředně před plynovým útokem,“ pokračoval Blamire.

„Správně, ale mně není jasné, jak se dá poznat, kdy tabletku vzít,“ poukázal Schumacher.

„Dobrý argument.“

„Takže dokážete pochopit pokušení spolknout pilulku pokaždé, když chlapi zaslechnou blížící se letadlo, které jim připadá nebezpečné. Nikdo však nezná dlouhodobé účinky předávkování PéBěčkem.“

„Vidím, že se v té problematice dost vyznáte.“

„Ujde to,“ připustil Schumacher. „Nějakou dobu jsem strávil ve Fort Dietrichu. Ale víte, co je nejdivnější? PéBěčko nezabírá proti všem nervovým plynům. Ve skutečnosti existuje jeden plyn, jehož účinky ten protijed naopak ještě zhorší. Zkusíte hádat, o který plyn jde?“ Schumacher stříhl po Blamireovi významným pohledem.

„Sarin?“

„Ano. Sarin.“

„Čili právě ten jediný plyn, o němž víme, že ho Saddám má stoprocentně?“

„Přesně tak. PéBéčko docela slušně zabírá proti účinkům somanu a tabunu, ale v kombinaci se sarinem jde o smrtící koktejl. Dokonce i nepatrná koncentrace sarinu ve vzduchu může způsobit problémy člověku, který užívá PéBéčko.“

„Mluvil jste o tom s někým?“

„Děláte si legraci? Moje plukovnická hodnost se mi zamlouvá. Uniforma řadového vojína by mi ani neslušela. Nikdo nesmí ani tušit, že Saddám dostal sarin právě od nás. Zapomněl jste?“

„Já trouba,“ ušklíbl se Blamire. „Takže naši nadřízení radši vystaví armádu zbytečnému nebezpečí, jen aby se vyhnuli politickému skandálu?“

„Zdá se.“

Oba muži se zastavili a pozorovali řadu džípů vyrovnaných do řady zhruba tři sta metrů od vchodu do studia, z nichž vystupovalo množství vysokých vojenských důstojníků. Dokonce i na tu dálku rozeznali břichatou postavu generála Normana Schwarzkopfa.

„Osobně spoléhám na to, že náš Bouřný Norman tuhle komickou odysseu zastaví a do konce měsíce nás odtud všechny vykope,“ svěřil se Schumacher.

„Dejž to pámbu,“ pravil Blamire vážně. „Radši se vrátíme, ten cirkus vypukne co nevidět.“

Blamire a Schumacher se usadili každý na jednom konci dlouhého stolu, který stál v čele řad skládacích židlí, připravených pro účastníky tiskové konference. Televizní a filmové kamery už byly v pohotovosti, a když generál Schwarzkopf usedal za vějíř mikrofonů označených logy různých stanic, technici ještě honem naposledy upravovali úhly reflektorů. Po obou stranách měl generál americké a britské velitele, ovšem na otázky ohledně vývoje válečného konfliktu měl odpovídat především on osobně. Schwarzkopf zvládal reportéry se svým proslulým nadhledem a báječně chlapským humorem a zástupci sdělovacích prostředků reagovali smíchem a nejednou i potleskem. Generál byl odjakživa veselá kopa. Byl typicky bodrý klid'as, mluvil vždy k věci, zkrátka

akční americký hrdina, a přesně to lidi doma v Americe potřebovali a chtěli v televizi vidět – a tohle ostatně platilo i pro opačnou stranu Atlantiku. Kdykoliv totiž dostali slovo britští velitelé, jako by v sále zhasli světla a přepnuli na mluvící automat.

Blamire už začínal věřit, že otázek o chemickobiologických zbraních se strchoval úplně zbytečně, když se zvedla útlá žena s francouzským přízvukem oblečená do maskáčů a ohlásila, že zastupuje jistou francouzskou rozhlasovou stanici. Pak se zeptala, co je pravdy na fámách, že nedávno tým polní laboratoře v Dahranu objevil bacil antraxu.

Schwarzkopf vyčkal, až utichne šum v publiku, a poté prohlásil: „O něčem podobném nemám žádné informace, madam. Co ty, Maxi?“

Max Schumacher zavrtěl hlavou. „Ne, pane.“

„A co bakterie dýmějového moru ve Wadi al Batinu?“ pokračovala reportérka.

Schumacher mžikl po Blamireovi, jenž pochopil, že otázku má zodpovědět sám. „Rozhodně si nejsme vědomi žádného záměrného nasazení infekčních mikroorganismů proti spojeneckým silám!“ oznámil.

„A co třeba náhodné použití?“ otázala se žena. Zřejmě dobře ovládala hru se slovíčky, k níž se velitelé Pouštní bouře s oblibou uchylovali. Díky francouzskému přízvuku znělo to slovo velice sexy.

„Popravdě, není to tak bláznivý nápad, jak by se mohlo zdát,“ připustil Blamire s odzbrojujícím úsměvem, jako kdyby z posluchačů dělal své spoluspiklence. „Faktem totiž zůstává skutečnost, že naše vzdušné síly úspěšně zničily řadu Saddámových mikrobiologických laboratoří.“ Odmlčel se, aby reportéři měli čas si domyslet, co bude následovat, a vychutnali si samolibý pocit nad vlastní genialitou. „Bohužel,“ pokračoval, „nemůžeme vyloučit, že do ovzduší uniklo jisté množství nebezpečných látek, a i když je nám to velice líto, faktem zůstává, že při použití vysoce činných výbušnin prostě není v našich silách zachytit a zlikvidovat všechno, co ty budovy skrývaly.“

Blamire doufal, že ta odpověď Francouzku uspokojí jako očividně všechny ostatní – ale zůstávala stát, drobná a štíhlá, nicméně vzpřímená jako železný pohrabáč. Vyzařovalo z ní

sebevědomí člověka, který své životní poslání vidí v šíření pravdy. Vlasy měla sčesané dozadu a stažené do ohonu a na brýlích bez rámečků se jí zrcadlila světla běžících kamer. „Dobrá, a jaký typ bakterií můžeme ve vzduchu kolem sebe očekávat?“ zeptala se.

„Skutečně se nedomnívám, že zrovna tohle by mohlo představovat velký problém,“ kličkoval Blamire. „Předpokládáme, že pokud by skutečně došlo k úniku bakterií, v okruhu dvou kilometrů od zdroje by už byly rozptýleny natolik, že jejich množství by nebylo statisticky významné. Ovšem pokud jde o totožnost těchto látek, můžeme pouze hádat.“

„Opravdu, plukovníku?“ opáčila Francouzka pochybovačně.

Najeden nepříjemný okamžik se Blamire vyděsil, že je otevřeně obviněn, že vědí proklatě dobře, jaké mikroorganismy Saddám získal a odkud je získal. Osud však zasáhl v podobě jiného žurnalisty, jenž vstal a představil se: „Tom Coogan, NBC News. Dostaneme se ke slovu i my ostatní, prosím?“

Francouzka zdráhavě ustoupila a konečně si sedla. Coogan položil Schwarzkopfovi otázku, jestli má v plánu dovést pozemní vojska až do Bagdádu a okupovat ho.

„Jsem voják. Udělám, co mi rozkážou. Půjdu, kam mě pošlou!“ zahlaholil bodře generál a na tiskovou konferenci se vrátila původní dobrá nálada.

Na konci tiskovky si Blamire vyměnil posledních pár slov s Schumacherem. „Je to jen otázka času,“ prorokoval. „Takhle to nemůže zůstat donekonečna. Ta Francouzka zaručeně ví, co se tady děje.“

„Kdyby věci pokračovaly jako doposud, neviděl bych v tom problém,“ namítl Schumacher. „Bombardováním jsme zničili tolik Saddámových zbraní, že do polovičky března nezbude Iráčanům nic jiného než střílet z praků, pokud se ovšem do té doby nevzdají. Jakmile Norman zahájí pozemní ofenzivu, možná bude konec už za pár týdnů.“

„Ale pořád ještě se něco může šeredně zvrtnout,“ varoval Blamire. „Máme co do činění s megalomanem zahnaným do kouta. Saddám ty chemickobiologické zbraně může vytáhnout proti Izraeli.“

Schumacher pouze zavrtěl hlavou. „Izraelci mají rozum. Uznali, že v tomhle konfliktu musejí zůstat stranou, jinak se naši arabští spojenci beznadějně zkompromitují. Ti si prostě nemůžou dovolit, aby otevřeně bojovali s Izraelem na stejné straně fronty, a navíc proti arabskému státu. Ovšem pokud to tak dopadne, pak se nám situace vymkne z ruky. Izraelci udělají z Bagdádu hromádku radioaktivního popela, i kdybychom se postavili na hlavu.“

Blamire se při té představě ušklíbl.

„Stejně sázím spíš na to, že Norman nakope Saddáma do prdele,“ prohlásil Schumacher bodře. „Hlavu vzhůru! Do Velikonoc sedíme doma za pecí!“

***Ministerstvo obrany
Londýn
Září 1991***

„Z BBC nám přišla žádost, abychom jim poslali někoho schopného reagovat na obvinění, že mnoho našich vojáků po návratu ze Zálivu vážně onemocnělo, pane ministře. Co jim mám odpovědět, pane?“

„Čert aby to BBC vzal! A na čí straně vlastně stojí? Vyhráli jsme válku a oni se nezmůžou na nic jiného než brečet nad bandou žoldáků, co náhodou dostali chřipku! Kam se ksakru vytratila naše národní hrdost?“

„Tvrdí, že podobnými potížemi trpí i američtí veteráni, pane ministře,“ pokračoval udatný tajemník, který to všechno slyšel už mnohokrát. „Označují to jako ‚syndrom války v Zálivu‘.“

„Řečičky naší babičky,“ vrčel ministr. „Kecy bez hlavy a paty. Prokristapána, copak se všichni zbláznili? V učebnicích dějepisu jsme se snad někdy dočetli o ‚syndromu bitvy u Waterloo‘, he?“

„Ne, pane.“

„To máte kčertu pravdu! A ani o žádném syndromu bitvy u Kresčaku‘ a vůbec! Tehdy byli vojáci ještě chlapi, ne baby!“

„Ano, pane. Takže mám BBC sdělit, že nikoho nepošlem?“

Ministr zavrtěl hlavou. „Uf. To radši ne,“ povzdechl si našťvaně. „Zeptejte se Jeffreyho, jestli by si to nevzal na starost. Ať je ujistí, že všichni detailně sledujeme situaci a konzultujeme ji s největšími lékařskými kapacitami. Blaho našich jednotek představuje naši prvořadou starost, ty fráze máte přece v malíčku. Jeffrey už bude vědět.“

„Ano, pane.“

Sotva se za tajemníkem zavřely dveře, ministr vytáhl ze zásuvky psacího stolu desky a vztekle je rozevřel. Byly nadepsané: Nejvyšší stupeň utajení: Syndrom války v Zálivu.

***Channing House
Kent, Anglie
18. září 1991***

„Anglie na podzim, to je, co, Warnere? Kdepak naše Anglie! Dejte na mě, druhé takové místo na světě neexistuje!“ rozplýval se sir James Gardiner. Z arkýřového okna v prvním patře shlížel na koruny stromů v zahradě. „Období mlh a dozrávajících ovoce a vůbec. Taky cítíte ten tichý smutek? Další rok našeho života je pryč, ale to nádherné rekviem!“

Warner jen souhlasně zabručel: „Jenom je škoda, že si to neuvědomuje víc lidí. Možná by pak ubýlo lhostejných peciválů a s touhle zemí by to nešlo od desíti k pěti.“

„Při troše štěstí by náš úspěch ve válce v Zálivu mohl národu zase napřímit páteř,“ přikývl Gardiner.

Hromada shrabaného listí, zapálená brzy po obědě, ještě nepřestala doutnat a spirály kouře se vinuly nehybným podvečerním vzduchem. Vůně hořícího listí pronikala do širokého okolí.

„Pojďme k ostatním!“ rozhodl Gardiner.

Jak bylo na podobných jednáních obvyklé, Gardiner usedl do čela stolu.

„Usoudil jsem, že nejbezpečnější bude sejít se ještě před konáním tiskové konference, zaměřené na údajný, syndrom války v Zálivu,“

zahájil Gardiner schůzku. „Má to nějakou souvislost s nehodou, k níž před rokem došlo v Portonu? A pokud ano, s jak velkými problémy máme počítat?“

Otázku adresoval doktoru Donaldu Croweovi, šéfovi týmu Beta z Výzkumného ústavu ministerstva obrany v Porton Downu.

„Podle mě si musíme přiznat fakt, že zmíněná nehoda s tím pravděpodobně souvisí,“ prohlásil Crowe na rovinu. „Ale současně musíme vzít do úvahy ještě celou řadu dalších faktorů, jež mohou hrát v náš prospěch.“

„Vysvětlíte nám to, prosím.“

„Veteráni války očividně trpí chorobami s širokou škálou příznaků.“ Nahlédl do poznámek. „Syndrom chronické únavy, trvale zvýšená teplota, noční pocení, bolesti hlavy, kožní vyrážky, žaludeční nevolnost, průjem a tak dál. Seznam zdravotních potíží je v podstatě nekonečný. Už tento fakt by sám o sobě měl znemožnit přiřazení příznaků k jediné konkrétní příčině.“

„Ale ve skutečnosti jsou všechny tyto symptomy důsledkem kontaminované vakcíny?“ ujišťoval se Gardiner.

„Ani náhodou,“ odvětil Crowe. „Saddám pro nás totiž svými primitivními pokusy o nasazení chemickobiologických zbraní prokázal laskavost. Nevědomky pro nás zajistil dokonalou kouřovou clonu, což se nám v tomhle případě báječně hodí.“

„Chcete naznačit, že některá onemocnění jsou vyvolaná spíše účinky těchto zbraní než naší vakcínou?“

„Skoro stoprocentně.“

Gardinerovi se očividně trochu ulevilo a ostatní z jeho výrazu vyčetli, že se mohou uklidnit stejně jako on.

„Naši američtí přátelé ke vzniku problémů přispěli rovněž svým dílem, když nám na rovinu neobjasnili princip užívání tablet PéBé jako ochrany proti účinkům nervového jedu,“ vzal si slovo Cecil Mowbray. Byl to elegantní padesátník, jehož inteligentní a chladné oči spolu s tendencí víc naslouchat než hovořit ho zcela přirozeně předurčily k velké kariéře u vojenské rozvědky, u které působil už pětadvacet let. „Poměrně vysoké procento vojáků trpělo důsledky předávkování a menší procento jich bohužel trpělo kombinovanými účinky sarinu a otravou tabletami PéBé.“

„Další kouřová clona!“ připomněl spokojeně Warner.

„Samozřejmě je škoda, že nemůžeme zveřejnit informace o tom, že Iráčani použili chemickobiologické zbraně,“ dodal Crowe, „ale důvody utajení jsou jasné.“

„Ale ona je veřejnost a veřejnost,“ ozval se Warner. „V Zálivu kolovala spousta fám a dohadů. Ovšem pohádky o spiknutí a lžích, ve kterých se naši milí přátelé ze sdělovacích prostředků tak vyžívají, je spíš donutí honit se dokolečka za vlastním ocasem, než že by ty čmuchaly přivedly blíže k pravdě.“

„Musím předpokládat, že pravda o tom, že Američani dodávali Saddámovi zbraně, vyjde v příštích pár letech najevo, ale do té doby se válka ve veřejném povědomí změnila ve vzdálenou a uzavřenou historii, takže to nikdo nebude považovat za zvlášť šokující problém,“ doplnil Mowbray.

„Rozumím dobře, že podle vás se nemusíme bát zájmu sdělovacích prostředků o syndrom války v Zálivu a že nám nic nehrozí?“ obrátil se k němu Gardiner.

„Pevně tomu věřím,“ potvrdil Mowbray.

„Souhlasím,“ připojil se k němu Crowe.

„Nemůžu říct, že bychom měli právo si vzájemně gratulovat, Crowe. Ta nehoda se především neměla vůbec stát,

když připouštím, že to všechno mohlo dopadnout mnohem hůř. Rozumím správně, že pro žádného z vojáků, kteří se stali obětí zmíněné nehody, to nebude mít dlouhodobé zdravotní důsledky?“

Následovala dlouhá odmlka, během níž Crowe pečlivě vybíral slova. „Upřímně doufáme, že to tak dopadne, sire Jamesi. Prozatím jsme mohli účinky kontaminované vakcíny hodnotit jen v krátkém časovém horizontu a nepřiliš detailně, ale přesto věřím, že do budoucna si kvůli téhle záležitosti vážně nemusíme dělat těžkou hlavu.“

„Výborně. Konec dobrý, všechno dobré, že? Ale pro jistotu mi potvrďte, že v Portonu nikdy nepadly žádné nepříjemné dotazy a že jste za sebou, obrazně řečeno, důkladně zametli stopy?“

Crowe si rozpačitě odkašlal, jako by ho otázka zaskočila. „Výzkumný projekt byl ukončen a všechno zničeno – přesně podle instrukcí!“ řekl. „Nikdo se na nic nevyptával.“

„A co lidé z vašeho týmu?“

„Doktor Sebring se s nehodou vyrovnával jenom velmi obtížně. Cítil se za ni osobně zodpovědný, ostatně, plným právem.“

Gardiner na okamžik odvrátil od Crowea pohled, aby neprozradil, jak se mu jeho alibismus a neschopnost přijmout díl viny z hloubi duše hnusí.

„Musel dokonce vyhledat lékařskou pomoc,“ pokračoval Crowe. „Poměrně dlouho byl na nemocenské, a když se konečně vrátil, odmítl pracovat na podobných úkolech a dal výpověď. Pravděpodobně to bylo nejlepší řešení pro všechny zúčastněné.“

„A ostatní?“

„Odešel ještě jeden zaměstnanec. Zbývající dva jsme převedli na jiné projekty.“

„Ale není pochyb, že všem je bezvýhradně jasné, co znamená zákonná povinnost utajení?“

Crowe se chystal potvrdit, že o tom skutečně nemůže být pochyb, když do hovoru zasáhl Mowbray: „Řekl bych, že v tomhle směru si žádné další starosti nemusíme připouštět. Oba zaměstnanci, kteří dali výpověď, jsou pod trvalou kontrolou, ale všechno se zdá naprosto v pořádku. Sebringa přijali na Leicesterskou univerzitu, kde přednáší mikrobiologii, a Michael D'Arcy momentálně pracuje pro farmaceutickou firmu přímo tady v Kentu. Lowry a Rawlings působí, jak jsme uvedli, i nadále v Portonu.“

„Věnují se výzkumu malárie,“ dodal Crowe.

„Dobrá,“ pokývl Gardiner.

„Pochopitelně musíme počítat s tím, že pokud počet nemocných veteránů nepřestane růst, může to mít finanční dopad na státní rozpočet a na stabilitu celé vlády,“ ozval se Rupert Everly se svým proslulým výrazem zvaným ‚nejhlubší obavy‘. „To by samo o sobě stačilo upozornit veřejnost na existenci takzvaného syndromu války v Zálivu.“

„Myslíte soudní vymáhání finančních kompenzací?“ ušklíbl se Gardiner kysele. „Doufejme, že vláda v tomhle směru projeví neústupnost. Dejte něco jednomu a všichni začnou taky natahovat ruku, třeba za nic.“

„Ale jděte, to je dost tvrdé, Jamesi,“ mírnil ho Warner. „Po tom všem, co v Zálivu proběhlo, jsou někteří vojáci skutečně nemocní.“

„Stát se o skutečně nemocné lidi stará dostatečně!“ odsekl Gardiner. „Je zbytečné do toho zatahovat úplně nový syndrom, zvlášť takový, co vlastně ani neexistuje. Kdo se rozhodne pro vojenský žold, bere na sebe všechny risk, který s tím souvisí. A takhle to bývalo odjakživa.“

„Když promluví puška, můj synu, když puška zahovoří“ zadeklamoval Warner a palcem a ukazovákem si zamnul koneček kníru. „Nezapomínejte, že my obvykle hájíme nejen zájmy národa, ale i zájmy státu...“

„Právě jsme vyslechli ujištění, že to proklaté svinstvo nebude mít dlouhodobé účinky!“ vyštěkl Gardiner, kterému šel Warner na nervy.

„Upřímně doufám, že to tak skutečně bude,“ zabručel Crowe, jenž si nervózně uvědomil, že Gardiner kdovíproč považuje za autora ujištění právě jeho. „Ale na druhou stranu si člověk nikdy nemůže být jistý stoprocentně...“

3

*Downing Street
Londýn
únor r. 1997*

„Od konce války v Zálivu uběhlo téměř šest let!“ prohlásil ministerský předseda s neskrývaným podrážděním. „A syndrom války v Zálivu pořád zůstává ve středu pozornosti! Proč jste to nevyřešili už dávno?“

„Při vší úctě, pane ministerský předsedo,“ odvětil jeden ze zástupců ministerstva zdravotnictví, „ale jde o nesmírně komplikovanou situaci. Vláda celou tu dobu samozřejmě zastává stanovisko, že takový syndrom vůbec neexistuje

a nutno dodat, že k tomuto závěru dospěla po dlouhodobých konzultacích s nejuznávanějšími lékařskými autoritami

a přesto i nadále vzrůstá počet osob, kteří jeho existenci obhajují. Vzestupný trend sledujeme i u počtu žádostí a žalob o finanční kompenzaci právě z tohoto důvodu.“

„O jakých číslech mluvíme?“ zeptal se stroze ministerský předseda.

„Odhadem jde o zhruba patnáct procent osob ze spojeneckých vojsk působících v Zálivu a stěžujících si na zdravotní problémy, které připisují právě účasti v místě bojů,“ sdělil pracovník ministerstva zdravotnictví.

„A konkrétní cifra?“

„Asi kolem čtvrt milionu lidí, pane ministerský předsedo.“

„Samozřejmě se jedná o případy ve všech spojeneckých armádách?“

„Jistě, pane.“

„A úmrtí?“

„Deset, možná až dvanáct tisíc.“

Dlouhá pauza. Nakonec se ministerský předseda stísněně ujistil: „Tolik?“

„Plus mínus, pane ministerský předsedo,“ odvětil ministr obrany, „ale nezapomínejte, že cifry značně zkreslila hysterie. Každý veterán, co zavětrí šanci na finanční kompenzaci za nasazení v Zálivu, začne obíhat doktory, jen aby přišel snadno k penězům.“

„A co ti mrtví? To jsou taky simulanti?“

„Jak jste sám připomněl, od konce války uběhlo už šest let. Je to dost dlouhá doba, aby se každému z nás mohlo přihodit cokoli, a lidé přece umírají z nejrůznějších příčin. A odjakživa bylo nad slunce jasné, že obrovská škála příznaků figurujících v lékařských zprávách stoprocentně vyloučí podezření, aby za onemocněními veteránů hledali jedinou společnou příčinu.“

„A přesto jsou veteráni ještě neústupnější než dřív,“ poznamenal ministerský předseda. „Probíral jsem se dopisy a žádostmi z jejich nejrůznějších spolků a asociací. Stala se z nich silná, organizovaná a argumenty podpořená lobby.“

„Na faktech se tím však nic nemění,“ trval na svém ministr obrany.

„Poslyšte, nerad bych vám připomínal, že do voleb nám zbývá pouhých pár měsíců,“ pravil ministerský předseda věčně. „Na rovinu si přiznejme, že ke všem dalším problémům by nám scházelo jen obvinění, že jsme převálcovali nemocné hrdiny.“

„Že by ministr financí plánoval změkčit stůj postoj k odškodnému?“ nadhodil jeden z premiérových poradců.

Zástupce ministerstva zdravotnictví rázně zavrtěl hlavou: „Ted odhlédněte od počtu postižených a uvědomte si, že bychom potřebovali nějakou metodu na ohodnocení zdravotního stavu každého jednotlivce, nějaké vodítko, podle něhož bychom rozhodovali, jestli ty které symptomy jsou důsledkem války. Člověk nemusí být jasnovidec, aby mu bylo jasné, že jde o obrovský problém, v jehož důsledku by v odmítnutých žadatelích vznikl pocit křivdy vedoucí k smršti žalob. Na druhou stranu by se spustil nekonečný příval dalších žádostí, odvolání, soudních sporů, demonstrací, nátlakových akcí a podobně. Nebojím se tvrdit, že jediným hmatatelným výsledkem by byl vznik byrokratické mašinerie takových rozměrů, že by se vymkla jakékoliv kontrole.“

„Přesně tak. Tohle řešení nikam nevede,“ přisadil si ministr obrany. „A upřímně řečeno, nevěřím, že média by se po nás vozila jen kvůli tomu obrovskému počtu nemocných. I hlupáka musí přece trknout, že všechny nemůžou být pravé.“

„Takže vy radíte nepodniknout nic a počkat, až se ta bouřka přežene, pokud se vůbec strhne?“ zajímal se ministerský předseda.

„Především nevěřím, že ta bouřka vypukne,“ tvrdil ministr obrany. „Veřejnost to za chvíli začne nudit.“

„Ale při pročítání dopisů od veteránů mi byla divná jedna věc,“ pronesl ministerský předseda zadumaně, „a sice že řada z nich se snažila dokázat, že jejich potíže jsou infekční. Údajně se nakazily i jejich manželky a děti. Dost mě to překvapilo.“

„K smíchu!“ vyprsknul ministr obrany. „Další důkaz, že mám pravdu. Kdykoliv se voják ve výslužbě ráno probudí s kocovinou, hned za to může válka v Zálivu.“

„O jaké nemoci se jedná konkrétně, pane ministerský předsedo?“ vyptával se poradce.

„Všechno to je dost neurčité,“ připustil předseda vlády „Hlavně chronická únava, snížená odolnost vůči nachlazením a chřipkám, prostě v tomhle duchu.“

„Kristepane na nebesích,“ odfrkl si ministr obrany posměšně. „Tak přesně tohle potřebujeme, infekční lenost!“

„Musím přiznat, že to zní dost nevěrohodně,“ přikývl ministerský předseda.

„Jeden větší nesmysl než druhý,“ vrčel ministr obrany. „Ale pokud máte obavy, že ty spolky veteránů by z toho vážně mohly udělat volební téma, dá se zkusit jedno. Stálo by za to pustit do sdělovacích prostředků informaci, že Saddám skutečně v konfliktu použil chemickobiologické zbraně.“

„Ale vždyť v průběhu let se s tím vytasil už leckdo,“ připomněl ministerský předseda. „Zvlášť jeden titul se opakovaně vyžíval v otázce, kde Saddám ty zbraně asi vzal!“

„Ale pokud si vzpomínám, velkou pozornost si tím nevysloužil,“ dodal ministr obrany.

„Díkybohu, ne,“ potvrdil ministerský předseda.

„Včerejší noviny,“ pokrčil rameny poradce. „Do těch si lidi nejvš zabalí nákup.“

„Ale i tak,“ prohlásil ministr obrany. „Stejně by stálo za to pustit tuhle informaci ven, protože o to zřejmě všem těm spolkům a hnutím jde. Zrovna minulý týden ve sněmovně se hraběnka z Mar vyptávala mého zástupce, jestli má naše ministerstvo nějaké důkazy o použití chemických zbraní ve válce v Zálivu.“

„A co na to Howe odpověděl?“

„Prostě zopakoval to tisíckrát omleté, že podle našich výzkumů nelze potvrdit, že během konfliktu byly nasazeny nějaké chemické zbraně. Víte, už v tu chvíli mě napadlo, že by nebylo na škodu oficiálně připustit – i když ne přímo vydáním komuniké nebo na extra svolané tiskové konferenci – že Saddám takové zbraně použil, všichni by se na tom vyřádili naráz a během volební kampaně by už nešlo o aktuální a atraktivní téma!“ objasnil ministr obrany.

„Vzhledem k faktu, že od skončení války v Zálivu si Saddám vybudoval celý arzenál takových zbraní, to vůbec není špatný nápad,“ souhlasil ministerský předseda. „A hrozba, že zrovna Irák by

časem mohl představovat nový problém, nám při volbách může hrát do karet díky skóre války o Falklandy a v Zálivu.“

„To jste vystihl přesně, pane ministerský předsedo,“ zalichotil poradce. „Existuje značná šance, že voliči nebudou mít zájem postavit ke kormidlu levicové mírotvorce z obavy, že by Saddám zase začal mít roupy.“

„Spíš jim všem doporučí psychiatra,“ zavrčel ministr obrany zhnuseně.

„Takže dohodnuto!“ uzavřel jednání ministerský předseda. „Svůj postoj k syndromu války v Zálivu nezměníme a naopak využijeme média k vykořenění všech pokusů udělat z toho předvolební téma.“

„A co třeba utrousit narážku, že Saddám by měl vyplatit finanční odškodnění všem postiženým vojákům, protože použil nepovolené chemickobiologické zbraně?“ nadhodil poradce pro styk s veřejností.

„Proč ne,“ souhlasil ministerský předseda.

Chaning House

Kent

březen r. 1997

„Musíme si konečně přiznat, Warnere, že naše nejhorší noční můra se stala skutečností!“ oznámil sir James Gardiner svému hostiteli, plukovníku Peteru Warnerovi. Oba muži právě dovečeřeli a upíjeli u krbu portské.

„Nevěříte tedy, že zbývá naděje na změnu mínění voličů?“ zeptal se Warner. „Co o tom víte?“

Gardiner jen s kyselým úsměvem potřásl hlavou. „Jedině v případě, že Blaira nebo Browna nachytají se spuštěnými kalhotami – a navíc ještě spolu – a navíc do konce příštího měsíce. Začíná to proklatě připomínat lavinu.“

„Páni, to je ale k vzteku!“ vybuchl Warner. „Když si pomyslím, že ti kšeftaři a děvkaři, co nedokážou držet klapačku, ani kdyby jim šlo o krk, přivedli stranu k těmhle koncům!“

„A ne jenom stranu,“ přisadil si Gardiner. „Nesmíte zapomínat na celou Anglii. Evoluce přeřadila na zpětný chod. Uvidíte, že dojde na má slova. Už neplatí, že přežijí výhradně ti nejschopnější. Kdepak,

zeměkouli zdědí slabí a chromí a mentálně zaostalí. Každý bude vítěz, protože prohrát nenechají nikoho.“

„Ale co my?“ skoro zanařikal Warner. „Co si teď počneme my?“

„Co asi? Počkáme, až přijde naše chvíle. Budeme mít oči a uši otevřené a počkáme si na vhodnou příležitost. V dané chvíli máme jedinou povinnost, a sice zajistit, abychom se uchránili před zvědavci nadcházející nepřátelské vlády.“

„Musíme si dávat pořádný pozor na to, kdo bude zrovna u vesla,“ souhlasil Warner. „Myslíte, že na nás můžou něco vytáhnout?“

„Hm, starost bych si teď dělal kvůli jediné věci,“ zabručel Gardiner. „Kvůli té záležitosti v Portonu a tomu přehmatu, co jsme tenkrát udělali.“

„Ach, ten problém s vakcínou!“ přikývl Warner. „Ale já myslel, že Crowe to celé vyřešil. Podle mě to zvládl skvěle.“

„Ale mně nedělá těžkou hlavu Crowe, ten patří k nám. Spíš jde o ty lidi, kteří tehdy pracovali přímo na projektu, víte, ten tým. Všichni věřili, že jejich výzkum je posvěcený vládou, což ve skutečnosti nebyl. Financování toho týmu je poněkud nejasné, protože politici nechťeli šťourat moc hluboko do ničeho, co se v Portonu dělo. Bralo se to jako fond pro zvláštní účely.“

„Aha,“ broukl Warner. Předklonil se, aby Gardinerovi dolil sklenku z broušené karafy, která stála na stolku vedle jeho křesla. „Čili nová krev na ministerstvech a nové tváře v Portonu by mohli klást nepříjemné otázky.“

„Mowbray na situaci dohlédne, má pod palcem celý tým už od chvíle, co došlo k tomu průšvih. Nijak se jim neplete do života, ale kdyby snad některý z nich dostal nečekaně nutkání napsat paměti, je samozřejmě jasné, že s tím musíme něco udělat. Prozatím nic takového nehrozilo ani náznakem, ale ta možnost bohužel pořád zůstává.“

„Ale vždyť přece všichni podepsali mlčenlivost! Věděli, že všechno, co dělají, spadá pod nejvyšší stupeň utajení!“ namítl Warner.

Gardiner se hořce ušklíbl. „V poslední době si všímám, že lidi už neberou státní ani jiná tajemství tak vážně jako dřív.“

„Chcete říct, že za správnou částku...“

„Další typický rys téhle zvrhlé doby! Ale kromě toho, kdyby se ti lidé někdy dozvěděli, že jejich práce ve skutečnosti neměla oficiální posvěcení z nejvyšších míst a že vedení armády nikdy nedostalo informace o problému s vakcínou, pak bych na jejich mlčenlivost nevsadil ani pětník. Nezapomínejte, že Sebring, jehož nám Crowe tak okázale předhazoval jako jediného viníka, nestojí s námi na stejné straně barikády. Představuje problém.“

„A co bychom podle vás měli v tomhle směru podniknout?“ otázal se Warner a významně se na Gardinera zahleděl přes okraj sklenky.

„Možná ztratím pár slov s Mowbrayem. Vysvětlím mu, co nám nedává spát, a požádám, aby na Sebringa dal obzvlášť velký pozor, kdyby se snad dostala na přetřes otázka způsobu a důvodů financování projektů v Portonu.“

Warner přikývl. „Poslyšte, syndrom války v Zálivu považujete za hrozbu?“ prohodil jakoby mimochodem a zvedl se, aby do krbu přihodil další poleno. „Dnes ráno to už zase přetřásali v televizním zpravodajství.“

„Důvěrné zdroje na ministerstvu obrany mě ujistily, že vláda své stanovisko nezmění, a já bych se na to klidně spolehl. Pokud jde o ně, tenhle syndrom prostě neexistuje.“

„Ale co ta nastupující měkkosrdcatá banda se svou armádou sociálních pracovníků?“

„Ti s měkkým srdcem to nedotáhnou až do ministerských a premiérských křesel,“ ušklíbl se Gardiner suše. „Tak daleko se proboxují výhradně politici a u těch se dá předem odhadnout každý jejich krok. Žádné převratné změny bych nečekal, a už vůbec ne tam, kde by hrozil odliv státních peněz. Podle mě se ve výdajích aspoň na čas přidrží limitů stanovených konzervativci, aby mohli všechny problémy svádět na minulou vládu. A pokud jde o válku v Zálivu, budou tvrdit totéž co my: žádný syndrom neexistuje. Opak by je stál moc peněz a znamenal by příliš rozsáhlé zemětřesení, které by mohlo smést i je.“

„Ale vždyť se trousí pořád celá procesí a donekonečna vyžadují, aby vláda zahájila vyšetřování!“ připomněl Warner.

„To je možné, ale nám stejně žádné nebezpečí nehrozí,“ trval Gardiner na svém. „Máme kliku, že těch přehmatů bylo v té proklaté válce tolik, že ani nemusíme svádět stopy jinam. V Zálivu se jich nabízelo jak na vánočním trhu.“

Warner si opřel hlavu o kožené opěradlo lenošky a zahleděl se do plamenů. „Pět let budeme žít v podhradí. To není pěkná vyhlídka.“

„Klidně to může být i mnohem déle,“ upozornil Gardiner.

„To myslíte vážně?“

„Věčná škoda, že Blair není konzervativec. Očividně má všechno, co našemu Majorovi chybí. Major už příště kandidovat nemůže, ale kdybyste mě rozkrájel, nevidím za něho žádnou náhradu.“

„Trochu to připomíná hledání panny v nevěstinci,“ souhlasil Warner.

„Tak co budeme dělat mezitím?“ zatvářil se Warner ustaraně. Hodiny na krbové římse odbily jedenáctou.

„Už jsem to říkal. Počkáme, až přijde náš čas. Mezitím budeme kydat špínu na svoje nástupce. Příležitostí i špíny se nám nabídne víc než dost. Zachovejte klid. Jsou to taky jenom politici.“

Památník padlým, ulice Whitehall

Londýn

listopad r. 1997

Seržant ve výslužbě Angus Maclean si zlehýnka opřel dlaně o horní tyč ocelových zábran a bez hnutí sledoval, jak hradní stráž slavnostně pochoduje po Whitehall za doprovodu tónů Albinoniho. Svrchníky vojáků měly stejnou barvu jako obloha. Popravdě, všechno se tam zdálo stejně šedivé, s výjimkou krvavě rudých máků. Barva smutku, pomyslel si Maclean, zatímco ten výjev sledoval temnýma uštvánýma očima.

Vítězní a přeživší se chystali vzpomenout padlých za vlast. Navléknou si svoje tehdejší uniformy a budou důstojně salutovat,

zatímco nižší šarže budou stát v pozoru a nevidomě zírat do prázdna. Potom položí věnce k památníku a v úctě skloní hlavu.

Maclean se psychicky připravoval na to, co považoval za svou povinnost. Byl rád, že prší, protože nepromokavý plášť nabízel člověku vítanou a potřebnou anonymitu. Plandavý stříh přišpláště navíc nabízel snadný úkryt pro spoustu předmětů – v Macleanově případě to byla půllitrová láhev krve smíchané s antikoagulem a rozměrný složený transparent s nápisem „Krvaví pokrytci! Spravedlnost pro oběti války v Zálivu!“ Stál už tři hodiny na předem vyhlédnutém místě, vedle mezery v bariérách, jelikož se mu nechtělo prodírat se tlačenicí, až nastane vhodná chvíle. Ale ty starosti si mohl ušetřit, protože dav nebyl ani zdaleka tak hustý jako v minulých letech, a sice vinou nevládného počasí a rostoucího cynismu mezi dorůstající mládeží.

Až nový ministerský předseda Tony Blair vykročí vpřed, aby k památníku položil svůj věnec, Maclean nepatrně posune kovovou zábranu, protáhne se škvírou a rozběhne se k Cenotaphu. Mrští láhvi, aby se roztržila o žulu, krev se rozstříkne všude kolem a on zatím rozvine transparent podél celého památníku, aby nápis zachytily i kamery. Bude to riskantní. Nelze vyloučit, že ho zastřelí, ne vojáci, spíš ochranka v civilu, která hlídá Windsorský palác a novou vládu. Maclean však spoléhal na to, že akci bude předcházet několik vteřin váhání, které mu umožní dotáhnout jeho úkol až do konce. Koneckonců, v Spojeném království ještě nezakořenila revolverová kultura a i ozbrojení policisté si dvakrát rozmyslí, než stisknou kohoutek. A kdyby ho i zastřelili? Nu, na tom nesejde. Na ničem mu nezáleželo víc než na tom, aby ti parchanti konečně vzali na vědomí jeho hněv, jeho a všech dalších jako on.

Dudy a bubny s tradičním váháním spustily tóny Přes moře k nebesům, jež umocnily už beztak teskný den další melancholií, zatímco na kožešinových čepicích hradní stráž se srážely mžící kapičky jemného deště.

Maclean odtáhl pravou ruku z bariéry a vklouzl s ní pod igelitový pršák, kde uchopil hrdlo láhve, zavěšené ve smyčce u opasku. Transparent měl složený na prsou pod sakem a zastrčený pod opaskem. Prsty, mokré a prochladlé od kovové zábrany, mu po skle

klouzaly. Náhle si uvědomil, že k sobě přitáhl podezíravé pohledy dvojice, která stála vedle něho, což platilo především pro ženu, malou neforemnou tlustoušku se špatně odbarvenými vlasy a nevlídným výrazem v obličeji, která se očividně divila, co ten hubeňour vedle ní vyvádí s rukama pod pláštěm.

Možná to zavinilo rozrušení z ženiny podezíravosti a nesouhlasných pohledů, či za to mohly prochladlé prsty, ale zrovna když se Macleanovi povedlo láhev uvolnit ze smyčky, vyklouzla mu, sletěla na chodník a roztříštila se. Kolem nohou se mu rozlila stále se zvětšující rudá kaluž.

„Och, můj ty bože, to je krev!“ zavřískla žena, chytila se partnera za loket a ukázala k zemi. Okolní dav okamžitě ucouvl a vytvořil kolem Macleana volný prostor. Další ženy se polekaně rozkřičely a hluk přivolal policii. Jakýsi muž s vulgárním přízvukem hrubě vybuchl: „Co to má doprdele bejt?“

Gus vytřeštil oči na rudou louži a na okamžik zůstal jako zhyponotizovaný. Plán byl v troskách, myšlenky se mu rozvířily v šíleném zmatku. Když opět vzhlédl, obklopovaly ho samé nepřátelské obličeje. Přišel o šanci šokovat diváky zkrvavělým památníkem, ale nevzdal se naděje, že se mu podaří aspoň rozvinout transparent. Nebude to ani zdaleka tak působivé, jako kdyby k tomu po mramoru stékala krev, ale snad aspoň některá kamera nebo reportér stihnout nápis zaregistrovat. Zoufale tahal za jeden díl zábran, aby rozšířil mezeru a vběhl do ohrazeného prostoru, ale bylo to obtížnější, než si původně představoval. Nakonec to vzdal a pokusil se protáhnout aspoň tou úzkou škvírou, která byla mezi dvěma zábranami, ale uvízl. Než se stačil vyprostit, přiskočili k němu dva policisté odhodlaní zlikvidovat hrozící incident už v zárodku.

Dav se rozestoupil, aby policisti mohli Macleana odtáhnout pryč. Nevedli ho podél bariér, kde by mohl narušit slavnostní ceremonii a kde by ho navíc reportéři vyfotografovali a dopřáli mu tak přesně tu pozornost, o kterou usiloval. Bolestivě mu zkroutili paže za záda, takže šel v předklonu. Neviděl lidem do tváře, pouze na nohy, ale slyšel je.

„Magor podělanej.“

„Kristepane! Dneska se rozlézají jako švábi!“

„Chtěl spáchat atentát na královnu, grázl!“

Maclean cítil, jak ho někdo prudce kopl do nohy. Vykřikl bolestí.

„Má kurva bouchačku!“ vykřikl kdosi.

„Vy to nechápete!“ zalapal Maclean po dechu. „Jsem jeden z vás... Byl jsem ve válce... Sloužil jsem vlasti... Nenechte se od nich oblbnout... Těm parchantům jste úplně ukradený... Kašlou na nás na všechny... Umí se akorát modlit a salutovat... Tohle divadýlko dělají hlavně pro sebe... Všechno je to jenom přetvářka! Kašlou na nás, na všechny z nás akorát z vysoka kašlou!“

Tím si vysloužil akorát to, že policisté mu zkroutili paže ještě bolestivěji, takže opět vykřikl a pak už ho vhodili do policejního vozu a odvezli.

Maclean s úlevou přivítal, když za ním zapadly dveře cely a on konečně osaměl. Bylo to nesrovnatelně lepší, než když ho policisté tahali a navzájem si ho přehazovali jako kus špinavého hadru a zarputile odmítali vyslechnout, co se jim snaží říct nebo o co je žádá. Připadal si jako neviditelný, navíc postižený hluchotou.

Lehl si na holou pryčnu a zahleděl se do stropu. Při letošním kladení věnců selhal, nesdělil lidem svoje poselství, takže se kvůli tomu cítil pod psa. Prokatá škoda, protože byl přesvědčený, že ta krev vyvolá silný dojem, ale pořád mu zbývala aspoň naděje, že svoje názory přetlumočí u soudu. Začal si plánovat, co všechno řekne soudcům a při troše štěstí i reportérům v obecenstvu. Bohužel, zoufalé nápisy na stěnách mu velkou inspiraci nenabízely.

O hodinu později, když absolvoval lékařské vyšetření a byl shledán příčetným a odpovědným za své jednání, začali Macleana formálně vyslýchat.

„Povězte nám o té krvi,“ zahájil vyšetřovatel partii.

„Byla to koňská krev,“ vysvětlil Maclean.

„Koňská krev,“ zopakoval policista mechanicky, jako by uklidňoval vesnického idiota.

„V laboratoři ji používáme na výrobu agaru z krevních destiček,“ řekl Maclean věčně. „Na kultivaci bakterií,“ dodal na vysvětlenou, protože vyšetřovatel se zatvářil nechápavě.

„Že mě to hned nenapadlo,“ zabručel policista. „Možná se nám přece jenom povede dostat se o kus dál. Kdo přesně jste a co to všechno mělo znamenat?“

„Gus Maclean, pracuju jako laborant v bakteriologickém oddělení v nemocnici Princezny Louise v Glasgově.“

„Vida, ono to půjde. A co konkrétně jste s tou láhví krve měl v úmyslu?“

„V ideálním případě bych ji nejradši narval tlust'ochu Soamesovi do prdele, ale hodlal jsem se spokojit s tím, že bych ji roztřískal o památník, abych upozornil na oběti syndromu války v Zálivu.“

„Kdo je tlustý Soames?“ vyzvídá policista.

„Bývalý ministr obrany,“ vložil se do hovoru jeho kolega.

„Takže máte pifku na ministerstvo obrany?“

„Mezi jinými.“

„Co vám kdy udělali?“

„Nejde jen o mě,“ ušklíbl se Maclean. „Tisíce z nás se vrátily ze Zálivu prolezlý nemocemi a ti parchanti hrajou divadýlko, že nám všem je kulový.“

„Vy jste bojoval v Zálivu?“

„Seržant, první polní laboratoř,“ odpověděl stručně Maclean. „Tajný tým,“ dodal tónem, jako by to považoval za špatný vtip.

Policista povytáhl obočí. „Tajný tým? Co to má probůh znamenat?“

„Údajně jsme vůbec neexistovali,“ pokrčil Maclean rameny. „Nefigurovali jsme v žádných seznamech. Bylo nás čtyřicet mužů, rozdělených do pětičlenných týmů. Před válkou jsme pracovali v Porton Downu.“

„Myslíte ten Výzkumný ústav ministerstva obrany?“

„Jasně, právě ten,“ potvrdil Maclean jízlivě. „Odveleli nás do Zálivu, abychom odhalovali přítomnost chemických a biologických zbraní a pak je identifikovali.“

„Pokud je to pravda, smíte nám o tom vyprávět?“ podivil se policista. „Myslím tím, o záležitostech, které podléhají utajení.“

„Seru na utajení,“ ušklíbl se Maclean.

Vyšetřovatel chvíli přemýšlel a nakonec se obrátil k uniformovanému konstáblu, jenž stál u dveří. „Odved'te ho zpátky do cely.“

O dvě hodiny později přivedli Macleana zpět do vyšetřovací místnosti. Policista ho představil dvěma mužům v civilu a pak je nechal o samotě. Jeden civilista se Macleana zeptal: „Víte, kdo jsme?“

„Strašidla!“ odsekl Maclean. „Čekal jsem vás.“

„Uvědomujete si, že jste porušil přísahu mlčenlivosti?“

„Jasně,“ potvrdil Maclean. „Tak na mě podejte žalobu!“

„Abyste tu svou šaškárnu mohl předvést i u soudu? Tak to tedy nebudete.“

„V tom případě budu dál porušovat mlčenlivost,“ upozornil Maclean.

„Jedna věc je něco vykládat, Maclean, druhá věc je, jestli vás vůbec někdo poslouchá. Jen se na sebe prokristapána podívejte! Londýn je plný nezaměstnaných otrapů, co vykládají historky k popukání. A nikomu nestojí za povšimnutí.“

„Nejsem nezaměstnaný,“ bránil se Maclean dotčeně. „Mám neschopenku. Jsem nemocný.“

„Na hlavu.“

Maclean sklopil oči. „S hlavou mám všechno v pořádku,“ procedil přes zaťaté zuby.

„Před třemi lety vám zemřelo děcko na leukémii. Loni jste přišel o manželku vinou mozkového nádoru a...“

„Zabil jsem je,“ skočil mu Maclean do řeči.

„O čem to proboha mluvíte?“

„Zabil jsem je. To svinstvo, co jsem si donesl ze Zálivu, to svinstvo, co mi zničilo zdraví, tak to je zabilo!“

„Tohle jsem hodně blbé fóry!“ prohlásil muž ze zvláštního týmu, ačkoliv tón hlasu mu mírně změkkl a do hlasu se vplížil náznak soucitu. „Zemřeli na něco úplně jiného. Byla to hrozná smůla, příteli. Vy jste to vážně nezavinil.“

Maclean ho probodl planoucím pohledem. „Už jsem řekl, že to bylo stejný, jako bych je zabil vlastnoručně, a spousta těch parchantů

v Portonu o tom proklatě dobře ví. A já si nedám pokoj, dokud si to neodskáčou a dokud se o tom nedozvědí úplně všichni.“

Muž v civilu pochopil, že jeho rady nepadají na úrodnou půdu. „Vraťte se zpátky do Skotska, Gusi,“ doporučil, „a dejte si život do kupy. Přestaňte bojovat s větrnými mlýny. Nikdy nevyhrajete, věřte mi. Všechno stojí proti vám.“

„Takže vy mě neobviníte?“

„Můžete jít.“

4

*St James Park
Londýn
duben r. 2002*

„Víte, Warnere, celý život se vždycky těším na jaro, ale letos je to všechno jinak,“ postěžoval si sir James Gardiner, když se s Peterem Warnerem zvolna procházeli v parku, zalitém bledě žlutým přísvitem jarního odpoledne. „Asi jsem si měl dávno všimnout, že stárnu, ale teď to na mě dolehlo jak šok.“

„Takové dny známe všichni, Jimmy,“ utěšoval ho Warner.

„Ne, mluvím vážně,“ vrtěl Gardiner hlavou. „Musím se smířit s vlastní smrtelností a taky s tím, že se toho prostě nedočkáme.“

„Čeho bychom se měli dočkat?“

„Splnění našeho snu, příteli. Našeho snu, že z Anglie opět uděláme místo k životu, místo, kde si všichni váží inteligence a schopností, kde se povzbuzuje soutěživost a zdvořilost a slušné způsoby. Ale to se už nikdy nestane. Strana je pořád ještě v rozvratu. Měli proklatých pět let na to, aby zase začali táhnout za jeden provaz, a oni je prosím promarní dětinským hašteřením a pletichařením. Nakonec ztratili i poslední zbytky důvěryhodnosti. Vysloužili jsme si pověst žvanilů, co jen mlátí prázdnou slámu, ale

skutek utek. Je nad slunce jasné, že Blair se může těšit na dalších pět let u kormidla.“

Warner mu to nevymlouval.

„Pokud vás zajímá můj názor, znamená to definitivní konec. Než skončí příští volební období, a možná ještě to další, co už zřejmě nezažiju, celá naše budoucnost bude v rukách prisproslé a buranské generace nedovzdělanců s diplomy v oboru reklamy a sociální práce z univerzit v takových zapadákovcích, že dodnes jsme o nich ještě ani neslyšeli. A budou jen trůnit na zadku a čekat, že je budou všichni obškakovat, ostatně nic jiného předtím ani nepoznali. No ale jakmile pochopí, že nic takového se dít nebude, v zemi vypukne anarchie, ale přiznejme si, že tou dobou už beztak nebude co zachraňovat. Nová Labouristická strana, strážkyně šedého průměru a banálního, spláchně všechno kulturní dědictví do záchoda.“

„Takový negativismus u vás neznám, Jimmy,“ nadhodil Warner. „Mluvit tak zahořkle jsem vás ještě v životě neslyšel.“

„Nejsem zvyklý prohrávat,“ svěřil se Gardiner. „A taková pilulka je hořká k pláči. Naše Anglie je mrtvá, Warnere, zůstala z ní pouze vzpomínka. Přesu si, abyste svolal i ostatní. Hodlám rozpustit skupinu i organizaci.“

Nejméně deset kroků ušli mlčky, než se Warner ozval: „Nerad bych vás urazil radou, ať si tohle všechno ještě jednou promyslíte, protože to jste určitě udělal, ale přesto vás musím požádat, abyste si ten krok nechal ještě projít hlavou, Jamesi. Nemyslíte, že právě v tak těžkých dobách vlast potřebuje lidi jako my ještě víc než obvykle?“

„Jste voják, Warnere, a tak lip než většina ostatních víte, že kdo nebojuje, nemůže vyhrát, a tuhle bitvu vyhrát nemůžeme. Změnit by to mohla pouze silná strana, jenom infrastruktura nakloněná nám, a to je jenom zbožný sen. Toryové odtékají do kanálu a nemůžou to vyčítat nikomu než sobě samým. Občas mám dojem, že dobrovolně páchají sebevraždu. To je musel posednout ďábel, že si do vedení zvolili zrovna toho slabomyslného školáka!“

„Po vnitrostranických volbách zmizí, Jimmy, a potom se nám v čele objeví někdo důvěryhodnější. Zatím se šušká o Kenu Clarkovi. Pošle Blaira šupem ke dnu, uvidíte.“

„Spíš rozštěpí stranu na straničky,“ vrčel Gardiner. „A znovu ji sjednotit potrvá nejmíň generaci.“

„Stejně byste to měl ještě uvážít.“

„Ne, už jsem se definitivně rozhodl. A tu schůzi svolajte co nejrychleji. Rád bych tu agónii ukončil co nejdříve. Nemá cenu se trápit donekonečna.“

„Co vy osobně plánujete dál?“

„S Alicí máme domek na skotské vysočině, kde se chválabohu dá pořád vést civilizovaný život i bez petic za bezbariérové vchody a nekuřácké hospody.“

„A kde nikdo nepovažuje za životní úspěch, že je gay,“ doplnil Warner s náznakem úsměvu.

„Ono bylo dost zlé, když nás označili za národ hokynářů,“ vrčel Gardiner. „Ale bůh nám pomáhej, teď se měníme na národ nahrbených kadeřníků. Takže tu schůzi svolajte, ano?“

„Pokud si to skutečně přejete, tak zkusím hned příští pátek.“

*Nemocnice princezny Louisy
Glasgow
duben r. 2002*

Vedoucí laboratoře George Drummond vzhlédl od psacího stolu a při pohledu na Guse Macleana vcházejícího do dveří bakteriologického oddělení se pousmál. Maclean měl na sobě stejný námořnický modrý hubertus, který jako by nosil snad od počátku světa. Drummond počkal, až si ho kolega odloží na věšák u dveří, a pak se zeptal: „Jak to o víkendu šlo?“

„Docela dobře,“ odvětil Maclean, zatímco si zapínal laboratorní plášť. „Ministerstvo obrany souhlasilo, že se na to znovu podívají a do konce roku nám pošlou zprávu.“

„Výborně. Musím uznat, že vy chlapi se vážně nevzdáváte snadno,“ přikývl Drummond.

„V tom máte proklatě pravdu,“ souhlasil Maclean se zanícením, při kterém Drummonda zamrazilo v zádech, třebaže znal Guse přes

dvacet let. U svého přítele a spolupracovníka pozoroval projevy stejné posedlosti, jakou vídal u řady příbuzných obětí, jež zahynuly při letecké katastrofě u Lockerbie. Jako kdyby jejich životy zamrzly v tom jediném dávném okamžiku a už se dál nevyvíjely.

„Dokonce se nám od nich podařilo dostat slib, že zkusí vyšetřit, co se těsně před vypuknutím války stalo v Portonu,“ doplnil Maclean.

„To je fajn,“ zabručel Drummond, i když mu to nešlo od srdce. Nejradši by byl, kdyby jeho přítel konečně překonal tragickou smrt manželky i dcerky a zase se stal tím aktivním energickým člověkem, jakého znával v mladších letech, podnikavým zábavným mládencem, který víkendy trávil šplháním na Vysočině, který s velkým úspěchem hrál amatérské divadlo a který se při loučení se svobodou namazal noc před svou svatbou tak příšerně, že ráno policajtům jen horko těžko vysvětloval, jak se stalo, že skončil přivázaný k pouliční lampě, a navíc navlečený do uniformy zdravotní sestřičky. Jenže tenhle báječný kámoš Gus zmizel v nenávratnu. I nadále se přátelili, ale z Gusova života se vytratilo místo pro legraci. Válka v Zálivu s tím udělala jednu provždy konec. Jediným smyslem jeho existence se stal spolek vojenských veteránů, v jehož čele stál a organizoval mu i činnost.

„Skoro to vypadá, že George W je odhodlaný znovu vyrazit na Saddáma,“ prohodil Drummond.

„Taky bych řekl,“ potvrdil Maclean, ale dál to nerozvíjel.

„A pokud se dá věřit novinám, nás chce vzít s sebou.“

„Kam jde pán, musí i jeho čoklík,“ ušklíbl se Maclean.

„No jo, přesně tak to naznačují i naši reportéři,“ souhlasil Drummond.

„Nejspíš se dohodli na kšeftu s pisálky kondolenčních dopisů,“ navázal Maclean hořce. „Ujišťujeme vás, paní a pane Smithovi, že váš chlapec nezemřel zbytečně. Padl v boji za demokracii, svobodu, lidská práva, bla bla bla, znáš přece ty vznešený žvásty, na které dokážou přijít jenom oni. Parchanti. Ty svině nemají páru, jak válka vypadá zblízka. Předstírají, že jo, ale jenom lžou. A co hůř, ještě se ani nevyrovnali s tisícičkami mládenců, co zmrzačili při té poslední výpravě do pouště.“

Drummond přikývl. „Ted' můžeme jen doufat, že podruhé to tak daleko nezajde,“ poznamenal ve snaze odvést řeč od Macleanova oblíbeného tématu. „Veřejné mínění zatím nasvědčuje tomu, že bez souhlasu OSN by se neměl podnikat žádný zásadní krok.“

„Jo, přesně tak,“ broukl Maclean a nijak se nenamáhal skrýt svoji nedůvěru k OSN a všem podobným spolkům.

„Volala Mary, že je nemocná,“ vzpomněl si náhle Drummond. „Nemohl bys dnes ráno za ni vzít sérologii? Jen dohlídnout, že ti mladí nevyvádějí nějaké hlouposti.“

„Ale jo,“ přikývl Maclean.

„A ještě, hned ráno volal Ward Seven. Rádi by co nejdřív dostali potvrzení toho meningokoka, cos našel včera večer u Robina Chestera, pacienta CSF. Takže tě přivolali někdy v noci?“

„Ve tři po půlnoci,“ zavrčel Maclean. „Zrovna když jsem konečně pořádně usnul.“

„Tak je to vždycky,“ přikývl Drummond.

*Channing House
Kent
26. dubna 2002*

U stolu se rozhostilo ticho. Sir James Gardiner právě oznámil svůj úmysl spolek rozpustit.

Posléze si slovo vzal Peter Warner. „Chápu, že všichni prožíváte stejný šok, jaký jsem prožil já minulý týden, když mě sir James o svém plánu informoval. Snažil jsem se mu to rozmluvit, ale neúspěšně.“

„Musíme se chovat pragmaticky, pánové,“ prohlásil Gardiner neústupně. „Co nevidět se budou konat volby, jež zaručí labouristům moc na dalších pět let. Naše strana je pořád ještě v rozvratu a je velmi nepravděpodobné, že by se nám podařilo včas vytvořit důvěryhodnou opozici. Jako protistrana nestojíme za řeč. Za těchto podmínek je vyloučeno, abychom cokoliv změnili.“

„Sire Jamesi,“ ozval se Donald Crowe sice zdvořile, ale s navztekáním výrazem v obličeji. „Vím, že vědecký přínos do této skupiny jste vždy hodnotil s výhradami hraničícími s pohrdáním, což se po událostech v Portonu dá do jisté míry pochopit. Přesto mě prosím vyslechněte do konce. Budování této organizace jsme věnovali deset let. Svoje lidi, to znamená lidi se shodnými názory, dnes máme ve všech sférách moderního života. Ted' není vhodná chvíle to všechno zahodit. Byla by to bezostyšná zrada jak našich stoupenců, tak i všeho, v co všichni věříme. Ale pokud nemůžeme chod věci změnit s pomocí hlasovací urny, pak můžeme přinejmenším uvažovat o jiných prostředcích.“

„Tak tohle je i můj názor,“ přikývl Mowbray.

„A totéž platí i pro mě,“ ozval se Ropert Everley a odkašlal si, jako by se chystal obhajovat opovážlivost, s níž vystoupil proti mínění sira Gardinera, člověka intelektuálně tak nadřazeného. „Naše země nás potřebuje víc než jindy. Kdo jiný má ten mravní rozklad zarazit, když ne my?“

Gardiner měl co dělat, aby potlačit výbuch nepřítelného hněvu. „A jaké jiné prostředky máte na mysli?“ zavrčel zlověstně.

„Zatím nic konkrétního,“ připustil Crowe. „Jen myslím, že bychom měli svou situaci rozvážit v klidu a důkladně a zhodnotit i další možnosti, než je přiznání absolutní porážky.“

„Pravda je, že ničemu neuškodíme, když si s definitivním rozhodnutím dáme na čas,“ podpořil ho Warner.

„Skutečně bychom měli promyslet i jiná řešení,“ přidal se Mowbray.

Gardiner si uvědomil, že proti němu stojí jednotná fronta odpůrců. Sklopil oči ke stolu. „Tak dobrá,“ ustoupil. „Oznámení o ukončení naší činnosti odkládám o šest měsíců. Ovšem až se setkáme příště, chci od vás slyšet konkrétní návrhy na další postup – samozřejmě v mezích zákona.“

Když Donald Crowe odcházel ze sídla, u svého auta našel čekajícího Cecila Mowbraye. „Musíme si promluvit.“

Společně se zvolna pustili po stezce vedoucí k růžové zahradě. „Osobně si na růže dvakrát nepotrpím,“ svěřil se Mowbray. „Dokud

kvetou, je to nádhera, ale po zbytek roku by se z nich člověk vztekl. Ach bože, ale dneska to bylo o vous.“

„To mi povídejte,“ souhlasil Crowe. „Rozpuštění by teď pokazilo úplně všechno. Potřebujeme nejmíň pár měsíců. Prostředek je připravený, ale před vyvoláním soudního procesu si musíme nezbytně zajistit pomoc ještě jednoho nebo dvou lidí.“

„A je ten soud skutečně nutný?“ zajímal se Mowbray.

„Bez něj to nepůjde,“ ujistil ho Crowe. „Než zaplatí, mají právo na úspěšnou ukázkou.“

„Stanovili si nějaké podmínky?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Crowe.

Mowbray zaregistroval, že zrovna o tom se Croweovi moc mluvit nechce.

„A jaké konkrétně?“

Crowe mu to pověděl.

„To nemyslíte vážně!“ zvolal Mowbray a zděšením se zastavil.

„Bud' vyhovíme, nebo se můžeme vykašlat na dvanáct let práce a dvacet milionů dolarů.“

„Skoro mám dojem, že jejich požadavek rovnou neodmítáte,“ poznamenal Mowbray, když opět pokračovali v chůzi.

„No, zařídit by se to dalo,“ uvažoval Crowe. „Už jsem si to nechal všechno projít hlavou. Je to v našich silách, ovšem potřebujeme peníze a spolehlivé lidi. Peníze, to je Everley. Co byste říkal tomu, kdybychom ho přibrali?“

„Ten chlap je totální idiot!“ vyštěkl Mowbray. „Ale pravda, je to ješitný a čitelný idiot. Pokud se nám podaří ho přesvědčit, že spojení s námi mu pomůže splnit jeho sen o parlamentním křesle, určitě vykloupí peníze bez problémů. Nechte to na mně. Co je zapotřebí udělat s ostatními lidmi?“

„Nepotřebujeme jich mnoho, ale zato špičkové odborníky. Spoléhám na vás, že dodáte seznam těch nejlepších, co už s námi pracují aktivně, a já v databázi členů skupiny vyhledám další. Zatím jsem si jich pár vytipoval, ale musíme je přetáhnout na svou stranu dřív, než nás Gardiner pošle všechny ke dnu. Bohužel, čas hraje proti nám.“

„Ovšem my si musíme dělat starosti ještě kvůli jedné věci,“ připomněl Mowbray. „Tajná služba tvrdí, že Bush se rozhodl do roka zahájit další válku v Zálivu. Hodlá zahájit jednání s inspektory pro kontrolu zbraní a získat podporu OSN, ovšem ti zasvěcenější dokonce tvrdí, že pokud se mu to nepovede, půjde do toho i sám.“

„Takže?“ nadhodil Crowe.

„Blair ho určitě podpoří a vtáhne do toho i nás.“

„A co z toho vyplývá?“

„Už jsou vypracované plány pro vakcinaci jednotek proti biologickým zbraním.“

Croweovi přejel po zádech mráz, jako by po něm sklouzl rampouch. Měl dojem, že chápe, kam s tím Mowbray míří. „Kristepane, snad mi nechcete naznačit, že se chystají použít stejnou vakcínu jako minule?“

„Zbylo jí dost, aby s ní přeočkovali pět tisíc mužů. Podle plánu by ji nejdřív spotřebovali, a teprve potom vyrobili další. Myslím, že tomu říkají finanční prozíravost.“

„Kčertu se vším!“ procedil Crowe mezi zuby.

„Zatím jsem o tom před ostatními mlčel, protože jsem nepochyboval, že James by nedal jinak, než že se vším vyjdem na veřejnost a přiznáme, jak to bylo,“ vysvětlil Mowbray.

Mezitím došli k leknínovému rybníčku až na konci růžové zahrady, zastavili se a ohlédlí se na světla Channing House, odrážející se v nehybné hladině.

„A neexistuje způsob, jak ty staré zásoby zničit?“ zajímal se Crowe.

„Obávám se, že likvidace starých zásob by musela mít vážné zdůvodnění,“ připomněl Mowbray.

„Ale někteří z vašich lidí by byli pro, jestli se nepletu. Vždyť to je přece náplň jejich práce, hrát si na Jamese Bonda, nemám pravdu?“

„Ovšem nikdo z nich neví o tom dvanáct let starém incidentu. Nebylo to nutné, proto jsem jim o tom nikdy neřekl.“

„Chápu,“ zabručel Crowe.

Mowbray váhavě pokračoval: „Kdyby v blízké budoucnosti bylo z nějakého důvodu nezbytné se na ně obrátit, radši bych je s předchozími událostmi už neseznamoval.“

„Rozumím,“ přisvědčil Crowe. „Ale každopádně budeme muset něco podniknout, aby to staré svinstvo už nikdo nepoužil.“

„Jedno řešení mě napadlo,“ přiznal Mowbray. „Rada veteránů z roku devadesát jedna si domýšlí, že za jejich zdravotní potíže může právě tahle vakcína. Kdybychom vypustili informaci, ministerstvo obrany má v plánu využít staré zásoby vakcíny na očkování současných jednotek, skoro stoprocentně by se zvedla vlna protestů. Při troše štěstí by pak ministerstvo muselo plán odvolat a starou vakcínu zničit.“

Crowe se otrásl, protože večerní vzduch se nepříjemně ochladil. „A my bychom mohli zůstat hezky stranou,“ dodal a zamířil zpátky k sídlu. „To zní zajímavě.“

„A navíc by to mohlo vyjít,“ potvrdil Mowbray. „Známe vedoucí všech veteránských asociací a spolků ze Zálivu, takže stačí je rychle informovat, co se děje, a současně se postarat, aby se o všem dozvěděl i tisk. Jenže – v téhle sklence vína pořád ještě plave jedna muška.“

Crowe se k němu obrátil s výrazem, že tohle je přece vždy pravidlem.

„Jakmile se to rozmázne v novinách, původní tým Beta z Portonu si začne klást otázku, proč ministerstvo hodlá použít vakcínu, o které ví, že je vadná. A kdyby si některý z nich spočítal...“

„Že ministerstvo o tom ve skutečnosti vůbec neví,“ doplnil Crowe.

„Přesně tak,“ souhlasil Mowbray.

„To poslední, co momentálně potřebujeme, je vyhrabat dvanáct let starý skandál. Myslíte, že kdyby se objevily problémy, dokázal byste si s nimi poradit?“

„Spíš ano,“ potvrdil Mowbray.

Crowe krátce přikývl a usekl: „Dobrá.“ Zamnul si paže. „Bože, to je ale zima.“

Když Mowbray otvíral dveře svého vozu, ještě se ke Croweovi obrátil: „Musíme si zase co nejdřív promluvit.“

5

*Letiště v Glasgowě
Skotsko
3. června, r. 2002*

Doktor Steven Dunbar, vyšetřovatel z Vědeckolékařského inspektorátu, se uvelebil v sedadle letadla British Airways, a když si zapínal bezpečnostní pás, všiml si, že let je skoro plný. Ve dvou procházejících mužích poznal dva politiky. Jednoho z nich viděl zrovna včera v televizi, jak odpovídá na otázky o potenciálních nákladech další války v Zálivu. A jak už bývá u politiků obvyklé, redaktor z něho přímou odpověď nevyždímal, i když se snažil ze všech sil.

Stevena odvolali ze Skotska, kde trávil – či spíš doufal, že stráví – prodloužený víkend se svou dcerou Jenny, jež tady žila s jeho švagrovou, s jejím manželem a jejich dvěma dětmi už celé čtyři roky, které uběhly od smrti Stevenovy manželky Lisy.

Příkaz dostal na mobil v podobě esemesky od sloužícího důstojníka inspektorátu. Obsahovala stručný vzkaz, že John Macmillan – šéf VLI – vyžaduje jeho návrat do Londýna nejbližším možným spojem. Stevenovi se povedlo sehnat si letenku na první ranní letadlo do Londýna hned v pondělí. Do Glasgowa dojel ze sto kilometrů vzdáleného městečka Glenvane v Dumfriesshire, kde Jenny žila.

„Hezký víkend?“ zajímal se zdvořile cestující, jenž se usadil vedle něho. Sířil kolem sebe výrazný pach vody po holení. Byl to tučný muž s podbradkem a zarudlou pletí. Na sobě měl proužkovaný oblek, který mu byl příliš malý, stejně jako límeček proužkované košile, jež mu svírala odulý krk tak, že se přeléval přes okraje látky. Ten člověk musí každou chvíli počítat s infarktem, pomyslel si Steven.

„Dík, ušlo to,“ odpověděl, mírně zaskočený tak familiérní otázkou od úplně cizího člověka. Na druhou stranu mohlo u pondělního pravidelného letu, který využívala řada Skotů při povíkendové cestě do zaměstnání v Londýně, jít o naprosto obvyklý jev. „A vy?“

„Vdával jsem dceru,“ svěřil se otlý muž. „Stálo mě to krvavý prachy. Ten její frajer není zrovna podle mého gusta, ale s tím dneska nic nenaděláme, co? Děcka se řídí vlastními zákony. Dělají si, co je ksakru napadne, i kdyby si člověk plíce vymluvil.“

„Časy se mění,“ prohodil Steven nezávazně.

„Tak na to vemte jed. Kdybych já se svým tátou jedinkrát promluvil jako ona se mnou...“

Bylo to důvěrně známé a otřepané téma a Steven neměl sebemenší chuť ho nějak rozpitvávat. Chápavě přikývl a okázale se opět zabral do novin. V klidu si četl celou hodinu, dokud ho nevyrušilo sborové otrávené zabručení spolucestujících, to když kapitán oznámil, že musejí oblétnout Londýn a čekat na povolení k přistání.

„No jasně, jako obvykle,“ sykl tlustý muž otráveně. „Kdybych dostal deset babek pokaždý, když jsme tady trčeli ve vzduchu a čekali na milostivý svolení k přistání, byl by dnes ze mě už milionář.“

Naštěstí přistáli pouze s desetimínutovým zpožděním a Steven z letiště dojel vlakem na Paddingtonské nádraží a odtud se taxíkem dopravil do svého bytu, kde se chvatně osprchoval a převlékl. Do Skotska odjel v kožené bundě a volných plátěných kalhotách, ale považoval za lepší hlásit se Macmillanovi v „uniformě“. John Macmillan na tom sice výslovně netrval, ale proslul přesvědčením, že lajdácký styl oblečení rovná se lajdácký styl myšlení.

Nyní, v tmavě modrém obleku a značkové vázance, vyhlédl z okna, aby si ověřil, co mezitím udělalo počasí. Přitom si zapínal sako. Jeho byt ve druhém patře neměl výhled přímo na řeku – to si nemohl dovolit finančně – ale mezerou mezi protilehlými budovami dohlédl na lodě proplouvající po řece. Podíval se na hodinky a rozhodl se ujít pár bloků pěšky až k přímé lince autobusu, místo aby si zastavil taxi a nechal se do kanceláře dovézt.

Během čekání v přední kanceláři Steven prohodil pár slov s Rose Robertsovou, sekretářkou Johna Macmillana. Jako obvykle se jejich konverzace sestávala z Roseina dotazu na jeho dceru a ze Stevenovy otázky na její zpívání – Rose byla členkou Bachova souboru v Jižním Londýně. Po této vzájemné výměně zdvořilostí se Rose opět soustředila na svou práci a Steven roztržitě koukal z okna na svět. Tohle v minulosti absolvoval mnohokrát, při každé poradě nad novým úkolem, a pokaždé si uvědomoval, že prožívá vždy stejné pocity – směsici úzkosti a vzrušení. Nebylo to úplně nepříjemné, ve skutečnosti na něho ty pocity působily opojně jako droga.

Poprvé je poznal v mládí, když šplhal po horách v Lake District. Vyrůstal v malé vesnici Glenridding na Ullswater. Vinou mladistvého nadšení a nedostatku předvídatosti a obezřetnosti se čas od času dostal do situace, které by bylo lépe předejít, ovšem na druhou stranu se Steven i jeho přátelé poučili o sobě samých i o ostatních. Steven si vypěstoval závislost na závratném vzrušení, vyplývajícím z vědomí nebezpečí. Znovu a znovu ho prožíval i během služby u vojska a posléze si přiznal, že to je druh drogy, bez jaké se neobejdou například piloti a jezdci Formule 1. Blízkost katastrofy dokázala vybičovat lidské smysly na úroveň, jež byla v běžných podmínkách nedosažitelná. Jak to kdysi popsal jeho kamarád v armádě, člověk si neuvědomí, že je naživu, dokud mu nehrozí, že o život může přijít.

Honba za podobným typem vzrušení však měla i další temné stránky. Člověku nejenže hrozila předčasná smrt, ale i v případě přežití byl většinou neschopný zapadnout do „normálního“ vzorce lidské existence, kam patří například pevná pracovní doba a všechen řád daný soužitím s dalšími lidmi. Z toho mohly vznikat problémy v partnerském životě a často i konflikty se zákonem, jak Steven zažil ve výsadkové jednotce u řady kolegů, dnes samozřejmě bývalých. Steven vystudoval medicínu, ale jako lékař nikdy nepracoval. Předem dospěl k názoru, že mu pro to chybí to pravé zanícení, a v žádném případě nechtěl svou nechtutí k tomuto povolání otravovat sebe ani pacienty. Podobně jako mnoho dětí ze střední třídy si vybral medicínu, aby udělal radost rodičům a zřejmě i ctižádostivým profesorům ze střední školy – lékařský titul u bývalého studenta dělal

škole tu nejlepší reklamu. Na rozdíl od mnoha jiných se Steven rozhodl vyřešit ten problém dřív, než v odmítané kariéře rodinného lékaře pokročil příliš daleko. Medicínu dostudoval, a dokonce absolvoval jednoroční stáž v nemocnici, aby před vstupem do armády mohl složit atestaci. Nato prošel základním výcvikem a sloužil nejprve u výsadkářů, odkud ho převedeli do zvláštní jednotky.

I vzhledem ke své vysoké, svalnaté a atletické postavě neměl s vojenským stylem života žádné potíže, a navíc mu vyhovovala jak jeho náročnost, tak jeho družnost a disciplína. Služebně se dostal i do těch nejvzdálenějších končin světa a prožil situace, jež otestovaly jeho schopnosti až do dna. Podobné zkušenosti se většině lidí vyhýbají. Sami si to sice neuvědomí, ale tito lidé žijí a umírají, aniž by skutečně poznali svoje pravé já. Mohou si namlouvat, že jsou hrdinové, mohou se v hospodě kasat a sami tomu věřit, ale pokud neprojdou zásadní životní zkouškou, nikdo je prostě nemůže brát vážně.

Steven věděl, že pod tlakem se hrdinové vyklubou z lidí, do kterých by to člověk nikdy neřekl, a naopak, přeborníci na sportovišti a cvičišti se můžou v náročné situaci, kdy jde o hodně, či dokonce o všechno, předvést jako ukázkoví zmatkaři a zbabělci.

Steven se s armádou loučil jen nesmírně nerad, ale aktivní služba u Speciální výsadkové jednotky byla krátká asi jako kariéra profesionálního fotbalisty. V průběhu služby se z něho stal odborník na vojenskou pohotovostní medicínu a osvojil si mnoho vojenských dovedností, ale pramálo jich mohl uplatnit v civilu, takže mu zase hrozilo jen praktikování běžné medicíny. Vyhlídka na každodenní dřepění v ordinaci nějaké polikliniky vypadala až děsivě reálně, když ho před životem ve znamení totální nudy zachránil John Macmillan, jenž mu nabídl místo lékařského vyšetřovatele u Vědeckolékařského inspektorátu.

Zmíněná instituce byla Macmillanovým dítkem: fungovala jako malá nezávislá jednotka v rámci ministerstva vnitra a jejím posláním bylo vyšetřovat problémy a případné podvody v rámci vrcholně technických světů přírodních věd a medicíny, čili v oblastech, v nichž policie neměla velké zkušenosti – pokud měla vůbec nějaké. Nikdo jí to nemohl mít za zlé, tyto obory byly s postupem doby stále

složitější, takže nezasvěcený pozorovatel se v nich skutečně nemohl pořádně orientovat. Z toho důvodu vznikl Vědeckolékařský inspektorát, organizace složená z odborníků v přírodních a lékařských vědách, navíc vybavených zkušenostmi z nejrůznějších předchozích povolání. Podle Macmillana měli všichni diplom z univerzity života.

Hned od začátku bylo zřejmé, že Steven mezi současný tým VLI zapadl přímo dokonale. Práce mu připadala náročná, motivující a vzrušující – i když, samozřejmě, občas i doslova nebezpečná – ale jeho zkušenosti z pouští v Iráku či z jihoamerických džunglí ho naučili využívat vlastní iniciativu i ve vrcholně stresujících situacích. V průběhu let se osvědčil jako vyšetřovatel případů, u nichž Macmillan vyžadoval nejvyšší nasazení, maximální schopnosti a bezvýhradnou důvěru.

Steven osobně si Johna Macmillana hluboce vážil, mimo jiné i proto, že jeho šéf dokázal opakovaně obhájit nezávislost práce i existence inspektorátu. VLI čas od času nevyhnutelně narazil na jinou prodlouženou ruku vlády – a často dokonce vlivnější a silnější – jež by raději zůstala v anonymitě, nebo dokonce chtěla ovlivnit průběh vyšetřování, ale Macmillan byl neoblomný. Vyznával zásadu, že pravdu nelze obětovat na sebevýznamnější politický oltář. Navíc stoprocentně stál za svými lidmi a Steven měl opakovaně důvod být mu za to vděčný, protože k povaze jeho práce patřilo i šlapat na kuří oka řady mocných osob.

John Macmillan se sice nechoval jako významný člen vlády – především v tom ohledu, že se Machiavelliho filozofií neřídil víc, než v životě tak těsně provázaném s politikou bylo nezbytně nutné – zato tak vypadal. Měl vysokou vzpřímenou postavu, dozadu sčesané stříbrné vlasy a hladkou pleť bez vrásek, která popírala jeho skutečný věk.

„Omlouvám se, že jsem vás nechal čekat,“ vyhrkl a současně s tím, jak Steven překročil práh, odložil sluchátko. „V případě neprofesionálního chirurgického přístupu v té nemocnici dole v Kentu se závěry vyšetřování vašeho kolegy Scotta Jamiesona vůbec nelíbí ministerstvu zdravotnictví.“

„Ani jsem to nečekal,“ poznamenal Steven.

„Kristepane, statistika přece mluví sama za sebe,“ vrčel Macmillan. „Slepý řezník vyzbrojený pilkou by dosáhl většího procenta úspěšnosti než oni! Kdyby vedení nemocnice začalo ten problém řešit už před pár lety, netábořili by jim teď u vrat reportéři a na místním hřbitově by jim zbývalo mnohem víc místa. Pro všechno na světě, proč jeho kolegové už dávno něco neřekli?“

„Zřejmě si docela normálně odmítali přiznat, co se jim odehrává rovnou pod nosem,“ pokrčil Steven rameny. „S tímhle jevem se můžeme setkat poměrně často. A kromě toho, udávání kolegy se v doktorské branži nenosí. Takový hrdina může skončit jako rodinný doktůrek někde na Novém Zélandu.“

„No, ale s podobným problémem bych v tomhle případě nepočítal,“ řekl Macmillan a přes stůl postrčil k Stevenovi fotografii.

Steven zvedl snímek velikosti A4 a ušklíbl se při pohledu na mužské tělo s rozhozenýma rukama a nohama, jež leželo obličejem dolů vedle kanálu se stojatou vodou. Kostkovaná páska na scéně naznačovala, že fotografii udělal policejní fotograf.

„Doktor George Sebring,“ vysvětlil Macmillan. „Třicet osm let, přednášel molekulární biologii na Leicesterské univerzitě. Před třemi dny vytáhli jeho tělo z řeky, kde ho v rákosí objevil nějaký člověk, který tam věčnil psa. Někdy mám podezření, že kdyby lidi přestali věčnit psy, policie by neměla nic na práci. Pejškaři objeví víc těl než kdokoliv jiný na téhle planetě.“

„Svatá pravda,“ přikývl Steven. „A proč vlastně ten případ spadá k nám?“

„Na té univerzitě začal Sebring přednášet před deseti lety, ale předtím pracoval v Porton Downu.“

„Výzkumná laboratoř našeho ministerstva vnitra.“

„Patřil ke slibným talentům, ale počátkem devadesátých let se kdovíproč nervově zhroutil a musel dát výpověď.“

„Že by ministerstvo na něho nakládalo moc práce?“ ušklíbl se Steven s ironicky povytaženým obočím.

Macmillan na něho pohlédl přes obroučky brýlí a vážně pronesl: „Podle jistého filozofického směru platí, že pokud ve skutečném životě vytáhnete na Goliáše s prakem, skončíte právě s tím prakem zaraženým ve vlastní prdeli – a navíc napříč.“

„Rozumím,“ přikývl Steven. „Člověk musí být za všech okolností stejná svině jako ti ostatní, i když to pokaždé vysvětluje jinou filozofii.“

Macmillan věnoval Stevenovi další kamenný pohled. „Občas se neubráním obdivu nad vaším idealismem, Stevene,“ pravil. „Ale jindy...“ Významně nedopověděl a Steven pokrčil rameny. „Omlouvám se.“

„Zpočátku policii nepřipadala Sebringova smrt vůbec podezřelá. Především vzhledem k jeho lékařské anamnéze se přikláněli spíš k variantě sebevraždy, ne k nešťastné náhodě, ale jeho manželka trvala na tom, že George neměl sebevražedné sklony, i když uznávala, že v poslední době byl velmi nervózní a rozrušený. Věřila, že to byla obyčejná nehoda.“

„A kdo měl tedy pravdu?“

„Nikdo,“ odpověděl Macmillan. „Policejní patolog rozbil hračky oběma stranám. Podle všeho je to mladý chlápek, chytrý a ještě neotupělý mnohaletou rutinou. Navíc si zřejmě touží vysloužit ostruhy a pokud možno udělat ve své branži díru do světa.“

Stephen si neuměl představit, že zmíněný popis by se hodil na kteréhokoli patologa, na jakého kdy narazil. Cynický, morousovitý, alkoholik a po všech stránkách podivín, to ano, ale bystrý a ctižádostivý?

„Potvrdil, že Sebring se skutečně utopil,“ pokračoval Macmillan, „ale pak prokázal, že voda ze Sebringových plic není totožná s vodou z řeky, že pochází z leicesterského vodovodu!“

„Čili vražda?“

Macmillan přikývl. „Očividně ho utopili někde ve vaně a potom hodili do kanálu, aby to vypadalo jako nehoda nebo sebevražda.“

„A motiv?“ zajímal se Steven.

„Policie prozatím skončila ve slepé uličce. Všichni svědci ho popsali jako pedagoga oblíbeného mezi studenty a uznávaného mezi kolegy. Nikdo o něm neřekl křivé slovo, nikdo proti němu nic neměl.“

„Až na osobu, která mu držela hlavu pod vodou tak dlouho, až se utopil,“ připomněl Steven.

„Přesně tak,“ potvrdil Macmillan tónem, z něhož vyplývalo, že on sám by zvolil ohleduplnější formulaci.

„Nezmínila se jeho manželka, proč měl v poslední době ty starosti?“ vyzvídala Steven.

„Dobrá otázka,“ kývl Macmillan. „Uvedla, že před pár týdnů ho navštívil nějaký člověk, veterán války v Zálivu. Má dojem, že se jmenuje Maclean, ale přísahat by na to nemohla. Stoprocentně to však byl Skot a musel Sebringa znát z jeho působení v Porton Downu.“

„Ale co by v Porton Downu pohledával voják?“ podivil se Steven.

„Tak to byste měl zjistit vy,“ prohlásil Macmillan. „Paní tvrdila, že Maclean se tvářil navztekane kvůli údajnému syndromu války ze Zálivu. Podle všeho byl přesvědčený, že její manžel zná nějaké tajemství, které by mu pomohlo v kampani za práva veteránů. Po jeho odchodu se jí Sebring s ničím nesvěřil a ona na něho ani nenaléhala, protože věděla, že jeho práce v Porton Downu podléhala utajení. Přesto si je jistá, že ke změně v manželově chování došlo právě toho dne.“

„Takže tu máme mrtvolu vědce, bývalého vojáka a možná nějaký incident, k němuž došlo v souvislosti s válkou v Zálivu,“ zamyslel se Steven. „Jenže ta byla už hodně dávno.“

„Jak to vypadá, válku povedeme znovu od začátku,“ připomněl Macmillan.

„Škoda, že tu práci nedotáhli do konce hned napoprvé,“ povzdechl si Steven.

„Pokud se rozpomínám, vojáci šleli hrůzou už při pouhé představě, jak pochodují do Bagdádu,“ řekl Macmillan. „Televizní komentátoři se při každé příležitosti vyžívali v zdůrazňování, že spojenci měli mandát osvobodit Kuvajt, ale nic víc.“

„Na to si pamatuju až moc dobře,“ souhlasil Steven. „Jaké kroky tedy přesně chcete, abych podnikl ohledně Sebringa?“

„Trochu si to oklepněte, ano? Policie víceméně přiznala, že se nemá o co opřít, i když se snaží objevit tajemného Skota Macleana. Pokud Sebringova smrt skutečně souvisí s jeho prací v Porton Downu, pak má policie smůlu, protože pro ni to znamená slepou

uličku. My bychom mohli pomoci a dotáhnout to o krok dál. Uvidíme, jestli o něco nezakopnete. Slečna Robertsová vám předá těch pár informací, co jsme o Sebringovi splášili.“

Sotva se Steven vynořil z Macmillanovy kanceláře, Rose Robertsová k němu vzhledla a podala mu tenkou papírovou obálku. „Je mi líto, ale moc toho není,“ omlouvala se. „Práce pana Sebringa v Portonu podléhala utajení, takže o informace musíme žádat oficiálně, a to potrvá. Ale zrovna vám to vysvětlovat nemusím, vidíte? Kdybyste potřeboval, dejte vědět, a já to zkusím kapánek urychlit.“

Steven si vzal obálku. „Díky, Rose. Hádám, že bychom měli do Sebringova působení v Portonu dloubnout okamžitě. Něco mi napovídá, že to stojí za námahu.“

„Dobře, hned odpoledne zanesu na ministerstvo obrany formulář a zdůrazním, že to je vrcholně důležité,“ slíbila Rose Robertsová. „Jakmile se mi ozvou, hned vám dám vědět, ale moc se netěšte. Svoje tajemstvíčka si hýčkají jak vlastní děti.“

Steven se rozhodl strávit zbytek odpoledne v knihovně. Potřeboval si doplnit jisté informace o válce v Zálivu, aby si oživil tehdejší problémy a nejpálčivější otázky. O tehdejší válce toho spoustu nevěděl a spoustu zapomněl. Nejprve si prostudoval spis, jež mu o zavražděném předala Rose Robertsová.

Sebring, syn anglikánského vikáře, vystudoval medicínu na Edinburghské univerzitě, skončil s výborným hodnocením v létě pětadesát a přestoupil do Oxfordu, kde si tři roky rozšiřoval odbornost – věnoval se klonování virulentních patogenních genů. V lednu roku osmdesát devět se zapojil do výzkumu v laboratořích v Porton Downu, ale už v červnu jednadevadesát odešel, ovšem předtím utrpěl nervový kolaps. Sice se po něm pokusil o návrat do zaměstnání, ale nakonec se rozhodl pro výpověď. Naprosto se zotavil a v říjnu jednadevadesátého roku se stal členem pedagogického sboru na Leicesterské univerzitě, kde působil až do své tragické smrti. Byl ženatý s učitelkou Jane Mansonovou, se kterou se seznámil v roce devadesát tři a o rok později se s ní oženil. Děti neměli, ale v poslední době uvažovali o adopci. Steven si do notesu zapsal domácí i univerzitní adresu oběti.

Odsunul spis a začal se probírat řadou článků o válce v Zálivu a o problémech s ní souvisejících. Už dlouho o téhle události nepřemýšlel, i když samozřejmě věděl, že mezi vládou a válečnými veterány probíhá bitva o existenci nebo neexistenci syndromu války v Zálivu. Po několikahodinovém studiu materiálů musel přiznat, že se osobně přiklání spíš ke skeptickému postoji vlády. Těžko mohla na světě existovat nemoc nebo její příčina, jež by vedly k tolika naprosto odlišným příznakům. Na druhou stranu ho upřímně zarazilo, kolik vojáků se ze služby v Zálivu vrátilo domů s nějakou nemocí. Počet úmrtí mezi nimi byl prostě alarmující. Byl si skoro jistý, že mezi nimi musí existovat nějaká souvislost.

Zatím všechno nasvědčovalo tomu, že vojenské jednotky byly vystaveny vlivu rozdílných, ale celkově neškodných faktorů, jež však vyvolaly onemocnění a ve vědomí pacientů vznik syndromu zaviněného válkou v Zálivu.

Kdyby nic jiného, Steven po odpoledni stráveném v knihovně dospěl do stadia, kdy se potřeboval a chtěl dozvědět víc. Rozhodl se, že v hledání informací bude pokračovat doma na internetu. Před devátou večer byl zavalený takovou horou počítačových sjetin, že ho pohodlně stačí zabavit na zbytek večera a možná i na celý následující den.

Steven shromáždil informace z širokého okruhu zdrojů, a to oficiálními webovými stránkami ministerstva obrany počínaje a konče názory jednotlivců, kteří na webu většinou sdělovali nějakou osobní zkušenost ze služby v Zálivu. Všiml si, že řada těchto příspěvků se zmiňovala o nedostatečném, nebo dokonce nulovém zájmu lékařských i vládních míst o zdravotní potíže veteránů.

Steven si při čtení dělal průběžné poznámky, protože doufal, že nakonec z různých a často protichůdných faktů dokáže sestavit logický celek a lépe pochopit, co se za nimi skrývá. Ta mravenčí práce pokračovala až do druhého dne odpoledne, než konečně usoudil, že si může dovolit aspoň povšechné celkové shrnutí.

Dospěl k následující závěru:

Saddám ve válce v Zálivu skutečně použil proti spojencům chemické i biologické zbraně.

Tyto zbraně získal Irák skutečně od Spojených států, což je pravděpodobně i důvodem faktu, že oficiální místa to nepřestávají popírat. Na tohle upozorňovala hned celá řada webových stránek.

Mnoho vojáků hlásilo řadu nepříznivých reakcí na očkovací vakcínu, ovšem ministerstvo obrany tvrdošíjně odmítalo zveřejnit její složení. Ohánělo se přitom zaklínadlem, že jisté její složky podléhají „utajení“, ačkoliv očividně samo nemělo jasno, kolik těch složek je utajených ve skutečnosti. Zpráva admirála Revela pro výbor ministerstva obrany se na první pohled neshodovala s odpovědí, kterou ministr obrany poskytl na stejné dotazy tisku.

Použití látky pyridostigmin bromidu, jež neutralizuje účinky nervového plynu, bylo očividným šlápnutím vedle, protože Iráčani nasadili sarin. Americké webové stránky zdůrazňovaly, že tato látka ve skutečnosti umocňuje působení sarinu, místo aby sloužila jako protijed. A to nebylo všechno, jelikož byla toxická sama o sobě, řada jednotek utrpěla vinou těch pilulek otravu, když se v panice nad vyhlášeným chemickobiologickým poplachem předávkovala.

Steven navíc přečetl bezpočet osobních výpovědí a svědectví o nedorozuměních, v jejichž důsledku byly jednotky zbytečně vystaveny nebezpečným látkám.

Stevenovi připadalo pravděpodobné, že účinky sarinu i jeho protijedu musela trpět řada vojáků ze spojeneckých vojsk. Mnozí špatně snášeli očkovací vakcínu, jež je měla ochránit před viry a bakteriemi. Další prožili obávaný biologický útok přímo. Někteří se stali obětí chyby velitelů a zbytečně se dostali do kontaktu s jedovatými látkami.

Konečně byl Steven se svou prací jakžtakž spokojený. Promnul si oči a unaveně se protáhl. Z dlouhého sezení byl celý ztuhlý a po dlouhém civění do monitoru jako by měl v očích písek. Zato mu bylo mnohem jasnější, proč si vláda a váleční veteráni ze Zálivu jdou tak dlouho vzájemně po krku. Pro něho jakožto pro nezúčastněného pozorovatele se zdála nejpravděpodobnější verze, že pravdu mají obě strany. Ano, nic jako syndrom války v Zálivu neexistuje, ale současně nelze popřít, že v důsledku služby v Zálivu onemocněl vysoký počet válečných veteránů. Jediné, co zůstávalo pořád stejnou záhadou, bylo zavraždění George Sebringa.

6

Steven se brzy ráno rozjel do Leicesteru. Potřeboval zjistit, co přesně Sebringova manželka myslela svým tvrzením o manželově nervozitě a rozrušení. Současně se chtěl přesvědčit, jestli si nevzpomene na další podrobnosti ohledně záhadného Skota, který Sebringa navštívil a tolik ho vyvedl z míry. Pravda, Jane Sebringová úřadům tvrdila, že manžel se o své práci v Portonu nikdy nezmínil ani slovem, ale Steven by se vsadil, že by to automaticky tvrdila i v opačném případě, protože jiná odpověď nebyla prostě přípustná. Považoval za samozřejmé, že – stejně jako většina partnerů lidí, jejichž práce podléhá utajení – pochytila v průběhu let drobtý mnoha informací, z nichž si sestavila docela jasnou představu toho, oč šlo.

Nejprve se však musel ohlásit na leicesterské policii, která vyšetřování vedla. V minulosti si opakovaně ověřil, jak špatně policejní síly snášejí, když jim na jejich hřiště leze cizí hráč. Kdyby nepostupoval opatrně, nakonec by při další práci mohl zakopávat o uražená ega, jež by mu jeho vlastní práci znesnadňovala i znechutila.

Samozřejmě, že měl plné právo očekávat – a dokonce i vyžadovat – policejní spolupráci, ale raději dával přednost jiným metodám. Dokud si nebude jistý, že skutečně existuje důvod, aby se do vyšetřování zapojil i VLI, hodlal vystupovat spíše v roli pozorovatele ministerstva vnitra a pomoc víc nabízet než vyžadovat. Na předměstí Leicesteru vjel ve chvíli, kdy rádio oznámilo deset hodin dopoledne. Bez zdržování zamířil rovnou na místní policejní ředitelství.

Detektiv šéfinšpektor Glyn Norris, pověřený vyšetřováním případu Sebringovy vraždy, přivítal Stevena unaveným a lehce otráveným pokývnutím.

„Račte se posadit,“ pravil Norris, zatímco vracel Stevenovi jeho služební průkaz, který mu host podal hned ve dveřích. „O víkendu mi vrabčák vyštěbetal, že ta vaše banda začíná do případu strkat nos, ale nějak se zapomněl zmínit o důvodu.“

„Není to žádné velké tajemství,“ ujistil ho Steven. „Sebring svého času pracoval v laboratořích Porton Downu. Kdyby se ukázalo, že jeho smrt s tím nějak souvisí, rádi bychom o tom věděli. Navíc ze

stejného důvodu byste mohli s dalším postupem vyšetřování mít velké problémy.“

„Chcete říct, že nikdo by se s námi nebavil,“ shrnul lapidárně Norris.

„Víceméně,“ souhlasil Steven.

„Takže nám nabízíte pomoc,“ konstatoval Norris, jako by hostu nevěřil ani slovo.

„V jistém smyslu slova,“ potvrdil Steven.

Norris ho probodl zachmuřeným pohledem. „Co vás přivedlo na podezření, že Sebringova smrt může nějak souviset s jeho působením v Porton Downu?“ zavrčel skoro nevlídně.

„Nic víc než návštěva tajemného Skota, o které samozřejmě víte stejně jako my,“ odpověděl Steven. „Jeho manželka měla dojem, že se ti dva znali právě z Porton Downu. A vzhledem k tomu, že dotýčný Skot zůstává jedinou aspoň vzdáleně podezřelou osobou...“

„Ne, už ne,“ opravil ho Norris.

„Takže jste ho vystopovali?“

„To bylo jednoduché,“ ujistil ho Norris. „Policie ho zná prokatě dobře, víte? Už dlouho se projevuje jako aktivista veteránů války v Zálivu. Během posledních pár let si na konto připsal řadu kousků, jenom aby přitáhl pozornost k problémům, jež jsou podle něho důsledkem zločinného spiknutí naší vlády. Jinak to je armádní seržant ve výslužbě, žije v Glasgowě a pracuje jako laborant v nemocnici.“

„Ale mezi podezřelé podle vás nepatří?“

„V době, kdy se stala vražda, byl doma v Glasgowě. Má stoprocentní alibi.“

Steven pokýval hlavou. „A ptali jste se ho, proč navštívil Sebringa?“

„Napadlo ho, že zaměstnanci Porton Downu vědí o syndromu války v Zálivu víc, než kdy přiznali na veřejnosti. Macleanova nejnovější taktika je postupně každého navštívit a snažit se z něho vyrazit nějaké přiznání.“

„Ale jak se mu povedlo zjistit jejich totožnost?“ podivil se Steven. „Moc bych se divil, kdyby sami inzerovali, co jsou zač.“

„Maclean tvrdí, že sám byl během války v Zálivu příslušníkem útvaru zvaného první polní laboratorní jednotka a že spolu s ostatními absolvoval výcvik přímo v Porton Downu. Údajně se v té době seznámil s částí vědeckého personálu.“

„Ověřili jste si to?“ zajímal se Steven.

Norris zavrtěl hlavou. „Ministerstvo obrany tvrdí, že v životě neslyšeli ani o Macleanovi, ani o první polní laboratorní jednotce.“

„Takže Maclean lže?“

„Očividně lže jeden z nich,“ vysvětlil Norris. „A Maclean je skálopevně přesvědčený, že v tomhle případě ví přesně, kdo jsou ti ‚prolhaný parchanti‘, řečeno jeho slovy.“

„Skoro bych řekl, že mu věříte,“ poznamenal Steven.

„Působil velmi přesvědčivě. Jména, data a místa sypal jako z rukávu. Tvrdil, že v jednotce jich bylo celkem čtyřicet, byli rozdělení do skupin po pěti, samí lékaři a laboranti vycvičení na detekování přítomnosti chemických a biologických zbraní v Zálivu.“

„No dobře, ale proč by to ministerstvo obrany popíralo?“ vrtěl Steven hlavou.

„Podle mě to souvisí s politikou a s těmi produkty soukromých škol, co zabrali nejvyšší funkce,“ ušklíbl se Norris a Steven pochopil, že absolventa soukromé luxusní školy před sebou rozhodně nemá. „Učí je tam všechno zatloukat. Je to jejich oblíbená metoda, jak ostatním znemožnit odhalení, že v čele státu a všech institucí stojí banda neschopných, prospěchářských, hrabivých a amorálních sralbotků!“

„Koukám, že ve vašem případě moc neuspěli,“ prohodil Steven.

„Zřejmě jste je prokouknul.“ Norris zřejmě chvíli váhal, jak si Stevenovu poznámku vyložit, ale nakonec skoro omluvně zabručel: „V zálivu bojoval i můj švagr. Velitel tankové jednotky, žádný řadový pěšák. Jenomže do šesti měsíců po návratu z války se z něho stal invalida.“

„To mě mrzí. Co se stalo?“

„Vůbec nic, aspoň podle ministerstva obrany. Neexistuje žádný pádný důvod, proč by moje sestra měla být jediným živitelem celé rodiny. Fakt, že její manžel dnes váží o pětadvacet kilo míň, než když odcházel do války, že bez pomoci neujde ani dva metry, aby se

nezhroutil vyčerpáním, to všechno je podle nich pouze fikce, všechno si to normálně jenom namlouvá.“

„V posledních dnech jsem narazil na řadu podobných příběhů,“ svěřil se Steven.

„Ale, na tom nesejde,“ povzdechl si Norris. „Maclean je z podezření každopádně venku. Zrovna měl službu v jedné glasgowské nemocnici. Potvrdil to personál i pacienti.“

„Takže kam teď má vyšetřování směřovat?“

„Hm, pokud na Sebringa nevyhrabeme tajný dvojí život – a, mezi námi, kdovíproč tomu nevěřím – jsme v koncích,“ přiznal otráveně Norris. „Pro policii to je nejhorší možný scénář: vraždil neznámý člověk a úplně bez motivu.“

Steven chápatě přikývl a zvedl se k odchodu. „Radši vás už nebudu dál zdržovat,“ pravil. „Hodně štěstí.“

„Vracíte se do Londýna?“ nadhodil Norris, zatímco obcházel stůl, aby hosta doprovodil ke dveřím.

„Nejdřív si promluvíím se Sebringovou ženou.“

„Nemá čas,“ upozornil Norris.

Steven se na něho tázavě podíval.

Norris se podíval na hodinky. „V poledne pohřbívá svého George.“

„Ksakra, hned mě to mohlo napadnout,“ zavrčel Steven trochu zahanbeně. „No ano, vždyť od jeho smrti uběhlo teprve pár dní.“

Na parkovišti si Steven rozložil v autě mapu Leicesteru, kterou si vzal u benzinové pumpy, když vjížděl do města, a vyhledal místní hřbitov. Ležel necelé čtyři kilometry od policejní stanice a nyní bylo pět minut před dvanáctou. Ještě pořád se nevzdal plánu promluvit si dnes s Jane Sebringovou, samozřejmě pouze v případě, že to bude možné. Nejprve však hodlal zajet na hřbitov a zjistit, jaká mezi pozůstalými vládne atmosféra a tak vůbec. Pokud by vdova vypadala moc zlomeně, odloží vyšetřování na jindy a vrátí se do Londýna.

Teprve když Steven zaparkoval vůz a mířil k hřbitovní bráně, uvědomil si, jaký je krásný den. Dopolední mraky se rozprchly a všude kolem prozpěvovali ptáci. Hřbitov byl obrovský, ale zdál se nádherně udržovaný. Steven se zastavil a rozhlédl se do obou stran, zda nezahlédne smuteční hosty na Sebringově pohřbu.

V tomhle ročním období byly stromy hustě obalené listím, které mu znemožňovalo pořádný výhled, takže se rozhodl sejít z cestičky a vystoupit na travnatý pahorek, vzdálený sotva dvacet metrů od něho. Předpokládal, že z něj dohlédne do větší dálky. A skutečně, zhruba o dvě stě metrů dál postávala skupina truchlících. Steven se rychle vrátil na cestu a spěchal k nim. Nechtěl rušit obřad, takže po chvíli opět sešel do trávy a zamířil k hloučku jilmů, kam od otevřeného hrobu nebylo vidět přes mohutné zdobné žulové pomníky, jež podle stylu pocházely zhruba z viktoriánského období.

Ze svého místa Steven viděl asi padesátku smutečních hostů shromážděných kolem hrobu, u něhož kněz v bílém oděvu a s nachovou štolou předčítal modlitbu. Proti své vůli cítil, že tohle je správný způsob loučení se životem. Anglie svého syna George Sebringa nezklamala. Modrá letní obloha, bujná zeleň čerstvě posečené trávy, černé obleky truchlících, nedaleké smuteční vrby, to všechno dohromady tvořilo dokonalou kulisu posledního loučení. Uměl si představit, že takový obraz visí někde v galerii. Steven se rozpomínal na příliš mnoho pohřbů, kdy hlavní roli pro sebe ukradlo mizerné počasí, hlína se pod nohama měnila v bahno a všechna láskyplná, teskná slova odnesl vítr. Tohle bylo lepší. Takle to správně mělo vypadat.

Rozeznat mezi truchlícími Jane Sebringovou bylo snadné, vynikala coby výjimečná osobnost. Štíhlá žena s tváří zahalenou sítovým závojíčkem splývajícím z černého klobouku s širokou střechou k sobě dokázala upoutat pozornost i člověka, který ji vůbec neznal. Kolem ní se tísnili lidé, zřejmě nejbližší příbuzní, ale nikdo se jí nedotýkal ani ji nepodpíral, jako by se všichni obávali, že podobně soucitné gesto by nepřivítala. Stála skoro osaměle, vzpřímená, se sepjatýma rukama a mírně skloněnou hlavou. Když rakev s jejím manželem spouštěli do země, vzala si od muže po svém boku jedinou žlutou růži, na okamžik ji podržela a pak ji něžně nechala dopadnout na víko. Vzápětí si s vikářem vyměnila pár stručných slov, obrátila se a rázně zamířila před bránu k čekajícím autům. Ostatní smuteční hosté ji následovali.

Steven se rozhodl, že si s Jane Sebringovou přece jen zkusí promluvit. Pojede za kolonou aut a podle situace uvidí, jestli se to

bude hodit. Zrovna když vyšel před hřbitov – jako poslední – na rameno mu dopadla čísi ruka a rázný hlas mu poručil, ať se ihned zastaví. Obrátil se a spatřil podsaditého chlápka v šedém obleku, žluté košili a černé úzké kravatě, která by se hodila spíš pro školáka. Muž hledal cosi v kapse a Steven si uvědomil, že je cítit zatuchlým potem.

„Co jste zač?“ zavrčel na Stevena.

„Na totéž se můžu ptát já vás,“ odsekl Steven.

„Policie. Hele, jen odpovídejte na otázky!“ štěkl muž, konečně vyhrabal služební průkaz a podržel ho Stevenovi pod nosem.

Steven vytáhl svůj vlastní průkaz a bez řečí ho otevřel.

Mužovo chování se změnilo jako mávnutím kouzelného proutku. „Se omlouvám, pane,“ zabručel. „Máme za úkol dávat pozor, jestli se na Sebringově pohřbu neobjeví cizí lidi. Šéfa napadlo, že by se tady mohl ukázat vrah. Podle všeho to není až tak výjimečná věc.“

Steven přikývl, ale v duchu si myslel svoje. Jistě, kdysi to tak mohlo být, ale od doby, kdy detektivní seriály se tímhle ohánějí týden co týden v televizi, vrah by musel být slabomyslný, a navíc slepý a hluchý, aby se přese všechno objevil na pohřbu své vlastní oběti. Nechal policistu stát a rozběhl se k svému autu. Přitom si všiml, že ostatní vozy už odjely a odbočily na silnici doleva. Mohl se pouze modlit, aby je dohonil.

Když projížděl kolem hřbitovní brány, silnice byla naprosto opuštěná. Dupl na plyn, říznul zatáčku doleva a pořád neviděl jediný vůz. Vztekle se hnál k nejbližší křižovatce, kde na poslední chvíli zahlédl zadek tmavě modré mazdy, mizející za rohem ulice po jeho levé straně. Vzpomněl si, že takové auto zpozoroval v parkující koloně před hřbitovem, a bleskově stočil volant. Spokojeně se přesvědčil, že před mazdou skutečně jedou i auta ostatních pohřebních hostů.

Vozy konečně zabočily do příjemné obloukové ulice samostatných domků z třicátých let s viktoriánskými arkýři. Steven usoudil, že vozy zřejmě jedou k domovu Jane Sebringové, a ne k některému z místních hotýlků, které jistě nabízejí i „se vší úctou zajištěnou“ pohřební hostinu. To ovšem znamenalo, že se mezi hosty

jen tak neztratí. Musel se rychle rozhodnout – má číhat u domovních dveří, nebo se vrátit později?

Nakonec vsadil na risk a přilepil se k družině truchlících. Značnou roli při tom kroku hrálo zjištění, že do domu zamířili v podstatě všichni, kdo se ukázali na hřbitově, takže měl šanci, že v tom davu nebude příliš nápadný – samozřejmě, jen pokud se všichni ostatní neznají navzájem důvěrně. Když za černě oděnou skupinou mířil k domovním dveřím, přečetl si nad nimi jméno vilky: „Vermont“.

Jane Sebringová si mezitím sundala závoj a Steven zjistil, že je to nesmírně hezká, asi pětaticetiletá žena s plavými vlasy, modrýma inteligentními očima, z nichž se nedalo vyčíst nic, co sama nechtěla, a s tak nevídanou schopností sebeovládání, že si proti své vůli s hlubokým vzrušením představil, jaká asi je, když se přestane tak přísně hlídat – pokud to ovšem vůbec někdy dělá. I když z ní čísel upřímný smutek, rozhodně nebyla typ, který svůj žal předvádí na veřejnosti. Místo toho se vyptávala na zdraví stárnoucích členů rodiny, průběžně všem děkovala za účast na pohřbu, a k tomu se ještě starala, aby pro všechny bylo dost pohoštění.

„Poslyšte, podle mě byl George špion,“ vykládal muž ve skupince, k níž se Steven nenápadně připojil. Vyrozuměl, že muž patří k Sebringovým kolegům z univerzity. Už si ho stačil otipovat jako geniální mozek bez špetky lidského citu.

„Znáte to, tichá voda břehy mele,“ pokračoval muž. „George toho nikdy moc nenamluvil a o tom, co dělal před nástupem k nám, se nikdy nezmínil ani slovem. Podle mě to je jasný důkaz.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil další z hostů. „Odjakživa se v tomhle směru choval tajnůstkářsky. A na co bys hádal, KGB nebo jak?“

„Rozhodně něco na ten způsob. Přece si pamatujete na případ toho chlápka, no, jak našťval Bulhary. Zavraždili ho otrávenou špičkou deštníku.“

„Hm, mně osobně jako James Bond nepřipadal,“ namítl další muž. „Proboha, zpíval přece v univerzitním sboru!“

Steven se odlepil od skupinky a zastavil se u starší dámy, která vyhlížela oknem na zahradu. „Je krásná, nádherně udržovaná,“ poznamenal.

„George nemohl zahradničení ani cítit,“ odvětila žena, ani se na něho nepodívala. „To všechno je práce naší Jane. Je v tom skvělá, jako ostatně ve všem. Vy jste jedním z Georgeových kolegů, pane...?“

„Dunbar, Steven Dunbar. Ano, býval jsem, ale to už je dávno,“ zalhal Steven. „A vy jste?“

„Jeho matka.“

„Ach, omlouvám se. Nedošlo mi to,“ vyhrkl Steven s pocitem trapna. Nebyla to situace, v které by se vyžíval. „Je to tragédie,“ zamumlal rozpačitě. „Žádná matka by neměla přežít svoje dítě. Musí to být obzvlášť krutý žal.“

Žena se k němu obrátila a vůbec poprvé se na něho podívala. Steven zřetelně cítil, jak po něm klouže zkoumavým pohledem, než přisvědčila: „V tom máte pravdu. Nezlobte se, ale mám takový dojem, že vy sám jste si bolesti užil také vrchovatě.“

„Manželka,“ přiznal Steven. „Zemřela na rakovinu. Byli jsme spolu jenom dva roky.“

„Další výjimečně krutý žal.“

Steven neodpověděl. Na nejhorší období svého života vzpomínal velice nerad.

Dokud se nedal do řeči s Georgeovou matkou, nenápadně sledoval, kde Jane Sebringová zrovna je. Nechtěl se s ní seznámit dřív, dokud ostatní nezačnou odcházet. Nedostatek pozornosti se mu vymstil, protože vedle sebe zaslechl příjemný hlas: „Mohu vám dvěma něco donést?“

Steven se zadíval Jane zpříma do obličeje. Vmžiku se ho zmocnil dojem, že ty tmavě modré oči ho prokously až do hloubi duše. „Ne, díky,“ odmítl. Od chvíle, co vstoupil do místnosti, držel stále stejnou sklenku sherry.

„Myslím, že my dva se ne...“ začala Jane.

„Pan Dunbar kdysi s naším Georgem pracoval,“ vysvětlila Sebringova matka dřív, než Steven stačil zareagovat.

„Je hezké, že jste přišel, pane Dunbare,“ pokývla Jane. „A kde to bylo?“

„V Porton Downu,“ vyhrkl Steven.

„Ach, takže další kolega z těch dob,“ řekla Jane a Steven ihned zbystřil. „V tom případě se jistě znáte také s Donaldem Crowem?“

Steven sledoval Janin pohled, jenž mířil k vysokému, vychrtlému a mrtvolně zsinalému muži, který soustředěně studoval hřbety knih v policích u protější stěny. „Nemyslím,“ vymluvil se chvatně. „Zřejmě jsme se minuli.“

„Chápu,“ řekla Jane Sebringová. „Takže jste ho nepřišel ujistit, že George po sobě nezanechal žádné tajemství. Hlavně kvůli tomu sem totiž přišel.“

Jane odešla dřív, než Steven stačil odpovědět. Její poznámka ho zaskočila jako úder pěstí mezi oči. Sebringova matka tiše pronesla: „Jane je pozoruhodná žena. Jen hlupák si namlouvá, že ji může vodit za nos.“

„Pravda,“ zahučel Steven. Neodvážil se na ni ani podívat.

„A co kdybychom si promluvili venku v zahradě? Věčná škoda trčet v tak nádherném počasí pod střechou,“ navrhla stará paní.

„Myslíte, že Jane by to nevadilo?“ nadhodil Steven skoro plaše.

„Ale kdepak.“

Steven vycítil, že Maud Sebringová – jak se paní představila – si touží promluvit o zemřelém synovi, a tak jí to milerád umožnil. Kromě jiného se tak zachránil z trapné situace. Navíc francouzským oknem viděl, co se děje uvnitř. Zajímal se, kdy se hosté začnou rozcházet.

Maud mu zrovna vyprávěla o jakési dávné rodinné oslavě, když zpozoroval, jak velká skupina míří k domovním dveřím. Jane je vyprovázela, a než odešli, s každým se rozloučila políbením na tvář. Steven si všiml, že i zbylí hosté podlehlí stádnímu pudu a začínají se trousit ke dveřím, přičemž ještě naposledy odříkávají projevy soustrasti.

„Tak tady jsi, máti,“ pokývla Jane, když konečně přišla do zahrady. Usmála se.

„Vylákalo nás sluníčko, děvenko,“ odpověděla Maud. „Zrovna jsem tady panu Dunbarovi vyprávěla, jak se George rozhodl žít na stromě jako Tarzan a pak se nemohl dostat sám dolů.“

„Ach ano, rodinné legendy, pane Dunbare,“ usmála se Jane, obrátila se k tchyni a řekla: „Máti, Jimmy tě hodí domů, pokud chceš. Ušetřila by sis starosti s čekáním na taxíka.“

„To je od něho milé,“ vyhrkla Maud Sebringová a zmizela v domě, aby si vzala plášť. Steven s Jane zůstali v zahradě sami.

Jane Sebringová pohlédla Stevenovi do očí. „Vy jste mého manžela vůbec neznal, nemám pravdu, pane Dunbare?“

„Jak jste to poznala?“

„Donald Crowe mu v Porton Downu dělal šéfa. Těžko jste se tam s ním mohl nepotkat, pokud byste v laboratořích pracoval ve stejné době jako George.“

„To je chytré,“ uznal Steven. „Dodatečně se vám za tu lež omlouvám.“

„A kdo tedy jste?“

Steven vytáhl služební průkaz.

„Takže vy jste doktor Dunbar,“ přečetla Jane. „Pro změnu z jiné vládní organizace plné špiónů a tajností, které nikdy nesmějí vyjít na veřejnost, je to tak?“

„Ne tak docela,“ vysvětlil Steven. „Většinou jednáme na rovinu a nic netajíme. Prostě jen pomáháme tam, kde policii případně schází dech.“

„A proč se zajímáte o Georgeův případ?“

„Není vyloučeno, že vražda souvisí s jeho tehdejším zaměstnáním v Porton Downu, paní Sebringová. Svědčí o tom návštěva toho Macleana, i když policie ho už nepodezřívá.“

„Objevili ho?“

„Ukázalo se, že jde o známého aktivistu – veterána války ze Zálivu. Na dobu smrti vašeho manžela má alibi, byl doma v Glasgowě.“

„Ta válka skončila hrozně dávno,“ povzdechla si Jane. „Ale pan Maclean vypadal strašlivě rozhněvaně – jako by se to stalo teprve včera.“

„Měla jste dojem, že manžel se s ním zná z dřívějšíka?“ vyptával se Steven.

„To jistě,“ potvrdila Jane. „O tom nebylo pochyb.“

„A hádali se?“

Jane přikývla. „Něco málo jsem zaslechla. Maclean byl podle všeho přesvědčený, že George se tehdy v Portonu namočil do nějakého svinstva. Pořád tvrdil, že by s tím měl jít na veřejnost. George opakoval, že Macleanovi se jenom něco zdá, ale ten na něho řval, že je ubohý lhář.“

„Zmínil se vám později manžel, o co šlo?“

„Ne. Odmítl se o tom bavit.“

„Jestli tomu rozumím dobře, vy sama nemáte představu, na čem George v Portonu pracoval?“

„To jsem řekla i Donaldu Croweovi. Nevím o tom nic.“

„Jak vás napadlo, že Crowe si sem přišel proklepnout, jak se věci mají?“ zajímal se Steven.

Jane se mimoděk zasmála. „Řekl mi to rovnou do očí,“ vysvětlila. „Požádal mě, jestli si může projít Georgeovy papíry a přesvědčit se, že tam není nic choulostivého, jak se kulantně vyjádřil.“

„Crowe vám není sympatický, vidíte?“

„Naskakuje mi z něho husí kůže. Kostka mýdla mi připadá lidštější než on.“

„Objevil něco?“

Jane jenom pokrčila rameny. „Nemám představu. Řekla jsem mu, ať si prohrabe, co chce.“

„Policii jste uvedla, že váš manžel se po Macleanově návštěvě změnil. Jak přesně? Byl ustaraný, navztekáný?“

Jane se mdle pousmála. „George nebyl typ, co se umí navztekat. Měl až neuvěřitelně... vyrovnanou povahu.“

Steven vycítil, že za touhle odpovědí se skrývá mnohem víc, než napovídají slova, ale rozhodl se prozatím nevyzvídat, i když ho to vrcholně zajímalo. „Ale starosti si nejspíš připouštěl?“

„Daleko víc mám dojem, že byl vyděšený,“ řekla Jane. „Po Macleanově návštěvě trpěl nespavostí. Dost mne to trápilo, ale odmítl se mi svěřit. To byl prostě George.“

Jane se na Stevena podívala způsobem, který mu připadal velmi divný. Tušil, že v duchu svádí boj. Nakonec vyhrkla: „Zavolał do novin, do Guardianu. Víím to, protože jsem poslouchala na paralelce. Chtěl mluvit s reportérem, který se léta věnuje problematice války v Zálivu. Jmenuje se Martin Hendry.“

„To jméno znám,“ kývl Steven.

„V redakci nebyl, ale George mu nechal vzkaz, že má pro něho trháč, a ať se mu Hendry ozve. Reportér skutečně zavolał, asi tak o dvě hodiny později. Slyšela jsem, že George si s ním domlouvá schůzku hned na druhý den.“

„Ale vám o tom George nic neřekl?“ ujistil se Steven.

Jane zavrtěla hlavou. „Nic,“ povzdechla si.

Steven jí z očí vyčetl bolest a chvatně prohlásil: „Není divu, sama tvrdíte, že v té době byl nesmírně nervózní.“

7

Při zpáteční jízdě do Londýna Steven přemýšlel o všem, co toho dne zažil a zjistil. Od jeho dopolední schůzky s Norrisem na policejním ředitelství se toho seběhla spousta. Původně se přikláněl k policistovu názoru, že Sebringova smrt s prací v Porton Downu nijak nesouvisí, čemuž nahrávalo i Macleanovo alibi, ale po rozhovoru s Jane Sebringovou změnil názor o sto osmdesát stupňů. V podstatě zbývalo jediné konkrétní vodítko, a to byl Martin Hendry, novinář, jemuž Sebring volal do Guardianu. S povzdechem si přiznal, že vyždímat z novináře informaci o jeho zdroji je zhruba stejně snadné jako vyždímat z ministerstva obrany informaci o Sebringovu bývalém zaměstnání – nebo z kamene krev. Musí rychle a šikovně vytáhnout tu věc s vraždou, aby se Hendry maximálně vyděsil.

Když Steven zavolał do redakce, spojovatelka mu oznámila, že Martin Hendry tam není, a nabídla, že mu může nechat vzkaz. Odmítl a požádal, ať ho spojí s šéfredaktorem. Odolal všem námitkám a překážkám, které podřízení zřejmě musejí povinně házet osobám z vnějšího světa pod nohy, a nakonec ke sluchátku dostal aspoň zástupce šéfredaktora. „Nutně musím mluvit s Martinem Hendrym,“ oznámil Steven.

„Já jakbysmet,“ zavrčel muž. „Můžete mi věřit, že vám ho nezapíráme. Vážně tady není. Včera ráno měl dodat reportáž, aby se

stihla polední uzávěrka, a kde nic tu nic. Vůbec se neráčil ukázat. Namouduši, že jsem našťvaný stejně jako vy.“

„Takže vy nemáte ponětí, kde je?“ ujišťoval se Steven.

„No, vlastně mám. Vím přesně, kde by měl být. Oznámil nám, že odjíždí do Skotska, aby sebral materiál na svou reportáž. Prý má v Glasgowě někoho, kdo mu prozradí detaily, a pak se chystal odjet do svého domu na Vysočinu, aby to všechno dal do kupy a sestavil konečnou verzi. Ale jak říkám, měl to odevzdat už včera, a neodevzdal.“

„Je to podle vás neobvyklé?“ vyzvídal Steven.

„Ale houby,“ odbroukl muž věčně. „Tady se to stává v jednom kuse. Občas bych věřil, že řídit časopis je stejná fuška jako žonglovat jednou rukou se zavřenýma očima.“

„A víte, kde na Vysočině bydlí?“

„To ani náhodou, patří mu to tam a Martin si potrpí na tajnůstkářství, jako že má svou zašívárnu. Vždycky si tam zaleze, když má všech všiváren až po krk. A nikdy nám to neprozradil taky z toho důvodu, že bychom za ním okamžitě vyrazili s rybářskými pruty a přepravkami piva. Patří to k redakčnímu folkloru, vtipkování o tom, že Martin zase vyráží do Balmoralu. Mám dojem, že ten domek zdědil po rodičích, žádný luxus, prostě chata v horách.“

„Copak nemá mobil?“

„Nebere to. Klidně vám na něj dám číslo, ale při psaní telefon nejspíš vypíná. Nemyslím, že by mu věčné vyzvánění mobilu přikrmovalo inspiraci.“

„A co ten člověk, za kterým jel do Glasgowa? Víte o něm vůbec něco?“

„Bohužel, co by se za nehet vešlo.“

„Kdyby se vám ozval, mohl byste mu vyřídit, že s ním nutně musím mluvit?“ požádal Steven. „Je to důležité.“

„Samozřejmě, nechte mi tu číslo.“

Steven mu nadiktoval číslo svého mobilu a rozloučil se. Pak okamžitě zavolal do kanceláře VLI s dotazem, jestli už něco zjistili na ministerstvu obrany.

„Zatím nic,“ odpověděla Rose Robertsová. „Samozřejmě jsem formuláře označila jako naléhavé, ale obvykle...“

„Já vím,“ přisvědčil Steven. „Nepřestávejte je otravovat, Rose. A díky.“

Najednou si uvědomil, že padá hladý. Pořádně se nenajedl už od snídaně. Na oběd mu nezbyl čas, jen u Jane Sebringové zhltnul po pohřbu pár obložených chlebičků. Zjistil, že železné zásoby konzerv a instantních jídel mu došly – vařit se nikdy nenaučil – takže honem vyběhl do Nefritové zahrady, místní čínské restaurace, kde se objevoval minimálně jednou týdně, a nechal si zabalit horké jídlo, které si odnesl do bytu. Při konzumaci citronového kuřete a smažené rýže sledoval večerní televizní zpravodajství.

Dozvěděl se, že George W. Bush je odhodlaný svou válku s terorismem rozšířit i na území Iráku a Tony Blair že americkou politiku oddaně podporuje, což od útoku na dvojčata byl jeho běžný postoj. Zato přesvědčit ostatní státy o oprávněnosti útoku proti Saddámovi bylo dost problematické. Kdepak, jakmile se do něčeho zaplete OSN, nic nejde rychle, pomyslel si Steven. Připomínalo to hlasování, jestli od prvního se koni bude říkat velbloud nebo pořád kůň. Po zprávách vypnul televizi a do sterea vložil Jazz Samba, album od Stana Getze, aby mu dělalo společnost při promýšlení dalších kroků ve vyšetřování Sebringova případu.

Pokud Sebring skutečně prozradil Martinu Hendrymu nějaké tajemství související s válkou v Zálivu a Hendry se s tím rozjel do Glasgowa, pak člověk ani nemusel být špičkový vědec, aby si spočítal, že tam vyhledal právě aktivistu Anguse Macleana. Podle šéfinspektora Norrise pracoval Maclean v nemocniční laboratoři.

Chvilí se rozmýšlel, jestli má smysl se do Skotska rozjet a osobně si promluvit s Macleanem, ale nakonec usoudil, že nemá co ztratit, naopak, že má hodně co získat. Ráno zaletí do Glasgowa, ale před schůzkou ještě zavolá Norrisovi, aby zjistil další informace o Macleanovi, a to včetně adresy jeho zaměstnání.

Letadlo přistálo v Glasgowě pár minut po desáté. Steven dojel taxíkem do nemocnice princezny Louise. Jelikož letiště leželo ve stejné čtvrti, trvala cesta jen patnáct minut. V bludišti chodeb se podle ukazatelů domotal až do mikrobiologické laboratoře a u příjmového okénka počkal ve frontě, dokud sloužící laborant

nepřevzal zkumavky se vzorky, které tam dopravila sestřička z ambulance.

„Jéžišmarjá!“ bědoval laborant za pultem. „Copak v tomhle týdnu máme akci, vydlobni si z nosu holuba, zašpuntuj ho a chtěj výsledek na počkání nebo co?“ Zhnuseně mávl rukou nad držákem s nejméně třicítkou zkumavek, postaveným na desce stolu. „Tohle je od rána snad padesátá várka!“

„Hele, vyčítej to televizi, jo?“ ušklíbla se sestřička. „Včera večer vysílali strašidelný dokument o výskytu legionelly v nemocnicích, takže vedení se rozhodlo vyšetřit celý personál pro případ, že by začali otravovat reportéři. Jo, není nad skvělou image, co?“

„Nech si ty vtipy a radši mi stornuj letní dovolenou,“ vrčel laborant. „Jestli to takhle půjde dál, domů se podívám nejdřív o Vánocích.“

Sestřička se usmála a odešla. Steven se konečně mohl zeptat, jestli může mluvit s Angusem Macleanem.

„Kdo ho shání?“ zajímal se laborant.

„Doktor Dunbar.“

Laborant vytulkal číslo na telefonu a ohlásil: „Haló, návštěva, Gusi. Doktor Dunbar.“

„V životě jsem o něm neslyšel,“ zachraplalo nevlídně sluchátko.

Laborant se tvářil omluvně.

„Skutečně mě nezná,“ potvrdil Steven a laborant to Macleanovi zopakoval.

„Tak ho pošli dál!“ souhlasil chraplák.

Laborant odemkl elektronický zámek na dveřích vedoucích do hlavních prostor laboratoře a řekl Stevenovi: „Dveře číslo devět, po pravé straně.“

Steven prošel dveřmi a vmžiku ho obklopil pach typický pro všechny nemocniční laboratoře na celém světě, směsice organických rozpouštědel a dezinfekce podbarvená odpornými pachy, o jejichž zdrojích radši nepřemýšlel. Zaklepal na mléčné sklo ve dveřích označených devítkou a zaslechl stručné vyzvání: „Jo.“

Maclean, nevysoký štíhlý muž s nemoderním ježkem a kulatými rameny, jež mohly být příznakem plicního onemocnění, seděl zády

ke dveřím a hleděl do binokulárního mikroskopu. „Za moment jsem u vás,“ houkl.

Steven ho ujistil, že nemá naspěch, a během čekání se kolem sebe zvědavě rozhlížel. Na malém pultíku po Macleanově levé ruce hořel Bunsenův hořák, v skleněné misce vedle něj byla hmota, v níž Steven poznal krevní agar, krabička s laboratorními sklíčky a další drobnosti typické pro každou podobnou laboratoř. Bylo zřejmé, že předmětem Macleanova zájmu jsou právě bakteriální kmeny rostoucí na krevním agaru.

Maclean dokončil pozorování, vytáhl sklíčko z mikroskopu a hodil ho do kádinky s dezinfekcí, načež chvatně načmáral pár poznámek do formuláře, který měl ležet před sebou. Konečně se obrátil k Stevenovi. „Tak co pro vás, pane, můžu udělat?“

Steven ukázal služební průkaz a vysvětlil: „Provádím vyšetřování ohledně vraždy doktora George Sebringa. Dozvěděl jsem se, že jste ho znal.“

„Myslel jsem, že policie všechno vyšetřila!“ vybuchl Maclean. „Už jsem jim vyklopil všechno, co vím. Fakt nemám páru, kdo toho troubu sejmul.“

Steven přikývl. Dal si záležet, aby se Macleanovou agresivitou nenechal vyprovokovat. Vysvětloval: „Nezajímám se tolik o trestní aspekty případu jako spíš o vědecké, zvláště kdyby nám nabídly motiv činu.“

„Co tím jako chcete říct?“ nasupil se Maclean, naklonil hlavu k rameni a zhnuseně jukal přes horní okraje brýlí.

„Myslím, že oba víme, že Sebring kdysi pracoval v Porton Downu, v laboratořích ministerstva obrany,“ pokračoval Steven. „Snažím se zjistit, jestli se v té době nestalo něco, co by nějak souviselo s jeho smrtí.“

„No jo, tak tomu říkám ironie,“ poznamenal Maclean s úsměvem, v němž však nebyla ani špetka veselí. „Vás zajímá, jestli jeho práce nějak nesouvisela s jeho smrtí, zatímco já si jsem stoprocentně jistý, že rozhodně měla souvislost se smrtí mé manželky a holčičky.“

„Jak to?“

„Nevím, jak to,“ přiznal Maclean. „Ale už bůhví kolik let se to snažím zjistit. Kurva podnik, to ministerstvo obrany.“

„Odkud toho tolik víte?“

„Prodělal jsem tam výcvik před odchodem do války,“ vysvětloval Maclean. „Patřil jsem do první polní laboratorní jednotky.“

„Ano, to jste říkal už na policii,“ kývl Steven. „Jenomže na ministerstvu obrany mi tvrdili, že o podobné jednotce nikdy neslyšeli.“

„Svině prolhaný!“ procedil Maclean mezi zuby.

„Proč by lhali?“ zajímal se Steven.

„Vím já!“ vyhodil Maclean paže nad hlavu, jako by se vzdával. „A jen bůh ví, proč se vůbec obtěžovali s tou pastí,“ pokračoval hořce. „Naverbovali nás ze všech koutů státu a vycvičili nás v monitorování a detekování přítomnosti chemických a biologických zbraní ve všech možných situacích, aby nakonec vyhodili všechny naše zprávy a hlášení. Teď navíc zapírají, že jsme vůbec kdy existovali.“

„To je skutečně postavené na hlavu,“ souhlasil Steven. „Rozumím dobře, že jste stoprocentně přesvědčený, že Saddám tyhle zbraně nasadil v boji?“

„Kriste, človče, byl jsem přece u toho! Viděl jsem to na vlastní oči! Udělal jsem všechny testy, izoloval jsem bakterii! Nejsem Hans Christian Andersen, neumím si vycucat pohádku z prstu! Nikdo z nás to nemá zapotřebí, všechno je pravda!“

„Ale proč tedy obviňujete Porton?“ nechápal Steven. „Za syndrom války v Zálivu by v tom případě mohli Iráčani a jejich chemickobiologické zbraně, které podle vás použili!“

„Některý potíže vznikly takhle,“ souhlasil Maclean. „Ale současně se děje ještě jiný svinstvo. Saddámovy zakázaný zbraně a boty, co spadají na triko spojeneckých vojsk, jen pomáhají něco zamaskovat, protože to nemůže být všechno. Jde ještě o něco jinýho!“

„A vy věříte, že hlavní roli v tom hrají portonské laboratoře?“ zeptal se Steven.

„To tedy věřím,“ potvrdil Maclean. „A když jsem mluvil se Sebringem, vyčetl jsem mu to z očí, jako bych měl před sebou rozložený noviny.“

„Jeho žena se mi svěřila, že po vaší návštěvě byl velice rozrušený,“ prozradil Steven.

„Byl nervózní ještě dřív, než jsem se objevil,“ zabručel Maclean. „A teď je po smrti, stejně jako moje rodina.“

„Vaši zahořklost naprosto chápu,“ řekl Steven mírně.

„Že by?“ vyštěkl Maclean. „K nevíře, kolik lidí umí pochopit mou zahořklost, i když o tom vědí kulový!“

„Taky jsem ztratil ženu,“ namítl Steven. „Rakovina.“

Maclean se zarazil. Chvilí mlčel a pak tiše řekl: „Tak to mě mrzí, ale vsadím svoje boty, že tou nemocí jste ji nenakazil vy sám.“

„Propána, jak jste přišel na to, že vaše žena chytila svou smrtelnou nemoc právě od vás?“

„Prostě to vím,“ pokrčil Maclean rameny.

Steven mu věnoval pohled, z něhož bylo jasné, že tu odpověď nepovažuje za dostatečnou. Maclean dodal: „Po návratu ze Zálivu jsem onemocněl nejdříve já. Chytil jsem každou infekci, co jen kolem mě prolítla. Šlo to jedno za druhým, nachlazení, chřipka, záněty průdušek, otrava z jídla, na co si jen vzpomenete. A potom to samý začalo potkávat i moji paní a dcerku, jenže ty moje holky neměly takovou kliku jako já. Obě mi umřely, pro lásku boží! Jedna na mozkový nádor a druhá na leukémii. A nesnažte se mě přesvědčit, že zrovna tohle není nakažlivý, nezkoušejte se mě utěšit žvaněním, že to prostě byla jenom smůla. To všechno jsem slyšel tisíckrát a vždycky mi to bylo houby platný. Můžete mi věřit, že jsem to všechno zavinil já!“

„Slyšel jste někdy o Martinu Hendrym?“ zeptal se Steven.

„Jasně, to je novinář. Přijel sem za mnou.“

Steven byl rád, že se trefil. „Kvůli čemu?“

Na okamžik se Maclean zatvářil, jako by měl sto chutí poslat Stevena do háje, ale náhle se přestal mračit a stručně odvětil: „Kvůli syndromu války v Zálivu. Chtěl si vyslechnout ‚moje domněnky‘. Především se zajímal o infekční onemocnění hlášená válečnými veterány.“

„A řekl vám proč?“

„Co konkrétně myslíte?“

„Jestli padlo jméno George Sebringa!“

„Ne, proč by mělo?“

„Podle jeho manželky to byl právě Sebring, kdo hned po vaší návštěvě zkontaktoval Hendryho a slíbil mu super téma. Dokonce si domluvili schůzku.“

„No ne, no ne, no ne,“ zabručel Maclean a vůbec poprvé od Stevenova příchodu se usmál.

„A pokud jde o Hendryho, o válku v Zálivu se zajímá řadu let. Napsal o ní spoustu reportáží a článků.“

„To vím,“ přikývl Maclean. „Všechny jsem četl. Klasický řeči o sociálním svědomí národa, vysokým morálním dluhu a pramalých konkrétních splátkách, typická filozofie Guardianu.“ Maclean se na chvíli zamyslel, ale náhle mu vzrušením zasvítily oči. „Možná se Sebring rozhodl po těch letech vyklopit pravdu?“ zadoufal. „To by vysvětlovalo Hendryovy otázky. Zajímá se o všechny symptomy, kterými jsem trpěl já i moje rodina, i o ten sebemenší detail. Nevíte, kdy ten článek chtějí otisknout?“

„Jen co Hendryho najdu, hned se ho zeptám,“ slíbil Steven. „Ale mám problém. Vy náhodou netušíte, kam odtud jel?“

„Jasně že vím,“ přisvědčil Maclean. „Jako většina pisálků, na který jsem narazil, se pokoušel získat mou důvěru nezávazným kamarádským žvaněním, abych ztratil ostražitost a odpověděl mu na všechno, co o zajímalo. Pořád omílal, jak miluje Skotsko a že sem jezdí, jak nejčastěji to jde. Vykládal, že má srub na Vysočině a právě tam že bude pracovat na tom článku.“

„A zmínil se, kde to je?“

„Od Blair Athollu co by kamenem dohodil, aspoň tak mi to řekl on sám.“

„Nic přesnějšího?“

„Ne.“

„Moc jste mi pomohl,“ poděkoval Steven a zvedl se k odchodu.

„To nestojí za řeč,“ broukl Maclean, vstal od mikroskopu a u vedlejšího pultu začal pomalu připravovat další vzorek na zkoumání.

„Vy jste přece laborant, mikrobiolog!“ uvědomil si náhle Steven. „Zkusil jste někdy najít infekci, o které tvrdíte, že nakazila vaši rodinu?“

Maclean věnoval Stevenovi pohled, jímž jako by pochyboval o jeho nejzákladnější inteligenci. „To jsem tedy sakra zkusil!“ potvrdil. Vytáhl horní zásuvku kartotéky pod laboratorním pultem a vytáhl modré desky A4. Podržel je v pravé ruce, jako by je potěžkával. „Analýzy sputa, krve, moči, výkalů, žaludečních šťáv, šupinek kůže, všechno, všechno. Na téhle planetě musím po mikrobiologický strážce být ten nejproklepanější člověk ze všech.“

„Ne, promiňte,“ potřásl Steven hlavou. „To dá přece rozum, že jste se vyšetřil. Ale podle všeho jste nejspíš na nic nenarazil?“

„Na nic patogenního,“ přisvědčil Maclean a vrátil desky do zásuvky. „Ale názor jsem samozřejmě nezměnil. Znamená to totiž jen jediný, a sice že ti parchanti v Portonu jsou proklatě mazaní!“

Steven jen mlčky přikyvoval a mířil ke dveřím. „Dík, že jste si na mě udělal čas.“

„Vzkážete mi, kdy se objeví Hendryho článek?“ požádal Maclean.

„Spolehněte se.“

Než dorazil k hlavnímu východu z nemocnice, stačil se rozhodnout, že si v půjčovně vezme vůz a zkusí zajet na Blair Atholl. Věřil, že Hendryho srub najde snadno, protože místní lidé ho budou určitě znát, zvláště když podle šéfredaktorových slov patřival už jeho rodičům. Podíval se na hodinky a zjistil, že je půl jedné. Když vyrazí hned, stihne se dostat na dálnici dřív, než začne odpolední špička. Mobilem zjistil nejbližší pobočku autopůjčoven Hertz a dojel tam taxíkem.

Když se konečně vymotal z glasgowských ulic a zamířil na severovýchod, nejprve směrem na Stirling a odtud na Perth, spustil se liják. Začal mu bušit do karoserie snad minutu poté, co projel poslední předměstský okruh a vjel na A9, jež vedla severně k Pitlochry a Blair Atholl. Silnice dávno nebyla víceproudá a Steven se rychle přesvědčil, že najatý ford není při rychlejším předjíždění vůbec spolehlivý. Vztekly klakson protijedoucího nákladáku ho upozornil, že při předjíždění autobusu se vůbec nezachoval jako zkušený řidič, takže kajícně zpomalil.

Na prvních dvou místech, kde se ptal na Martina Hendryho – u benzinové pumpy a v malém krámku se suvenýry – dospěl k názoru,

že největší šanci by mohl mít v místním hotelu, konkrétně v hotelové restauraci, protože věřil známé pravdě, že alkohol a novináři jsou ve stejné těsném vztahu jako láska a manželství. Zjistil, že v baru je rušněji, než předpokládal. Turisté i projíždějící řidiči tu hledali útočiště před lijavcem, který ani náhodou neslábl. Steven trpělivě vyčkával, až jeho soused s yorkshirským přízvukem nadiktuje objednávku pro celou svou rodinu, kterou zakončil dotazem: „To tady máte vždycky tak hnusně deštivo, děvenko?“

„No, většinou,“ usmála se číšnice, zřejmě studentka na brigádě. „Ale zase tu máme krásně zelenou travu.“

„Dost se divím, že vy Skoti nemáte na nohou plovací blány,“ zašklebil se Yorkshiřan bodře, zařval smíchy a obrátil se k Stevenovi, aby se o vtípek podělil. „No ne? Dovezli jsme si karavan, ale možná jsme se měli rozhodnout radši pro člun. No ne?“

Steven s úsměvem odpověděl: „Třeba se do zítřka vyjasní.“

„Vedete stejný řeči jako moje panička!“ zahlaholil muž s předstíraným pohoršením. „Zítra zase vyjde slunce!“ zazpíval, zvedl podnos se sklenkami a s tichým pohvizdováním zamířil ke svému stolu.

„Co to bude?“ podívala se dívka na Stevena.

Objednal si nealkoholické pivo a pokračoval: „Hledám jednoho známého. Má tady nahoře srub. Jmenuje se Martin Hendry.“

„Je mi líto, ale nic mi to neříká,“ zavrtělo děvče hlavou.

„Je to novinář.“

„Možná by to věděl Peter,“ napadlo dívku. „Zeptám se, jen co si na to vyšetřím chvilku.“ Významně se zadívala na frontu za Stevenem.

Steven si našel volnou židli a usrkával pivo. Přitom se zamyšleně rozhlížel kolem sebe. Bylo před čtvrtou odpoledne a všechna stropní světla svítila, protože venku bylo šero. Podnik přesto vypadal ponuře. Navíc tam bylo hlučno, protože lidé dovolili znuřeným dětem volně pobíhat a u stěny hráli mladíci na automatech. Dva televizory zavěšené na stěně běžely se staženým zvukem, vzduch byl zahoustlý pachem mokrého oblečení a smažených minutek. U vedlejšího stolu seděli dva Němci v koženém cyklistickém vybavení

a nad rozloženou automapou studovali svou další etapu. Plánovali dojet nejdřív k Invernessu a odtud k jezeru Loch Ness.

Steven si všiml, že u baru momentálně není fronta. Podařilo se mu zachytit dívčin pohled a tak se připomenout. Usmála se a na okamžik zmizela vzadu. Vrátila se s pomenším plešounem v zástěře. Oba se zadívali na Stevena, jenž chvatně vyskočil a došel k pultu.

„Slyšel jsem, že se sháníte po Martinu Hendrym,“ začal holohlavý kuchař.

„Znáte ho?“ zeptal se Steven.

„Je tady pečený vařený,“ vysvětlil kuchař. „Jezdí sem do hor dělat na svém románu. Tvrdil mi, že bude lepší než John Grisham.“

Steven o tom sice neměl ani tušení, ale v duchu připustil, že spisovatelská dráha je zřejmě tajným snem většiny žurnalistů, nebo aspoň náplní jejich hospodských žvástů. Nijak ho to neudivilo. „To je on,“ potvrdil bez mrknutí oka. „Viděl jste ho tu v poslední době?“

„Jo, bude to tak dva tři dny,“ kývl kuchař.

„Takže je pořád ještě tady?“

„Pokud vím, tak jo. Kdykoliv odjíždí zpátky na jih, většinou se tu zastaví a rozloučí se. Minule ale o ničem takovém nemluvil.“

„Díky,“ řekl Steven. „Můžete mi prozradit, kudy se k němu dostanu?“

„Má srub kus odtud na Tulach Hill.“

Steven se zatvářil nechápavě a kuchař ho vybídl, ať jde s ním. Vyšli z baru do hotelové haly a zastavili se před mapou, zarámovanou a pověšenou na stěně. „Tady, odtud na západ,“ vysvětloval kuchař. „Nemůžete to minout. Srub se jmenuje Garryho chata a na té straně kopce je to jediný stavení.“

Steven poděkoval a deštěm přeběhl přes parkoviště k autu. Podle kuchařových instrukcí dojel ke svahu a jel nahoru tak dlouho, dokud nenarazil na kamenitou stezku, odbočující ze silničky rovnou na vrchol hory. Opatrně vedl ford po strmém srázu, protože na mokrých kamenech kola nejistě prokluzovala. Konečně se před ním objevil srub a on ke své úlevě zjistil, že v oknech se svítí a po straně srubu parkuje auto.

Steven zaparkoval vůz hned před dveřmi. Udělal to záměrně, aby si Hendry všiml, že má návštěvu. Při troše štěstí nebude čekat na

schůdcích v dešti příliš dlouho. Bohužel, když vyběhl pět schodů a zaklepal, ubíhaly vteřiny a dveře srubu zůstávaly pevně zavřené. Vyhrnul si límec, ale déšť mu stejně stékal za krk a po zádech.

„No tak, hod' sebou,“ brblal netrpělivě, protože uvnitř se pořád nic nedělo. Při představě, že teď by se měl obrátit na patě a vrátit se s nepořízenou se v Stevenovi všechno bouřilo. Ve vzteku sáhl po klice a chystal se s ní zuřivě zalomcovat, jenže vzápětí zjistil, že je odemčeno. „Haló, je tady někdo?“ houkl, než překročil práh.

Jediné, co slyšel ve srubu, bylo bušení deště do střechy. Steven zvolna procházel všemi místnostmi a pátral po obyvatelích. Ostatně, netrvalo to dlouho, místnosti byly jenom dvě a k tomu malý sprchový kout. Hendry v krémových kalhotách a modré džínové košili ležel na posteli, v pravé ruce držel skleničku a na nočním stolku stála ze dvou třetin vyprázdňená láhev whisky.

Steven se nejdřív logicky domníval, že Hendry je opilý do nemoty. Chystal se zaklepat na pootevřené dveře v naději, že reportéra probudí, když vedle láhve whisky zpozoroval tmavě hnědou lahvičku od léků a vmžiku pochopil, co to ve svém důsledku znamená.

„A doprdele,“ zamumlal a přistoupil blíž k posteli. „Tak copak tebe navedlo na cestu k hřbitovu, kamaráde?“

Sáhl mrtvému na tvář a zjistil, že je studená jak led. „A až za hřbitovní bránu?“

Pro jistotu nahmatal krční tepnu, ale bylo to spíš automatické gesto. Reportér byl mrtvý – a už hezky dlouho.

Uvědomil si, že mrtvý muž je zhruba v jeho věku, a sevřelo se mu hrdlo. V životě také zažil chvíle, kdy mu tento způsob úniku připadal lákavý. Každopádně o tom uvažoval, když si nevěděl rady s přílivem žalu a bolesti, stravující ho po Lisině smrti. Zabránilo mu v tom pouze pomyšlení na dcerku Jenny, ale vlastně až v poslední chvíli. Neměl potuchy, jak vypadal Hendryho soukromý život, ale všechno nasvědčovalo tomu, že ten podobně silné pouto k realitě neměl. „Jo, říká se, že to je nejjednodušší způsob,“ zabručel. „Ale my dva víme, kamaráde, že to je přesně naopak.“

Steven vytáhl mobil, aby přivolał policii. Až příliš pronikavě si uvědomoval, že tím odstartuje řetězec otázek, bolesti, zmatku a

hněvu mezi reportérovou rodinou i přáteli jako při každé sebevraždě. Všichni se začnou užírat tím ubíjejícím „kdyby“: kdyby se svěřil, kdyby něco řekl, kdyby požádal o pomoc... kdybych něco tušil, kdybych byl pozornější... Steven předpokládal, že Hendry má nějakou rodinu, protože úplně sám byl jen málokdo. Navíc jako známý a úspěšný novinář jistě měl neobvykle široký okruh přátel a známých. Položil prsty na tlačítka telefonu, ale náhle zaváhal, protože si vzpomněl, proč se sem tu dálku vlastně táhnul. Ano, Hendryho smrt je tragédie, ale kvůli ní nesmí ztrácet ze zřetele svůj úkol. Mrtvý mu už nic neprozradí, čímž vznikl problém. Steven si prostě musel najít jiný způsob, jak by zjistil, co George Sebring toužil reportérovi povědět. Pokud, jak naznačil Gus Maclean, chtěl vyjít ven s pravdou o nějakém nechutném tajemství týkajícím se Porton Downu, pak to reportér věděl a jistě si udělal poznámky.

A ano, Hendry přijel do Skotska právě proto, aby pracoval na článku, takže všechny materiály a podklady k němu musely být tady, ve srubu, buď na papíře, nebo... Pohled mu padl na laptop Sony Vaio, který kraloval první místnosti, jež očividně sloužila jako kuchyně, obývací pokoj a pracovna v jednom. Ano, to vypadalo slibně. Zapnul laptop a čekal, až se známým zacinkáním ohlásí Windows a otevrou přístup k seznamu dokumentů. Nedočkal se.

Steven v duchu zaklel. Z harddisku někdo vymazal kompletně všechno, s výjimkou operačního systému. Proč by si člověk před spácháním sebevraždy dával tu práci, aby z počítače vymazal všechny soubory dat? Ta nelogičnost ho trochu zneklidnila, ale na druhou stranu musel přiznat, že přece nemá potuchy, proč si Hendry vůbec vzal život.

K laptopu byla kabelem připojená externí paměť. Steven stiskl tlačítko eject, ale neobjevil se žádný disk. Stevena to zaskočilo. Taková paměť byla bez disku na nic, ale kolem počítače nic neleželo. Náhle si uvědomil, že to je důležité. Pečlivě prohledal srub, dokonce vysypal i odpadkový koš, ale po disku nikde ani stopy. Steven se vrátil k laptopu a překontroloval disketovou jednotku. Nic. Prázdná. „No ne, no ne,“ zabručel si pod vousy. „Vážně to tady smrdí... podrazem?“

Ano, dalo se ještě jakžtakž pochopit, že Hendry smazal data z harddisku a možná i z externí paměti, ale to by ta externí paměť tady musela být. A nebyla. Z toho vyplývalo jediné – ve srubu musel s Hendrym být ještě někdo jiný. A co když ten někdo možná smazal i data z laptopu? Co když ten někdo... Stevenovo podezření sílilo. Vrátil se do ložnice, aby se znovu podíval na Hendryho tělo. Vzhledem k novým skutečnostem potřeboval ten sebevražedný scénář nově vyhodnotit.

Hendry neměl na hlavě ani na krku žádné podezřelé stopy. Steven zabrumlal omluvu a rozepnul mrtvému košili, aby mu prohlédl trup. Opět, nic. Už už začínal věřit – možná i doufat – že se dal unést fantazií, když vyhrnul reportérovi rukávy a na obou zápěstích objevil velmi nenápadné stopy. Byly skoro neviditelné, velmi úzké, jako kdyby vznikly od drátu, ale dokazovaly, že muž byl před smrtí spoután. Nelítostný déšť nepřestával bušit do střechy ani ve chvíli, když Steven telefonoval na policii.

8

Než policie dorazila, Steven zaklapnul Hendryho laptop, odpojíl ho od všech kabelů a všechno sbalil do svého koženého kufříku, který odnesl k vozu. Tajně si sliboval, že pokud člověk, který zlikvidoval data, zmíněné soubory obvyklejše vymazal, pořád ještě bude možné je obnovit. Samozřejmě tušil, že pokud to dotyčný věděl, mohl přes ně přepsat něco jiného. Přesto to za zkoušku stálo, protože pochyboval, že na místě činu zůstalo mnoho jiných stop. S laptopem bezpečně zamčeném v kufru půjčeného fordu zavolal do VLI sloužícímu důstojníkovi.

„Rád bych vyšetřování případu Sebring klasifikoval jako červený kód!“ oznámil.

„To ovšem věci pořádně rozpohybuje,“ poznamenal důstojník. „Mám informovat pana Macmillana?“

Steven přisvědčil. Zařazení případů pod červený kód znamenalo, že situace, kterou měl pracovník vyhodnotit, přechází do stadia oficiálního vyšetřování. Nikdo si podobný krok nedovolil bez závažného důvodu a rozhodně ne, pokud neměl jistotu, že VLI může osvětlit konkrétní aspekty případu. Jakmile vedení schválilo oficiální vyšetřování, o situaci dostaly vyrozumění všechny příslušné úřady s tím, že v tomto ohledu mají vyhovět každé žádosti o informaci či pomoc. Navíc se VLI sám postaral i o uhlazení cestiček, finančními prostředky (kreditními kartami) počínaje a v případě potřeby přidělením zbraně konče. Jak Steven přepokládal, do hodiny se mu ozval osobně John Macmillan a žádal podrobnosti. Steven vysvětlil, kde je, a popsal okolnosti, které ho vedou k žádosti – především souvislost mezi mrtvým novinářem a Georgem Sebringem.

„Máte představu, o čem s ním Sebring mohl mluvit?“ vyptával se Macmillan.

„Vím jen tolik, že se to týkalo války v Zálivu.“

„To ještě samo o sobě nestačí, aby případ vyšetřovalo i VLI,“ připomněl mu šéf.

„Jsem si skoro jistý, že roli tam hraje Sebringova práce v Porton Downu,“ vysvětloval Steven. Pak Macmillanovi svěřil všechny podrobnosti o Sebringově návštěvě ze Skotska a o rozhovoru, který on sám měl s Macleanem v Glasgově.

„Věřím, že Sebringa trápily výčitky svědomí kvůli něčemu, co čeho se namočil v Porton Downu. Domýšlím si, že se s tím svěřil Martinu Hendrymu, a teď jsou oba po smrti.“

„Chápu,“ zabručel Macmillan duchem nepřítomně, jako by už promýšlel další kroky. „Smůla.“

„Jsem přesvědčený, že případ skutečně spadá pod nás!“ zopakoval Steven, mírně podrážděný Macmillanovou volbou slov. Smůla, že jde o případ choulostivého ministerstva, nebo smůla, že Steven objevil podezřelé okolnosti novinářova úmrtí? Tenhle šéfův tón nesnášel.

„Už jsem uvažoval nad tím, kdo by ty dva měl zájem umlčet,“ pokračoval Macmillan, čímž Stevenovi jeho podezření rázem vyvrátil. Naráz mu totiž bylo jasné, kam Macmillan míří. Existoval

pouze jediný kandidát, kterému by prospělo mlčení Sebringa i Hendryho, a až nepříjemně se podobal Jejím Veličenstvu vládě.

„Už na VLI dorazily námi vyžádané informace?“ zajímal se Steven.

„Nic,“ odvětil Macmillan. „Ale pokud trváte na klasifikaci červený kód, osobně promluvím s ministrem obrany. Popravdě, bude to nutné tak jako tak...“

„Asi byste se před ním neměl zmiňovat, že Hendryho smrt je také vražda. Policie to ještě nepotvrdila,“ dodal Steven.

„Samozřejmě. Ještě něco?“

„Mohl byste se ministra zeptat na první polní laboratorní jednotku,“ požádal Steven.

„Na co konkrétně?“

„Jestli existovala,“ upřesnil Steven.

Z Perthu konečně dorazila policie v podobě inspektora a seržanta. Steven jim sdělil, že Hendry byl jedním z řady lidí, které vyhledával kvůli informacím v probíhajícím vyšetřování. Osobně ho neznal a nevěděl o něm vůbec nic kromě skutečnosti, že pracuje jako novinář. Po příjezdu do srubu objevil mrtvé tělo a okamžitě přivolal policii. O stopách na Hendryho zápěstích se nezmínil. Usoudil, že policie se to časem stejně dozví z pitevního protokolu, a pokud případ momentálně posoudí jako sebevraždu, Steven se z místa činu dostane rychleji.

„Takže, inspektore, jestli mě už nepotřebujete...,“ řekl Steven a chystal se k odchodu.

„Proč to ty lidi dělají?“ přemýšlel nahlas inspektor, malý obtloustlý mužík, očividně pivní filozof. Stál vedle lůžka s obětí a četl si vinětu na prázdné lahvičce od léků.

Steven jen potřásl hlavou.

„Průšvih našeho národního mužstva ve Světovém poháru by probudilo depresi v každém,“ prohodil se zakyslým výrazem seržant. Pak se trochu vyjukaně ohlédl po Stevenovi. „Nemyslím to nijak zle.“

Steven původně uvažoval o tom, že by se na noc ubytoval v hotelu v Blair Athollu, ale obával se, že jediným tématem hovoru bude v baru Hendryho smrt. Vzhledem k tomu, že Blair Atholl byla v

podstatě jen větší vesnice, novinka se tam jistě bleskově roznese. Nakonec tedy dojel do Pitlochry a ubytoval se v hotýlku, kde ho jistě nebude nikdo znát. Po pár ginech s tonikem se rozhodl jít brzy spát, ale celou noc ho trápily zlé sny o muži připoutaném k židli, jemuž vrah do krku násilím cpe prášky a splachuje je whisky. Byl rád, když začalo svítat a on se mohl rozjet na glasgowské letiště, aby chytil letadlo.

Doma na něho čekal email, z něhož se dozvěděl, že Macmillan s ním chce mluvit ve dvě odpoledne, „pokud se mu to bude hodit“. I ve svém pochmurném rozpoložení se musel pousmát – Macmillan byl zdvořilý i ke svým podřízeným. Zavolał Rose Robertsové, aby potvrdil, že přijde.

V Londýně bylo tak nezvykle příjemné počasí, že se Steven rozhodl jít do kanceláře pěšky. Chodníky byly plné lidí, ale on neměl naspěch a velkoměstské léto miloval. Dělníci na lešení hvízdali na hezké holky, které je okázale ignorovaly, všude postávali turisté s fotoaparáty a videokamerami, policisté měli krátké rukávy a malým dětem z rukou ukapávala zmrzlina.

Macmillan přijal Stevena s vážným a zamyšleným výrazem. Počkal, až Rose položí na stůl podnos se dvěma šálky kávy a talířem sušenek, a řekl: „Včera večer jsem mluvil s ministrem obrany.“

„A on vám oznámil, abyste zastavil vyšetřování,“ dokončil Steven. „Tvrdil, že by to nebylo ve státním zájmu?“

Macmillan s odpovědí chvíli vyčkával. „Kdybych to nevěděl, tak bych se vás musel zeptat, proč k politickým zástupcům své země přistupujete s takovým cynismem,“ prohodil nakonec. Byla to narážka na předchozí vyšetřování, které VLI vedl ohledně problémů s pěstováním geneticky modifikované kukuřice. Stevenovi se povedlo vykopat červa, jenž ho dostal do konfliktu s odvrácenou stranou vlády, o jejíž existenci dosud neměl ani potuchy, a málem to odskákal vlastním životem. Přestože přežil, jeho současný názor na vládu překypoval zahořklostí. Jeho původní přesvědčení, že pracuje pro „hodné hochy“ se povážlivě otřásl v základech.

„Ne, takový návrh nepadl,“ oznámil Macmillan. „Ale i kdyby ano, nevyhověli bychom mu. Hodnota VLI spočívá především v jeho

nezávislosti a v průběhu let jsme za to tvrdě platili. To vám jistě nemusím připomínat, Stevene.“

„Omlouvám se,“ zahučel Steven. On sám nejlíp věděl, že šéf vyhlásil válku celé vládě a všem ostatním institucím, jen aby VLI zachoval její svobodu. Panovalo neoprávněné přesvědčení, že právě z toho důvodu se zatím nestal „sirem Johnem“, ale zůstávala „panem Macmillanem.“

„Ministr reagoval na naši písemnou žádost o informace,“ navázal Macmillan. „Během svého působení v Porton Downu byl George Sebring zařazen do výzkumného týmu, jenž pracoval na vývoji vakcíny proti AIDS. Sebring byl specialista na antigenecitu proteinů ve virech, i když čertví co to znamená.“

„Antigeny stimulují v těle produkci protilátek,“ vysvětlil Steven. „Když se podaří izolovat z viru klíčové proteiny, je možné stimulovat tvorbu protilátek proti nim a ty na oplátku napadnou celý virus.“

„Díky,“ řekl suše Macmillan.

Steven zatím horečně přemýšlel. „Ale Sebring se v Porton Downu nervově zhroutil.“

„Co tím chcete naznačit?“ zajímal se Macmillan, protože Steven se odmlčel.

„Právě na vakcíně proti AIDS vyslouží člověk pochvalný aplaus v každé společnosti,“ objasnil Steven. „A čestnou lóži v nebi. Tak co by prokristapána mohlo vést k nervovému zhroucení? Z jakého důvodu by měl Sebring dojít k názoru, že má všeho nad hlavu a že půjde pracovat jinam?“

„Hm, těžko říct,“ zabručel Macmillan a sklopil oči ke stolu, jako by souhlasil, ale jen velice nerad. „Ovšem mohl prožívat i nějakou osobní krizi, o které nemáme tušení.“

„A na kterou se ho nemůžeme zeptat, protože někdo ho oddělal, aby mu jednou provždy zavřel klapačku,“ ušklíbl se Steven.

„Nevěřím, že ministr obrany lhal,“ namítl Macmillan.

„Ale to jsem nenaznačil!“ bránil se Steven. „Ale jeho mohli chybně ‚informovat‘, chápete? Oba víme, že pokud jde o získávání informací, jsou ministři vydaní na milost a nemilost civilním státním zaměstnancům, kterým jde především o vlastní prospěch. Takový

ministr se zřejmě leccos nedozví a leccos – pokud se mu to hodí do krámu – se ani dozvědět nechce.“

Macmillan byl očividně stejného názoru. „Tak jak hodláte pokračovat ve vyšetřování?“

„Hádám správně, že ministr obrany neuvedl, kdo ještě patřil do stejného týmu jako Sebring?“ zeptal se Steven.

„Jenom že ho řídil jistý Donald Crowe,“ odvětil Macmillan a vzápětí si všiml, že Steven se pobaveně usmál. „Copak, vy ho znáte?“

„Crowe se totiž objevil na Sebringově pohřbu. Od paní Sebringové jsem se dozvěděl, že prý si chtěl ověřit, že mrtvý nemá ve věcech nějaké důkazy o tom, co dělal v Porton Downu.“ Udělal významnou pauzu. „Ale to člověk chápe, nikdo by přece neměl zájem, aby se všude jenom tak povalovaly důležité informace o očkovací látce...“

„Chápu, kam směřujete,“ přikývl Macmillan.

Steven se napil kávy a změnil téma. „Ptal jste se ministra na tu první polní laboratorní jednotku?“

„Neexistuje,“ odvětil stručně Macmillan.

Steven postavil šálek zpátky na podnos. „Vážně?“

„Nicméně ministr přiznal, že existovala,“ pokračoval Macmillan. „Podle všeho vznikla během první světové války, ale dávno před koncem války v Zálivu byla zrušená v důsledku různých reorganizací. Skládala se z týmu čtyřiceti mužů rozdělených do pracovních skupin po pěti. Jejich úkolem bylo monitorovat přítomnost chemických a biologických zbraní. Oficiálně byli známi pod názvem ‚Tajný tým‘. Každý jeho příslušník podepsal mlčenlivost a je v zájmu vládní politiky nepřiznat existenci této jednotky.“

„A hádám správně, že ministr vám slovem nevysvětlil, proč vláda až dodnes ignorovala každou zprávu, kterou od jednotky dostala?“ vyzvídal Steven.

„Vlastně, nepřímě to naznačil,“ řekl Macmillan. „Naše vláda byla v té době pod velkým tlakem amerických spojenců. Z toho důvodu padlo rozhodnutí, že Saddámovo použití chemickobiologických

zbraní... echm, zametou pod koberec. Mám dojem, že přesně tak se ministr vyjádřil.“

„Protože zbraně měl Saddám právě od Američanů?“

„Je to k pláči, je to trapné, ale ano.“

„To by souhlasilo se vším, co jsem zatím slyšel,“ pravil Steven. „víte, Angus Maclean, ten Skot, který Sebringa navštívil krátce před jeho smrtí, totiž tvrdí, že byl příslušníkem té jednotky, i když ministerstvo to samozřejmě popírá.“

„Ale to není divu, když šlo o tajnou organizaci,“ připomněl Macmillan. „Macleana by za prozrazení státního tajemství mohli i odsoudit.“

„Jenže já mám dojem, že právě proto o té tajné jednotce vykládá na každém kroku,“ řekl Steven. „On totiž doufá, že se dostane až před soud, kde to bude moct zopakovat před co největším počtem lidí. Je přesvědčený, že jeho manželka a dcera zemřely vinou něčeho v Portonu, něčeho, na čem pracoval i Sebring, který o tom možná vyprávěl Martinu Hendrymu.“

„Jak vidím, už jste se do toho případu zakousl,“ komentoval Macmillan věčně.

„Takže červený kód?“ ujišťoval se Steven.

„Ode mě máte zelenou,“ zavtipkoval Macmillan a zvedl se. „Postupujte opatrně a informujte mě.“

Steven vyšel z budovy VLI a pustil se k řece, aby si vychutnal zbytky odpoledního sluníčka. Pochopitelně ho potěšilo, že dostal souhlas s dalším vyšetřováním, ale vzhledem ke smrti dvou hlavních svědků Sebringa a Hendryho bylo těžké rozhodnout, jak teď vlastně pokračovat. Jediné další jméno, které měl kromě toho Macleanova k dispozici, bylo jméno Donalda Crowea, jenž tenkrát řídil výzkumný tým v Portonu a dodnes tam pracoval. Nezdálo se pravděpodobné, že Crowe se přizná k něčemu nezákonnému, nemorálnímu nebo problematickému, když i Sebringův pohřeb navštívil výhradně jen z toho důvodu, aby se ujistil, že mrtvý v tomhle směru nezanechal žádné stopy.

Současně nevyloučil, že Jane Sebringová by mohla vědět víc, než mu prozradila, nebo že po Martinu Hendrym zůstal někde článek na tohle téma nebo aspoň podklady k jeho napsání. Nejspíš by stálo za

to proklepnout jeho trvalé bydliště v Manchesteru. A pokud jde o další členy portonského výzkumného týmu, možná by byli průstřelnější než Crowe. Požádat je o pomoc stálo každopádně za pokus, ale na druhou stranu, určitě i je vázal slib mlčenlivosti. A hlavní problém viděl Steven v tom, že ani neznal jejich jména a nevěřil, že Crowe by mu seznam poskytl na požádání. Navíc, kdyby si o ta jména skutečně řekl, jen by vládu upozornil, k čemu se chystá. Za současných okolností by to nebyl chytrý tah. Náhle ho napadlo, že ostatní členy výzkumného týmu by mohl znát Gus Maclean! Možná že ve své honbě za pravdou s nimi už mluvil i on sám. Ano, Maclean bude představovat Stevenův neoficiální zdroj informací. Výhodou je fakt, že Skot v žádném případě není přítelem vlády. Rozhodl se, že Macleana se zeptá na rovinu, bez vytáček.

Steven si naplánoval, že cestou do Skotska se zastaví u Jane Sebringové. Už jednou mu pomohla, když mu pověděla o Martinu Hendrym. K návštěvě u ní měl vhodnou záminku, protože jí slíbil průběžně informovat o postupu vyšetřování. Nu, a pokud se od ní nedozví nic nového, bude pokračovat do Manchesteru, kde si proklepne Hendryho soukromí. Od VLI si nechá zjistit novinářovu domácí adresu. A jestli ani tady nebude mít úspěch, odjede do Glasgowa, aby si znovu promluvil s Gusem Macleanem.

Na Temži vyjížděl vyhlídkový parník, voda mu kolem přídě pěníla jak smetana a paluba byla plná rozesmátých turistů. Steven se na chvíli zastavil a zadíval se na řeku. Na zádi stál hlouček dívek v tílkách a se slamáky na hlavě. Zamávaly na něho a on jim mávání oplatil. Dívky se rozhihňaly a Stevena při pohledu na jejich šťastnou bezstarostnost až píchlo u srdce. Záviděl jim.

Spokojenost byl stav mysli, který se po Lisině smrti pro něj stal nedostižným snem. Pořád dokola mu to připomínalo obyčejné okamžiky všedního života, jako byl například pohled na rozesmáté dívky na palubě lodi.

Ale když tak civěl do vířící zakalené vody, mimoděk si položil otázku, jestli za jeho pocity skutečně může jenom Lisina smrt. Pokud by měl být sám k sobě upřímný, tak je věčný nespokojenec, který sám neví, co vlastně chce. Soužití s Lisou pro něho představovalo oázu klidu a lásky v kočovném a nebezpečném stylu života, ale ten

vnitřní nepokoj v něm stále přetrvával a po její smrti se prostě jen znovu vynořil na hladinu. Neměl pro to žádný zvláštní důvod, takový se zkrátka už narodil.

Opakovaná blízkost vlastní smrti ho naučila žít ze dne na den a nic dlouhodobě neplánovat. Přesto uznával, že on sám tento životní styl zvolil spíš z vlastní pohodlnosti než jako stoupenec nějaké filozofie. Zítřek může přinést lecjaká nepříjemná překvapení a on musí zajistit dceru. V poslední době se upřímně snažil brát tu zodpovědnost vážně: nyní si dvakrát rozmyslel, než se zamíchal do nebezpečné situace, vždycky znovu si připomněl, že pro Jenny má živý tatínek větší cenu než vzpomínka na mrtvého hrdinu.

Dvakrát týdně volal dceři do Skotska, aby držel krok se vším, co dítě dělá, snažil se tam jezdit co nejčastěji, vyzvedával ji a vymýšlel společný program. Navzdory tomu si ale musel přiznat, že Jenny v hloubi srdce považuje za skutečné rodiče jeho švagrovou Sue a jejího manžela Richarda. Jenny osobně to nijak neublížilo, byla to dokonale šťastná holčička, ale Steven nepřestával litovat všeho, co mohlo být a není. Steven měl sebezpytování plné zuby. Ze všeho nejvíc teď potřeboval pořádně vychlazené pivo. Rozhodl se posedět v hospůdce u řeky nad Guinesem a přemýšlet nad praktičtějšími záležitostmi.

*Redford Mansions
Jižní Kensington
Londýn*

„Už jsem myslel, že nepřijdete,“ pravil Donald Crowe. „Za chvíli bude půlnoc.“

„Snažím se o maximální opatrnost,“ zabručel Cecil Mowbray. „Nejspíš za to může profesionální paranoia, ale měl jsem dojem, že hned u bytu se na mě někdo přilepil.“

Crowe se zatvářil vylekaně, ale Mowbray nad jeho obavami jen ležérně mávl rukou. „Asi jsem příliš dlouho v branži,“ vysvětlil. „Radši to s opatrností přeženu, než abych něco podcenil. Kličkoval

jsem po městě a střídal taxíky tak dlouho, dokud jsem neměl jistotu, že je to skutečně bezproblémové.“

„Ale proč by měl někdo zájem vás sledovat?“ vrtěl Crowe hlavou.

„Samozřejmě že neměl,“ odpověděl Mowbray a pohlédl Croweovi do očí. „Pokud ovšem nějaký důvod neznáte vy.“

„Nikomu jsem nic neřekl!“ ohradil se dotčeně Crowe, protože z Mowbrayova hlasu vyčetl obvinění.

„Ale?“ nadhodil Mowbray, protože vycítil, že ten druhý nepatrně zaváhal.

„Na Sebringově pohřbu se objevil nějaký Steven Dunbar,“ vysvětloval Crowe. „Držel se ode mě co nejdál, ale já vím, o koho jde. Je to vyšetřovatel z Vědeckolékařského inspektorátu. Posílal do Portonu vzorky k analýze a párkrát si vyžádal radu, i když ne ode mě osobně.“

„Nemyslím, že bychom z toho měli něco vyvozovat,“ prohlásil Mowbray. „Počítač ve VLI zřejmě semlel fakt, že Sebringa zavraždili a že jeden čas pracoval v Porton Downu. Je nad slunce jasné, že tu vraždu odhalili jen hloupou náhodou: skoro každý jiný patolog by to odfajfkoval jako sebevraždu.“

„A co Sebringovo jednání s tím novinářem?“ pochyboval Crowe.

„Jsem si jistý, že VLI o tom nic nemůže vědět,“ uklidnil ho Mowbray.

„Ale jak jste se o tom dozvěděl vy?“

„Z jeho telefonátů,“ vysvětlil Mowbray. „Máme napíchnuté všechny členy Beta týmu hned od okamžiku, kdy novináři vytáhli na veřejnost informaci, že vláda má v plánu použít staré zásoby vakcín.“

„VLI se vyptával, na ministerstvu obrany právě na období, kdy Sebring pracoval v Portonu. Ministerstvo se obrátilo na ředitele a ten vypracováním odpovědi pověřil mě.“

„Jak se ostatně dalo čekat,“ usmál se Mowbray spokojeně. „Rozumím dobře, že jste řekli, že pracoval na vakcíně proti AIDS?“

Crowe přikývl. „Pochopitelně.“

„V tom případě nemáme důvod ke starostem,“ rozhodl Mowbray. „Včera jsem obědval s Everleym. Začíná panikařit: má strach, že ho začínáme obcházet.“

„Ten člověk mě znervózňuje,“ přiznal se Crowe. „Pořád se mi nechce věřit, že zlanárit ho byl zvlášť dobrý nápad.“

„Ale bez jeho peněz se neobejdem,“ připomněl Mowbray. „Jinak samozřejmě chápu, co chcete říct. Osobně v něm nevidím problém. Je to typický kariérista. Úspěšně podniká a najednou zjistil, že peníze mu nestačí. Chce i moc a veřejné uznání. Je hluboce zamilovaný sám do sebe a sní o tom, že jeho okouzlení budou sdílet i ostatní. Zuby nehty bude bojovat o poslanecký mandát a za ministerské křeslo je nejspíš ochotný obětovat vlastní koule. A my představujeme jeho největší šanci na úspěch.“

„Ale proč myslíte, že mu to třikrát nevyšlo? Že proslul jako chronický ztroskotanec?“

„Strana ho do voleb obsazuje zásadně do funkcí, na které prostě nemá,“ zdůvodňoval Mowbray. „Mám podezření, že vůči němu mají stejné výhrady jako my, ale líbí se jim jeho peníze.“

„Ovšem Everley tentokrát počítá s návratností svých investic,“ upozornil Crowe.

„Pravda,“ souhlasil Mowbray. „Poctivě jsem se ho snažil přesvědčit, že má reálnou šanci na čestné předsednictví nebo na něco podobného, a jakmile začne dělat problémy, pak že má ve skříni víc kostlivců než lékařská fakulta – ale poslal mě do háje.“

„Máte na něho založený spis?“

„To se ptáte vážně?“ povytáhl Mowbray obočí. „Multimilionář a podnikatel s politickými ambicemi? Máme o něm skoro román!“

„Koukám, že jste vážně mysleli na všechno,“ prohodil Crowe.

„A co máte vy?“

„Zkontaktoval jsem se s několika lidmi z databáze skupiny a dostal jsem přesně ty informace, co jsem potřeboval k vypracování finálního plánu. Vypadá to slibně.“

„Výborně!“

„Večerní zpravodajství jste dnes nejspíš nestihl?“ zeptal se Crowe.

„Trčel jsem v taxíku,“ připomněl mu Mowbray. „Proč?“

„Vláda ustoupila požadavkům, aby zásoby staré vakcíny byly zlikvidovány. Jednotky vysílané do Zálivu dostanou výhradně novou očkovací látku.“

„Bod pro nás,“ zazubil se Mowbray.

9

Steven zavolal Jane Sebringové z domova a zeptal se, jestli by ji mohl zítra navštívit.

„Zajel jste za Martinem Hendrym?“

„Ano.“

„Dozvěděl jste se od něho něco?“

„Nešlo to. Je mrtvý.“

„Prokristapána! Jak to? Co se mu stalo?“

„Vypadá to na sebevraždu,“ odpověděl Steven a v duchu si pomyslel, že to vlastně není lež – zatím. Skutečně to tak vypadalo, a pokud věděl, skotská policie ještě nezačala Hendryho smrt vyšetřovat jako vraždu, proto o tom ještě nemohl otevřeně mluvit. Navíc měl svoje důvody, aby Jane Sebringovou nezastrašil a nedonutil ji mlčet, což by se zaručeně stalo, jakmile by zjistila, že zavraždili dalšího člověka navlas ze stejného důvodu, z jakého zavraždili i jejího muže.

„Takže vy dál nevyšetřujete, kdo zabil George a proč?“ ujistila se Jane.

„Bohužel ne.“

„Pak ale nechápu, proč se mnou chcete znovu mluvit?“

„Prostě mě napadlo, že kdybychom si promluvili, mohla byste se rozpomenout na něco, co jste předtím nepovažovala za důležité,“ kličkoval Steven.

„Pojedete z Londýna autem?“

„Ano.“

„Tak vás zvu na oběd.“ Steven jí poděkoval a domluvil se, že dorazí v jednu hodinu. A když pokládal sluchátko, přiznal si, že na setkání s Jane Sebringovou se nesmírně těší.

Žena, kterou si Steven pamatoval celou v černém, jako důstojnou a ovládající se vdovu na manželově pohřbu, mu otevřela v džínách, sandálech a halence s šalovým límcem. Dlouhé plavé vlasy měla rozpuštěné a právě si je odhrnula z obličeje: „Vítám vás. Ten zatracený kocour se zrovinka pozvracel na podlahu. Pojd'te dál, hned budu u vás. Zatím si nalijte skleničku.“

Steven osaměl v pokoji, který si pamatoval ze Sebringova pohřbu. Teď, bez hloučků truchlících a místo opojné vůně parfémů a květin voněl svěže leštěnkou na nábytek. Na ořechovém stolku stál podnos s mnoha lahvami alkoholu, takže si nalil gin s tonikem. Napadlo ho, že křikne na hostitelku, jestli jí má také něco nalít, ale všude bylo ticho, usoudil tedy, že Jane bude mimo doslech. Usrkl ze sklenky a vyhlédl oknem na upravenou zahradu, kde při pohřbu hovořil se Sebringovou matkou.

„Omlouvám se,“ řekla Jane, ještě než za sebou zavřela dveře. „Moggie si může žebrať od rána do večera a stejně nedostane nic než suché granule. Těší mě, že vás zase vidím.“

„Mě taky,“ potřásl si s ní Steven rukou.

„Říkala jsem si, že bychom se mohli najíst venku,“ navrhla Jane. „V tak krásném dni by pod střechou zůstal jen naprostý blázen! Co říkáte?“

„Že jsem pro!“ přikývl Steven.

„A teď si vyberte, jestli tu chcete počkat nebo jestli mi pomůžete v kuchyni. Čemu dáte přednost?“

„Rád pomůžu, ale musím vás varovat, že v kuchyni jsem absolutně nepoužitelný,“ upozornil Steven. Následoval Jane na druhý konec domu do světlé moderní kuchyně s otevřeným francouzským oknem vedoucím přímo na zahradu.

„Budou lasagne a salát,“ prozradila Jane. „Můžete připravit zálivku.“

„Velmi rád, až na to, že nemám potuchy, jak začít,“ svěřil se jí Steven.

„Ve skřínce nad dřezem si najdete miskou,“ instruovala Jane, jež se zcela přirozeně ujala velení. „A mezi těmi lahvami na polici je bazalkový ocet a panenský olivový olej.“

„A dál?“ vyzvídal Steven, když splnil zadané úkoly.

„Z každého odměřte dvě lžičky a v misce pořádně promíchejte. Až s výsledkem budete spokojený, pokapejte tím salát.“ Postrčila k němu velkou mísu salátu. „A to je všechno. Jednoduché, co?“

„Neuvěřitelně,“ souhlasil Steven. Cítil absurdní pýchu nad vědomím, že se naučil něco nového.

„A když teď vezmete salát na zahradu, přinesu za vámi lasagne,“ řekla Jane, vklouzla do chňapek a naklonila se k otevřeným dvířkům sporáku.

„Rozkaz, madam!“ zasalutoval Steven, vynesl salát ven a postavil ho doprostřed kulatého stolu na kryté terase.

„Ještě potřebujeme příbory!“ křikla na něho Jane zevnitř. „Třetí zásuvka ode dveří!“ Naznačila směr loktem. Steven vyzvedl nože a vidličky a šel na terasu prostřít.

„Zvládáte to na jedničku!“ poznamenala Jane s úsměvem, když za ním přišla s pekáčem.

„Echm, díky za pochvalu,“ zašklebil se Steven.

„Propána, asi si myslíte, že jsem generál, vidíte?“ polekala se Jane.

„Ano,“ přiznal Steven suše.

„Omlouvám se,“ zazubila se Jane.

„Vždyť já si nestěžuju,“ oplatil jí Steven také úsměvem.

„Jsem učitelka,“ povzdechla si Jane, „a tak mám sklony jednat s každým, jako by chodil do 4.A.“

„Co učíte?“

„Angličtinu. Mimochodem, ten salátový dressink se vám povedl skutečně prvotřídně!“ prohodila Jane, prsty zvedla kousek hlávkového salátu a strčila si ho do úst. „Jste rozený kuchař.“

Steven se hlasitě rozesmál a poukázal, že se vyznamenal pouze tím, že smíchal ingredienci A s ingrediencí B.

„Jsem přesvědčená, že dneska to bohatě stačí k tomu, aby měl svůj vlastní pořad v televizi,“ ujišťovala ho Jane. „Ale jak je možné, že jste se nikdy nenaučil vařit?“

„Jsem ze staromódní rodiny,“ vysvětlil Steven. „V kuchyni vládla výhradně maminka. Prošel jsem samozřejmě obdobím, kdy jsem to zkusil, ještě na univerzitě, ale vždycky z toho vylezlo takové neštěstí, že jsem nakonec radši přežíval na vejcích se slaninou a fazolích a topinkách. No, a pak jsem vstoupil do armády a tam měli na vaření svoje lidi.“

„Takže vy jste vojenský lékař?“

„Do jisté míry.“

„Co tedy?“

„Jsem specializovaný spíš na polní medicínu.“

„Aha!“ ušklíbla se Jane. „Jste lékař pro první linii a nemáte chuť prozrazovat mi něco o svých proklatě nebezpečných akcích. Nemám pravdu?“

„Do jisté míry.“

„Proč vy muži si tak potrpíte na tajemství?“ potrásla Jane hlavou.

„Asi je právě to typický rys pro všechny muže,“ nadhodil Steven.

„Ale však vy víte, jak to myslím,“ prohlásila Jane přísně. „Myslím velká tajemství, státní a vojenská.“

„Docela chápu, že bylo nesnadné žít s manželem, který měl tajemnou minulost,“ nadhodil Steven.

„Nemyslím, že nesnadné je to správné slovo,“ namítla Jane. „Zato jsem stoprocentně přesvědčená, že to vždycky stálo mezi námi. Odnášela jsem věčné střídání jeho nálad a neznala jsem jejich příčinu, protože myslel na něco, na co jsem se ani nemohla zeptat, protože i kdybych se zeptala, stejně by mi nesměl odpovědět.“

„Možná to udělat měl,“ řekl Steven přemítavě. „Možná se vám měl svěřit.“

„Je vidět, že jste George neznal,“ povzdechla si Jane.

„To máte pravdu. Vyprávějte mi o něm.“

„George byl typ člověka, který se úzkostlivě řídí všemi předpisy a zákony. Ty v jeho životě představovaly základní orientační body,“ pustila se Jane ochotně do vzpomínání. „Po téhle planetě nikdy nechodil čestnější, spolehlivější, oddanější a pracovitější zaměstnanec než George. A pokud jeho šéfové prohlásili, že něco je tajemství, pak mohli vzít jed nato, že George si ho odnese do hrobu.“

Jane zamžikala, protože slovo hrob v té frázi jí připomnělo krutě ironickou realitu. Právě tam přece George ležel!

Stevena vystrašilo, že by mohla změnit téma, proto se honem zeptal: „Ale přesto se rozhodl promluvit s Martinem Hendrym?“

„To máte pravdu,“ souhlasila Jane zamyšleně. „Po těch letech a tom zatraceném trápení, které jsme měli za sebou, se nakonec rozhodl svěřit se úplně cizímu člověku. To je ironie života, vidíte?“ Odmlčela se, dolila Stevenovu sklenku a zbytek ryzlinku nalila sobě.

„Moučník?“ zeptala se.

„Echm. Ano,“ kývl Steven, jehož Janein náhlý přechod od smutných vzpomínek k roli pečlivé hostitelky trochu zaskočil.

„Udělala jsem citronový koláč. Musím se pochválit, že je vážně fantastický,“ usmála se, zmizela v domě a vrátila se s dvěma obrovskými kusy koláče a džbánkem kysané smetany.

Steven ochutnal a nadšeně vykřikl: „Vy jste si ze mě neutahovala! Je to zázrak!“

„Já vím,“ přikývla Jane. Musel se smát.

Když oba dojedli, Jane navrhla, že pohodlněji by se jim sedělo na zahradní houpací – látkovým potahem kryté čalouněné pohovce zavěšené na kovové konstrukci pod stříškou stíněnou dvěma starými břízami.

„Už dlouho jsem neměl tak báječný oběd,“ povzdechl si Steven spokojeně, když se každý z nich uvelebil v jednom rohu houpáčky.

„Jsem ráda, že vám chutnalo,“ řekla Jane vážně. „Páni, to je ale krásně,“ povzdechla si a se zavřenýma očima zvrátila hlavu na opěradlo. „Škoda, že podobné počasí nemíváme častěji. Tu houpáčku jsem koupila už před dvěma lety, ale použila jsem ji nejvýš čtyřikrát.“

„Zase si ji o to víc užíváte, když to konečně jde,“ poučil ji moudře Steven. „Kdybyste se mohla houpat v jednom kuse, rychle by vás to přestalo bavit.“

„Vážně tomu věříte?“ zeptala se Jane.

„Nevěřím,“ připustil Steven. Oba vyprskli smíchy.

„Před chvilkou jste se mi zmínila, že Georgeovo tajnůstkářství vám ublížilo,“ nadhodil Steven mírně. „Co jste tím myslela?“ Jane měla pořád zavřené oči. Mlčela. Steven pozoroval, jak se jí na

víčkách s každým zhoupnutím houpačky kmitnou skvrny sluneční záře. Tušil, že v duchu se rozhoduje, zda a s čím se mu má svěřit.

„Když jsem se s Georgem seznámila, zmínil se, že před pár lety pracoval v Porton Downu – musím se přiznat, že o tom místě jsem nikdy předtím neslyšela – a že má za sebou nervový kolaps. Tvrdil, že se z toho dávno dostal a jen občas ho trápí záchvaty deprese. Nepřikládala jsem tomu velký význam a namlouvala jsem si, že vím, co můžu čekat. A taky jsem si – nejspíš jako každá zamilovaná žena – namlouvala, že to dokážu nějak změnit. Že se mnou bude pořád šťastný a všechno bude pohádka, ale je jasné, že jsem to dokázat nemohla a nedokázala. George býval zasmušilý, trápily ho noční můry. Nemohl – nebo nechtěl se mi svěřit, takže jsem si domyslela, že to souvisí s jeho utajenou minulostí. Postupně ztratil zájem dokonce i o... zkrátka, o fyzickou stránku manželství. Nakonec jsme spali každý v jiné ložnici.“

„Chápu,“ řekl Steven tiše.

„Nesmíte si to vykládat špatně. Když na tom byl George dobře, byl to ten nejmilejší a nejněžnější muž na světě. Pořád jsme se milovali... svým způsobem. Ale v posledních letech jsme žili spíš jako bratr a sestra.“

„Uvažovali jste o adopci,“ připomněl Steven.

„Mysleli jsme si – tedy, já myslela – že by to pomohlo.“

„Náhrada za vlastní dítě?“

„Zřejmě ano. Určitě ano. Co mě ale dohánělo k šílenství, víte, s Georgem bylo po fyzické stránce všechno v pořádku. Všechny potíže byly výhradně psychosomatického původu. Jako by na sobě nesl všechny hříchy světa. Nedokázal se dost uvolnit, aby...“

„Aby se s vámi miloval?“ dořekl Steven tiše a zadíval se na Janeiny zavřené oči. Rozevřela víčka a obrátila se k němu. „Ano,“ potvrdila.

V tom okamžiku se Stevenovi vykourily z hlavy kompletně všechny myšlenky a zůstala jen naléhavá touha políbit Jane Sebringovou. A také to udělal, něžně. Bylo to přesně tak krásné, jak si představoval, ústa měla vřelá a vstřícná a skutečnost, že se neodtáhla, ještě znásobila jeho vzrušení.

„Odkakživa jsem věděla, že je nerozum pít při obědě víno,“ šeptla Jane, když polibek skončil.

Steven ji začal líbat na krk.

„Tohle je bláznovství,“ mumlala Jane. „Skoro tě neznám... A George umřel teprve před...“

„Podle mě už před hezkými pár lety,“ dořekl místo ní Steven. „Z jeho strany to bylo ryzí sobectví. Neměl právo trápit svým pocitem viny i tebe. Jsi krásná žena, je nádherný letní den a já před tebou netajím nic horšího, než se s tebou chci pomilovat.“

„Ale co je na tom nejhorší,“ přiznávala zajímavě Jane, zatímco Steven jí rty vyjel po krku výš a začal jí jazykem objíždět ušní lalůček, „že já to chci taky.“

„Takže jdeme nahoru?“

Po vteřinovém váhání vzala Jane Stevena za ruku a odvedla ho do ložnice, kam otevřeným oknem proudilo slunce a vzduch byl prosycený opojnou vůní čerstvě vypraného povlečení a posečené trávy. Jane se položila na postel a vzhledla k Stevenovi pohledem, kterým mu dovolovala všechno na světě. Klekl si rozkročmo nad ní a svlékl jí džíny a halenku. Potom bleskově shodil vlastní oblečení, lehl si vedle Jane, líbal ji a dlaněmi jí přejížděl po křivkách těla. Rozepnul jí podprsenku a rty jí začal škádlit bradavky. Janeiny tiché, přerývané steny vzrušení násobily jeho vlastní vzrušení, až nakonec přesáhlo hranici snesitelnosti.

Jane sklouzla rukou níž a do dlaně sevřela Stevenův vztyčený penis. Posunula se, aby ho vzala do úst, a teď byla se steny řada na Stevenovi. Otočil hlavu na polštáři k oknu, sledoval zrnka prachu tančící v proudu zlaté sluneční záře a modlil se, aby minuty trvaly celé hodiny. Náhle Jane to slastné mučení přerušila, přehodila si přes Stevena pravou nohu a shora se na něho podívala: „Říkala jsem ti, že jsem zvyklá mít navrch.“

„Uvidíme,“ zamumlal Steven, pevně ji popadl za hýždě a povytáhl výš k sobě. Rozesmála se, sáhla za sebe a oběma dlaněmi mu sevřela penis, aby mu oplatila, že ji chytil za řadra.

„Bože tys tak krásná!“ zašeptal.

„Děkuju pěkně, pane!“ smála se blaženě. Steven položil Jane na sebe. Pořád ještě měla kalhotky a on jí je jednou rukou stáhl a prsty druhé jí současně zajel něžně do rozkroku.

„Och,“ zachraptěla Jane. Překulil se s ní, a když ležela na zádech, zabořil se jí hlavou do klína a jazykem poškádlil hebký klitoris. Vykřikla a oběma rukama zatápala kolem sebe jako slepec. „To je... to je šíleně krásné.“

Po chvíli v ní vzrušení a slast vypěnily v zběsilém výtrysku vášně. Zalitá potem, udýchaná a zardělá zvedla Stevenovi hlavu ze svého těla a poprosila: „Chci tě v sobě. Musím tě mít v sobě. Hned.“

Roztáhla nohy, uchopila jeho penis a zavedla si ho do zvlhlého lůna.

„Nádhera,“ šeptla zalykavě. „Bože, nádhera.“

„Prokletá nádhera,“ souhlasil Steven.

„Měla bych se cítit provinile...“

„Kašli na provinilost,“ doporučil jí.

„Tak jo... Tak mě konečně pomiluj!“ sípala Jane s hlavou zvrácenou do polštářů.

Steven poslechl. Generály se naučil poslouchat v armádě.

„Rozkaz!“ políbil ji a cítil, jak se mu rozchichotala přímo do otevřených úst.

Leželi nehybně v objetí. Venku na zahradě zpívali ptáci a ševelilo listů v mírném letním vánku, jenž rozechvíval závěsy. Jane šeptla: „To bylo úplně nezákonné.“

„Taková hrůza?“ zamumlal Steven ospale.

„Nehraj si na propadlíka,“ dloubala ho Jane do žeber. „Zatraceně dobře víš, jaké to bylo. Ale teď přijdou na řadu výčitky svědomí. To jsme vážně neměli.“

„Nedívej se dopředu a neohlížej se dozadu. Ber, co život nabízí.“

„Filozof,“ konstatovala Jane.

„Hm, spíš rozčarovaný idealista,“ upřesnil.

Jane se převalila na břicho a konečkem ukazováku začala Stevenovi kreslit kroužky na žebra. „Tak, pane doktore, je to vaše interview u konce?“

„A ty bys to tak chtěla?“

„Ne,“ přiznala Jane stísněně.

„V tom případě mám návrh: Dáme si sprchu, oblékneme se a půjdeme projít k řece. Určitě objevíme podnik, kde nám pod smuteční vrbu naservírují jahody se smetanou.“

Jane se mu podívala do obličeje a tichounce zarecitovala: „Když vstoupil, byla tam. Když na něho pohlédla, usmál se. A světla zatím zářila ve vlnách času, tříštících se o pobřeží věčnosti...“

Steven jí prsty zlehýnka pročesával zcuchanou hřívu.

„Vsadím se, že nevíš, kdo to napsal.“ popíchla ho Jane.

Steven na ni pohlédl, jako by s ní souhlasil, a dodal: „I v ní byly propastné hlubiny, a občas přes ně přeplul a přistál a nebyl odmrštěn.“

„Proboha živého!“ vykřikla Jane a bradou se mu opřela o hrudník. „Milovník literatury! Konečně věřím, že Bůh existuje!“

Ze sprchy se vrátila zabalená do bílé osušky, která zdůrazňovala hebkost opálených ramen. V ruce nesla další osušku a hodila ji Stevenovi. „Jsi na řadě.“

Než se osprchoval, vklouzla do letních šatů a nasazovala si velký slamák. Stevenovi připomínala postavu z impresionistických obrazů.

„Co říkáš?“ obrátila se k němu se čtveráckým úsměvem. „Mám tu střechu ohnout?“

„Krása,“ přisvědčil uchváceně, přistoupil k ní a zezadu ji objal kolem pasu.

„Tak pozor,“ zadržela mu zvědavé ruce. „Pokud začneme zase od začátku, v životě se odtud nedostanem.“

„A byla by to taková škoda?“ vdechl jí Steven do vlasů.

„Nebyla,“ nezapírala Jane. „Ale když já mám jahody taky ráda...“

Domů se vrátili až hodně po šesté večer. „To bylo báječné odpoledne!“ povzdechla si Jane, padla do křesla a odkopla sandálky.

„Mně se to taky líbilo,“ souhlasil Steven, posadil se naproti ní a usmál se nad její uvolněnou polohou. „Škoda, že tě teď nevidí celá 4. A.“

„4. A at' si trhne,“ broukla Jane a unaveně zírala do stropu. „A co teď, prince z pohádky?“

„Posedíme v zahradě a se zavřenýma očima budeme naslouchat, kterak ptáci zvěstují konec dne, pak se osprchujeme, převlékneme a vyrazíme na večeri do super restaurace, kterou smíš sama vybrat. Z broušených sklenek budem usrkávat vychlazené šampaňské a vzájemně si špitat tajnosti, které jsme ještě nikdy nikomu nešpitali.“

„Než tvůj regiment odtáhne za úsvitu...“, dodala Jane.

„Regiment zůstává!“ oznámil Steven.

„Ach, ale to by se v literatuře stát nemohlo,“ vyprskla smíchy.

Druhý den ráno byla obloha zatažená mraky a ve vzduchu visel příslib deště. Počasí jako by odráželo jejich náladu, s jakou seděli v kuchyni u snídaně. Navzájem si vyměňovali pohledy, které byly výmluvnější než pouhá slova. 4

„Jak tedy plánuješ zjistit, na čem George v Portonu pracoval?“ zajímala se Jane.

„Ale já už to vím,“ odpověděl Steven. „Tedy, přinejmenším znám oficiální verzi.“

„Cože?“ Jane svoje překvapení nijak netajila.

„Jeho tým, a tedy i on, měli za úkol pracovat na vakcíně proti viru HIV. Aspoň to mému šéfovi tvrdil ministr obrany.“

„Pracoval na vakcíně?“ opakovala Jane. „Proč by někoho trápily zlé sny kvůli vakcíně?“

„Přesně na to se ptám i já,“ přikývl Steven.

„Takže tomu nevěříš?“

„Ani náhodou.“

„Co s tím ale můžeš dělat?“

„Vím, že jsi přesvědčená, že to byla návštěva Guse Macleana, co tvého manžela vyvedlo a v podstatě ho přinutilo i zkontaktovat se s tím reportérem, jenže já o tom s Macleanem mluvil. Podle něho byl George kvůli něčemu vyšokovaný už předem. Nezapíral, že svou návštěvou to mohl zhoršit, ale nevěří, že zdrojem problému byl on sám.“

„Nevzpomínám si na víc, než že to byl skutečně mizerný den,“ zamyslela se Jane. „Maclean má nejspíš pravdu. Taky je možné, že George měl prostě jen jeden ze svých dnů.“

„Počkej, ale to je důležité,“ naléhal Steven. „Pokud se toho dne stalo Georgeovi ještě něco, musím o tom vědět.“

„Ale to já přece vím,“ mračila se Jane, jak usilovně přemýšlela. „Ale když mě nic nenapadá. Vůbec nikam nešel a kromě Macleana se v domě nikdo neobjevil.“

„Co telefonáty?“

„Na žádné si nevzpomínám.“

„Emaily?“

„Ty si četl jenom v pracovně na univerzitě. Pošťák donesl pár účtů, dopisy myslím žádné. A jsem si jistá, že u snídaně byl ještě v pohodě. Plánoval, že si toho dne trochu odpočine a bude doma opravovat písemky. Měl volno, protože předchozí víkend dělal dozor na školní exkurzi. Chtěli jsme si spolu zajít na oběd do restaurace. Pak poslíček donesl noviny a George zavtipkoval, že si nejdřív dopřeje dávku faktů, než přejde k pročítání fikce. Když jsem odcházela nakoupit nějaké drobnosti, seděl u kuchyňského stolu a nad kávou si četl noviny.“

„Takže tys odešla z domu?“ vyzvídal Steven.

„Jen na deset minut, plus mínus,“ odpověděla Jane a náhle zadumaně dodala: „Ale počkej, máš pravdu. Nálada se mu změnila právě v té chvílce, co byl doma sám. Byl hrozně bledý a já se ho vyptávala, jestli se mu neudělalo špatně, ale odbyl mě, že mu nic není, a zalezl si do pracovny ke svým písemkám.“

„A šli jste na ten plánovaný oběd?“

„Počkej, vlastně nešli,“ svažila Jane čelo. „Před polednem prohlásil, že si to rozmyslel a že se přece jen necítí extra dobře.“

„Tak to byly noviny!“ zvolal Steven a pleskl dlaní do stolu.

„Jak, noviny?“

„Rozrušilo ho něco, co si přečetl ráno v novinách,“ vysvětloval Steven. „Přece jsi říkala, že když jsi odcházela na nákupy, George seděl u stolu zabraný do novin.“

„To ano, ale...“ váhala Jane.

„Vzpomeneš si na datum?“

„No, počkej, moment... pondělí, osmadvacátého.“

„To znamená výlet do místní knihovny!“ oznámil Steven. „Jaké noviny odbíráš?“

„Guardian.“

„Chceš mě doprovodit?“

„Samozřejmě, je to hrozně napínavé!“

Jane vysvětlila Stevenovi cestu a on zajel k nejbližší obvodní knihovně. Tam se posadili k počítači a vyhledali si starší čísla Guardianu. Steven se chvíli probíral články z osmadvacátého června a po pár minutách vyhrkl: „Tady! Nic jiného to být nemohlo!“ Začal předčítat: „Veteráni války v Zálivu kritizují ministerstvo obrany za rozhodnutí využít staré zásoby očkovacích látek.“ Odmlčel se, pohledem přelétl článek až do konce a vysvětlil: „Vláda měla v plánu spotřebovat staré vakcíny při očkování jednotek, které jsou v pohotovosti kvůli případnému novému konfliktu v Zálivu. Jenže spolky a organizace veteránů vyhlásily pohotovost, protože podle jejich názoru jsou vakcíny nějak vadné.“

„A ty myslíš, že na některé z těch vakcín mohl pracovat i George?“ nadhodila Jane.

Steven tu možnost odmítl. „Očkovat vojáky proti AIDS nebylo třeba,“ odpověděl. „A kromě toho ji ještě nikdo neobjevil. Kdepak, jednotky dostaly komplexní očkování specifikované podle charakteru oblasti, kde měly operovat, a navíc i vakcínu, která by jim zajistila ochranu proti bakteriím a virům obsaženým v biologických zbraních – myslím antrax, dýmějový mor a podobně.“

„Dobrá, ale proč by zpráva o využití starých zásob očkovacích látek donutila George naklusat k novinářům, když celých dvanáct let se o tom slůvkem nezmínil?“

„Logická otázka,“ bručel Steven pohroužený do myšlenek. „Ale stejně si jsem jistý, že to tak bylo.“

„Na druhou stranu, když si vzpomenu na ty telefonáty, co George měl hned po Macleanovu odchodu, docela to dává smysl,“ potvrzovala Jane. „Obvolával nějaké lidi a pořád se jich vyptával, proč se vláda rozhodla podniknout krok, který by jednoznačně dělat neměla. Zdálo se, že je kvůli něčemu pořád zoufalejší a navztekanější.“

„A tohle všechno bylo předtím, než zavolal Martinu Hendrymu do Guardianu?“

„Ano.“

„Máme tedy jasno: George byl stoprocentně přesvědčený, že použít starou vakcínu je špatný nápad.“

„Ale za tím přece musí být něco víc, protože jinak by ho to nedohnalo obrátit se na tisk,“ uvažovala Jane.

„Možná to podle něho byl hodně špatný nápad,“ uvažoval Steven. „Ale proč?“ nechápala Jane. „Přesně tak. Proč?“

10

„Tak co si o tom všem myslíš?“ nadhodila Jane při zpáteční jízdě.

„Začínám věřit, že na tvrzení těch veteránských spolků přece jen něco bude. Vakcína je nějak vadná a George o tom dobře věděl. Ale pokud ano, jak mohlo vládu napadnout, že ji opět použije?“

„Co když o tom nevědí?“ napadlo Jane.

„Hm, to je taky možnost!“ přikývl Steven. „Ale že by vláda neměla ponětí o něčem, o čem věděli George s Donaldem Crowem?“ Chvilí přemýšlel, ale nakonec ten nápad zavrhl. „Dělali přece ve výzkumu, takže těžko mohli mít něco společného s vakcínou, kterou jednotky tehdy dostaly.“

„Ale co když se snažili vyvinout novou vakcínu a chtěli ji vyzkoušet na vojácích?“ nevzdávala se Jane.

„Myslíš jako, že současně s jiným očkováním by vojákům aplikovali neotestovanou vakcínu?“ Steven potřásl hlavou. „To by bylo nesmírně neetické.“

„Každopádně by to vysvětlovalo Georgeovy noční můry,“ prohodila Jane, když odbočili na příjezdovou cestu. „Zvlášť jestli vakcína vážně nebyla v pořádku.“

Steven však nepřestával vrtět hlavou. „Totiž, i kdyby to byla pravda a v Portonu tehdy dělali nepovolené testy s novou vakcínou, těžko by se po dvanácti letech rozhodli zopakovat navlas stejný pokus. Proč tedy George tolik vyděsil jeden nenápadný novinový článek?“

„Vadná tedy musí být některá z těch ostatních vakcín,“ přemýšlela Jane.

„O které věděl pouze George a výzkumný tým,“ doplnil Steven.

„Přesně tak.“

Steven si tu možnost nechal projít hlavou. „Pořád to není ono,“ povzdechl beznadějně. „Pochybuju, že vakcíny, kterými se očkovaly jednotky, armáda nepoužila mnohokrát předtím. V průběhu let by se jistě dávno přišlo na každý problém, co by s nimi případně souvisel.“

„Mmmmm,“ broukla Jane nedůvěřivě.

„I když...,“ Steven se zarazil při vzpomínce na Guse Macleana a jeho úsilí objevit příčinu svého onemocnění, které údajně mělo zavinit i smrt jeho manželky a dcerky. Prozatím na nic konkrétního nepřišel, ale to neznamenalo, že by se vzdával. „Víš, jedna věc by mě docela zajímala,“ zabručel spíš pro sebe.

„Copak, máš nápad?“ vybídla ho Jane.

„Jen si říkám, že i když nemáme důkaz o existenci mimozemšťanů, ještě to neznamená...“

„Že žádní neexistují,“ dořekla Jane.

„Jo. To prostě znamená jen tolik, že jsme žádné nenašli.“

„Takže nevylučuješ, že vakcína vadná je, ale ještě se na to nepřišlo?“

„Musím zavolat do VLI,“ rozhodl Steven.

„Zatím půjdu uvařit kávu,“ navrhl Jane a nechala ho tak o samotě.

Steven vytáhl mobil a stiskl tlačítko. Nechal se spojit s asistentkou, která s ním na tomto případu pracovala.

„Mám pro vás novinky!“ oznámila mladá žena příjemným irským přízvukem. Do sluchátka se představila jako Maureen Kellyová. „Harddisk toho laptopu někdo přeformátoval, takže žádný soubor z něj nestáhnou. Je mi líto.“

„Toho jsem se bál,“ povzdechl si Steven. „Nějaké zprávy od skotské policie, jak pokročilo vyšetřování smrti Martina Hendryho?“

„Kupodivu, pořád ještě ji hodnotí jako sebevraždu. Co s tím chcete podniknout?“

„Momentálně nic,“ odpověděl Steven.

„A jste si jistý, že šlo o vraždu?“

„Na zápěstí měl stopy, které mohly zůstat jedině po poutech,“ připomněl Steven.

„Je možné, aby patolog připsal jejich původ něčemu jinému?“

„Taky je možné, že někdo jiný na patologa zatlačil.“

„Čistě pro zajímavost, nenašel jste v Hendryho srubu nějaké instalační diskety?“ otázala se dívka.

„To nenašel. Proč?“

„Protože když vrah přeformátoval disk, smazal z něj všechno včetně standardního softwaru. Na laptopu je ale Windows XP a Microsoft Office, takže vypadá jako normální laptop, který jen v poslední době nikdo nepoužíval.“

Steven vmžiku pochopil, kam dívka míří. „Chcete říct, že vrah instaloval na laptop software, aby zamaskoval, že z něj smazal všechny soubory? Aby zakryl motiv vraždy?“ ujišťoval se.

„A potom si instalační diskety odnesl spolu s diskem z externí paměti, která podle vás zmizela. Bude vám k něčemu, když vám povím datum a hodinu nové instalace? Policii by to nejspíš zajímalo.“ Z dívčina hlasu zazněla jemná výčitka.

„V dané chvíli bych jim to radši neříkal,“ zopakoval Steven. „Prozatím potřebuju, aby si protivník myslel, že vím méně, než ve skutečnosti vím.“

„Jak chcete.“

„Sehnala jste ty informace o Martinu Hendrym, o které jsem vás žádal?“

Kellyová mu nadiktovala manchesterskou adresu. Steven si ji chvatně zapsal.

„Žije – žil – s přítelkyní, jmenuje se Lesley Hollandová. Manchesterskou policii jsme informovali, že na případu máme zájem. Mají pro vás připravené povolení k domovní prohlídce, pokud budete mít zájem. Ještě něco?“

„Potřebuju mluvit s někým z Porton Downu o vakcínách, kterými očkovali jednotky do války v Zálivu.“

„Myslíte tu první válku nebo tu současnou?“

„Tu první. Nechci žádného ředitele nebo úředníka, ale zaměstnance, který ví, o čem mluvím. O fráze nemám zájem.“

Jane objevil sedící u kuchyňského stolu. Přisedl si a ona mu nalila šálek kávy. Dávala si záležet, aby mu ani náhodou nepohlédla do očí. Uvědomil si, že je zamlklá. A poznamenal to i nahlas.

„Víš, přemýšlela jsem,“ začala váhavě. „Pokud George zabili právě proto, aby nemluvil o té věci s vakcínou, tak to určitě znamená...“ Polkla, jako by jí další slova nechtěla z úst. „Že za jeho smrt je zodpovědná vláda?“ Oči měla hrůzou obrovské jak podšálky.

„Sílená představa,“ souhlasil Steven.

„Počkej, ty máš přece říct, ,Ne, Jane, a neplácej nesmysly!‘“

„Ne, Jane, a neplácej nesmysly,“ zopakoval hluše Steven.

Jane se na něho zadívala a stísněným hláskem vyjukaného děcka vydechla: „Ale nejsou to nesmysly, vid’?“

„Existuje jistá forma vlády, která pracuje bez vědomí vlády,“ řekl Steven. Nebyla to přímo odpověď.

„Co tím proboha myslíš?“ vybuchla Jane už na pokraji hysterie.

„Sám jsem to zjistil náhodou, když jsem před pár lety do nich naboural.“

„A zkusili tě taky zabít?“

„To ,zkusili‘, ale kdo jsou, o tom se můžeme jenom dohadovat,“ pokrčil Steven rameny.

„Vůbec tomu nerozumím,“ postěžovala si Jane.

„Koukni,“ začal Steven, „funguje to asi následujícím způsobem. Nejvýš postavená osoba A oznámí podřízené osobě B, že má problém. Osoba B to řekne osobě C a ta slíbí, že se podívá, co se s tím dá udělat. Osoba C se o problému zmíní osobě D, která najme osobu E, o které nikdo z ostatních v životě neslyšel – ani ona o nich – aby zmíněný problém vyřešila. Pokud se něco zvrtně, odskáče si to výhradně osoba E. Ta odvede svou práci a dostane zapláceno z černých fondů. Problém zmizí a osoba A je šťastím bez sebe, nicméně nemá ponětí, jak se to vlastně mohlo tak šikovně semlít.“

Jane se tvářila šokovaně. „Ale to je přece vrcholně nemorální!“ vykřikla.

„Morálka není slovo, o kterou bys na úrovni vlády zrovna zakopávala,“ ucedil Steven jízlivě.

„Takže ty myslíš, že George zabil právě nějaký najatý E?“

Steven pokrčil rameny. „Vyloučit to nemůžu. Stejně dobře to mohl být i rozzuřený veterán války v Zálivu, který se chtěl pomstít. Takových by se našla spousta.“ Raději už nedodal, že vražda Martina Hendryho tu možnost víceméně popírá.

Jane se otrásla, jako by ji zamrazilo hrůzou. „Stevene, chápu, že teď mluvím jak malá hloupá holka, ale já se vážně bojím. Chci, aby to skončilo. Kašlu na všechno, chci mít zkrátka konečně pokoj. Proč zrovna já s tím musím mít něco společného?“

Steven vzal obě její ruce do dlaní a jemně je stiskl. „Neznamená to, že se chceš zbavit i mě?“

Jane na něho třesla oči, jako by sváděla vnitřní boj. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se trochu zklidnila. „Jsi součástí celé té... hrůzy,“ přiznala. „Ale ne, kdybych si směla vybrat, asi bych tě ztratila jen nerada.“

Steven ji políbil do jedné a pak i do druhé dlaně. „Fajn,“ usmál se. „Protože dobrovolně bych stejně neodešel.“

Jane po tvářích sklouzlo několik slziček. Vztekla si je setřela, jako by se styděla za projev slabosti. „Slib mi, že mi nebudeš lhát,“ zaprosila. „Slib mi, že mi povíš o všem, co děláš a co dělat budeš! Slíbíš mi to?“

Steven zaváhal.

„Slíbíš mi to?“

„Pokud víš jistě, že to vážně chceš,“ kývl.

Jane mu pevně hleděla do očí. „A začneš s tím hned teď. Můžeš, ano?“

„Tak dobře,“ rezignoval. „Martin Hendry nespáchal sebevraždu. Policie to zřejmě zatím nezjistila, ale byla to vražda. Z počítače mu zmizelo každé slovo týkající se článku, který psal na základě Georgeových informací. A já věřím, že motivem k vraždě byl právě ten článek.“

Jane se na okamžik tvářila, že tohle na ni přece jen byla trochu silná káva, ale nakonec se vzpamatovala a vyhrkla: „Zase pan E?“

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Steven.

„A jak ho hodláš najít?“

„Daleko víc mě zajímá, jak ho zastavím,“ odpověděl. „A to dokážu jedině v případě, když zjistím, co se vlastně pokoušejí utajit.“

Jakmile to vyjde najevo, hra je u konce. O toho nájemného grázla ať se zatím stará policie, mně jde přímo o hlavu té chobotnice. Odtud jedu rovnou do Manchesteru a rozhlídnu se v Hendryho bytě, jestli tam náhodou nenechal nějaké rozepsané články.“

„Bud’ na sebe opatrný,“ prosila Jane. „Zavolám ti.“

Do Manchesteru dojel ve tři hodiny odpoledne. Před odjezdem od Jane ještě zatelefonoval na tamní policii a vysvětlil, že tam má namířeno a bude potřebovat povolení k prohlídce Hendryho bytu. V Manchesteru se rozjel rovnou na policejní ředitelství, kde na něho čekal detektiv inspektor Lawrence.

„Zřejmě mi neprozradíte, co přesně tam budete hledat?“ nadhodil policista.

„Cokoliv, co by souviselo s mým vyšetřováním,“ odpověděl Steven.

„To od vás bylo velmi zdvořilé.“

„Slyšel jsem, že Hendry měl přítelkyni?“

„No ano. Já osobně ji musel o té tragédii informovat,“ vysvětloval Lawrence se soucitným výrazem. „Moc milá holka.“

„Pořád tam bydlí?“

„Pokud vím,“ pokrčil Lawrence rameny. „Zatím jsme neměli důvod se do bytu vracet.“

Steven si vzal povolení k prohlídce a s díky se rozloučil.

„Nepotřebujete s sebou pár mládenců?“ nabídl policista.

„Nemyslím.“

Hendryho byt byl ve třetím patře moderního činžáku sotva pět kilometrů od městského centra. Steven klepal na dveře a zvonil, ale nikdo neotvíral. Po chvíli vykoukla sousedka, zhruba sedmdesátiletá dáma, a sdělila mu: „Tam už nejspíš nikdo nebydlí. Pan Hendry nedávno zemřel.“

Steven se na sousedku zdvořile usmál: „Ano, slyšel jsem. Smutná záležitost. Víte, já vlastně nesháním Hendryho, ale Lesley.“

„Mám dojem, že se taky odstěhovala. Rozhodně tu nebyla ani včera, když sem přišla ta pohotovostní četa z plynáren.“

„Proč pohotovostní?“

„Podle všeho měli nahlášený únik plynu a museli kvůli tomu do bytu,“ vysvětlovala stará paní.

„Jen do toho jednoho?“

„Ale jistě. Copak, něco se vám nezdá?“

„Ne, ne,“ zavrtěl Steven rychle hlavou, aby paní nevyplašil. „Ale poslyšte, jak se dostali dovnitř, když Lesley tam nebyla?“

„No, měli klíče,“ řekla sousedka. „Že prý jim ho půjčil správce domu, pohotovostní opraváři na to mají údajně právo. Ale musím uznat, že to byli moc slušní pánové, zdvořilí, úplně jiní, než člověk dneska potkává na každém kroku!“

„To rád slyším,“ pokývl Steven. „A co, zjistili, kde plyn uchází?“

„Samozřejmě,“ rozzářila se stará paní. „Před odchodem mě přišli ujistit, že to opravili, a tak se nemám čeho bát. Byla jsem ráda, to mi věřte.“

„Skvělá práce,“ řekl Steven. „Nemáte náhodou představu, kde bych našel Lesley, vidíte?“

„Tak to vás zklam, víte,“ vrtěla sousedka hlavou. „Ale vím, že je učitelka a učí na základní škole v Green Street. Snad vám to nějak pomůže. Chodí tam moje vnučka a tvrdí, že Lesley je na děti moc hodná. Dneska je tolik důležitý, aby děti měly rády svoje učitele, nemyslíte?“

Steven souhlasil a poděkoval paní za ochotu. Počkal, až se za ní zavřou dveře, a zavolal detektivu inspektoru Lawrencovi. „Měl jsem s sebou vzít ty lidi, co jste mi nabízel,“ přiznal kajícně. „Budeme muset násilně vniknout do bytu.“

Zaskočilo ho, když se – ve společnosti dvou uniformovaných policistů – objevil Lawrence osobně.

„Můžete mě považovat třeba za zaujatého pozorovatele,“ zabručel na Stevena. „Tak čistě kvůli formalitám, v čem zas vidíte problém?“

Steven policistovi pověděl o údajném zásahu pohotovostních plynářů. „Jestli tihle byli od plynáren, tak já jsem zelený ufoun,“ uzavřel. „Měli klíč od bytu a sousedka tvrdí, že Hendryho partnerku už delší dobu neviděla.“

Lawrence kývl na dva konstáblы a ti si se zamčenými dveřmi bleskově poradili. Hluk praskajícího dřeva opět přivolal starou sousedku. Steven ji musel opakovaně ujistit, že se nemá proč bát.

„Myslela bych, že policie bude mít taky klíče, když ho mohli mít ti od plynu,“ podívovala se.

„A my si zase myslíme, že vůbec nešlo o plynáře,“ vysvětlil jí Steven. „Potřebujeme prohlédnout byt, jestli se náhodou někomu něco nestalo.“

„Propána, ale že ti policajti se s ničím nepárou,“ stěžovala si sousedka a vyjukaně civěla na rozbité dveře.

„Jen klid, paní,“ obrátil se k ní Lawrence. „Až tady skončíme, postaráme se, aby všechno bylo zase jako ze škatulky.“

„To bych vám radila,“ houkla paní, a než za sebou zabouchla, jedovatě prohodila: „Musím říct, že ti plynáři měli jinou úroveň!“

V bytě čekal na Stevena přesně ten obrázek, s kterým počítal předem. „Plynáři“ všechno pročesali doslova kartáčkem na zuby. Na podlaze se válel obsah každické zásuvky a všech skříní a na několika místech byla z podlahy dokonce vytržená prkna.

„Ti dnešní opraváři...,“ ušklíbl se Lawrence sarkasticky. „Vypadá to, že vás někdo předběhl, vidíte, kolego?“

„Už ano,“ přikývl Steven. „Ale co mi dělá největší starost – kdepak sehnali ten klíč? A vzhledem k tomu, že Hendryho partnerku v domě nějakou dobu neviděli –“

„Ach, bože,“ pochopil Lawrence. „Tak vy myslíte...?“

„Radši bychom se měli přesvědčit,“ přikývl Steven. „Sousedka tvrdí, že jde o učitelku z Green Street.“

Lawrence se podíval na hodinky. „Škola má teď samozřejmě prázdniny, ale zkusím hned adresu sehnat na školských úřadech.“

Než to vyřídil, Steven se zatím rozhlížel po bytě. Odjakživa nesnášel, když ho okolnosti donutily podobně narušit cizí soukromí, vniknout neznámým lidem do života. Neznamenal to, že by prohlídku odbyl, věnoval se jí s maximální pozorností, ale hnusil si každou minutu, kterou musel strávit tímhle způsobem. A nyní to bylo navlas stejné.

Lawrence se k němu vrátil: „Na školském řadě mají vedenou ještě tuhle adresu, ale povedlo se mi zkontaktovat ředitelku její

školy. Ta věděla, že Lesley se po Martinově smrti vrátila k rodičům. Chcete se tam mrknout se mnou?“

Steven přisvědčil a Lawrence vysvětlil policistům, že si zajede do Paxton Avenue, číslo 21. Prikázal jim zůstat před bytem a hlídat, aby nikdo nevniknul dovnitř. Před úhledným přízemním domkem v Paxton Avenue se Steven i Lawrence legitimovali staršímu muži, který něco okopával na přední zahradě. Vypadal jako karikatura meziválečného bankéře, břichatý, s kartáčkovým knírkem, takže je ani moc nepřekvapilo, když na ně začal agresivně hulákat.

„Copak moje dcera od vás nezkusila dost, vy necitelní barbaři?“ zuřil. „Nemá páru o ničem, co Martin dělal ani co ho přivedlo k sebevraždě! Copak nestačí, že sama má trápení až nad hlavu, vy grázlové?“

„Mrzí mě, že vaši dceru potkala tak velká osobní tragédie,“ ozval se Steven. „Bohužel, nutně s ní musíme mluvit. Bude to jen chvilka a rozhodně budeme jednat taktně. Máte mé slovo.“

Holland jen zavrčel pohrdavou poznámkou o příslovečných psech, co se honí za vlastním ocasem, na domovních schodech vyklouzl z gumovek a přes práh vkročil jen v ponožkách s drobným šachovnicovým vzorkem. Otevřenými dveřmi viděli, že zamířil do patra.

„Kdo je to, Same?“ otázal se ženský hlas.

„Ta zatracená policie zase přišla otravovat Lesley!“ štěkl Holland. „Člověk se ani nediví, že ta banda nedokáže chytit jediného zloděje!“

Holland se vrátil v doprovodu drobné dívky se světlou pletí, prškou pih na nosíku i obou lícních kostech a s plavými vlasy staženými růžovou stužkou do ohonu. Vypadala ztrhaně, jako by se dlouho pořádně nevyspala, a v očích měla jediný jasně čitelný výraz – strach.

„Slečna Hollandová? Jsem doktor Steven Dunbar,“ představil se Steven vlídně. „A tohle je detektiv inspektor Lawrence. Mohli bychom si promluvit někde v klidu?“

Lesley vyčerpaně a rezignovaně pohodila bradou a tak beze slova naznačila, ať jdou za ní dovnitř.

„Vážně nevím, o čem Martin psal tu reportáž. Už jsem to vašim lidem říkala, omílala jsem to pořád a pořád dokola. Nevím!“ obrátila se k hostům, když se svezla na okraj pohovky a ruce si stiskla mezi koleny. „A můžete mi vyhrožovat třeba donekonečna, víc se ode mě nedozvíte. Není co!“

„Kdo vám vyhrožoval, slečno Hollandová?“ vyptával se Steven.

„Dva muži ze zvláštního oddělení. Tvrdili, že přesně vědí, co měl Martin za lubem, a že mi o tom určitě řekl. A taky hrozili, že mě obviní a dostanu čtrnáct let natvrdo, jestli všechno nepovím. Ale já nemám, co bych řekla. Martin prostě dělal to co obvykle, pracoval na reportáži. S ničím se mi nesvěřil, ale oni mi to nevěřili. A pořád a pořád mě zastrašovali...“

„Dala jste jim klíče od bytu?“ přerušil dívčino hysterické drmolání Lawrence.

Lesley přikývla. „Donutili mě k tomu. Po Martinově smrti jsem se vrátila k našim. Řekli mi, že byt prohledají, a jakmile najdou, co potřebují, vrátí se pro mě se zatykačem. Zakázali mi hnout se odtud na krok.“

„Ale už se neukázali?“

Lesley nešťastně zavrtěla hlavou. „Ne, ale já se lekla, že vy jste právě od nich.“ Prosebně se podívala na Stevena: „Nic nevím. Nic jsem neprovedla.“

„Věřím vám, slečno Hollandová, a je mi nesmírně líto, čím jste musela projít. Je vyloučeno, že by vás někdo z něčeho obvinil, a omlouvám se vám za chování svých kolegů. V bytě nechali hrozný nepořádek a já jsem přesvědčený, že za vámi víckrát nepřijdou. A také dovolte, abych vám vyjádřil soustrast se ztrátou partnera. Hodně štěstí, slečno Hollandová. Teď už vás necháme na pokoji.“

Když Steven s Lawrencem mířili zpět k autu, Lawrence prohodil: „Takže z plynařů se nám vyklubali mládenci ze zvláštní jednotky. Co vy na to?“

„Asi mi neuvěříte, ale mně se to vůbec nezdá,“ pokrčil Steven rameny. „Mám pravdu, že zatím jste nedostali žádné oficiální vyrozumění, že by ze zvláštního měli na případu zájem?“

„Ani náznakem. Vážně mi neprozradíte, co tohle všechno znamená?“

„Bohužel.“

Steven odjížděl z Manchesteru s pocitem, že jeho zdejší návštěva byla ztrátou času. Vrazi Martina Hendryho měli očividně stejný nápad jako on a vydali se pátrat po materiálech k reportáži do jeho bytu. Předběhli ho, ale aspoň že nezavraždili i Lesley Hollandovou, zřejmě proto, že bylo nad slunce jasné, že o Hendryho práci neví co by se za nehet vešlo. Vyvázla pouze s těžkým šokem. Původně měl v plánu pokračovat z Manchesteru rovnou do Glasgowa, ale sotva si vzpomněl na Jane, rázem bylo všechno jinak. Zavolal jí a zeptal se, jestli by se na noc směl k ní vrátit.

„Proč?“ zeptala se Jane nechápavě.

„Protože chci.“

„To sice zní jako vynikající důvod,“ řekla Jane, „ale ve skutečnosti jsem se ptala, proč se vracíš do Leicesteru, když jsi tvrdil, že vyrážíš do Glasgowa?“

„Tam pojedu až zítra.“

11

*Restaurace Chevalier
Chelsea
Londýn*

Cecil Mowbray podal plášť ochotně přibíhajícímu číšníkovi, aniž by mu věnoval jediný pohled, a posadil se. „Tak v čem je problém?“ šel rovnou k věci.

Donald Crowe počkal, až se číšník vzdálí z doslechu, předklonil se a tlumeně sdělil: „Ti šmejdi z VLI začali rýt do vakcinací pro válku v Zálivu. Vyžádali si schůzku s portonskými šéfy. Určitě to spískal Dunbar. Stoprocentně má nějaké eso v rukávu.“

„Proboha, klid,“ mávl Mowbray rukou. „Všechny staré zásoby té vakcíny zničili právě na přání veteránských spolků. Nikdo nemůže analyzovat, co už neexistuje. Nebo může?“

Crowe mlčky přikývl.

„Ale v jedné věci máte pravdu: v tomhle má prsty Dunbar,“ pokračoval Mowbray. „Z toho plyne, že vyčmuchal víc, než jsme předpokládali. Už ví, že Sebring se těsně před smrtí zkontaktoval s Hendryem.“

„Ale jak to zjistil?“

„Zrovna o pohřbu se vrátil k Sebringově manželce, takže se to musel dozvědět od ní.“

„Ale vždyť jsem s ní před pohřbem mluvil jak dlouho,“ potrásl Crowe hlavou. „Nic užitečného jsem se nedozvěděl.“

„Dunbar to s ní umí zřejmě lip. Dokonce se zdá, že si s ním začala jistě... techtle mechtle.“

„Proboha, její manžel je mrtvý teprve pár týdnů! K čemu ten svět spěje? Samá levná courá.“

„To ale není naše starost,“ mírnil Mowbray kolegu.

„Kristepane, to ale znamená, že ta děvka nám nejspíš sprostě lhala, když tvrdila, že Sebring s ní nikdy nemluvil minulosti! Co když jí vyklopil úplně všechno a teď to ví Dunbar!“ panikařil Crowe.

„Je to možné, ale osobně tomu nevěřím,“ odvětil Mowbray nevzrušeně. „Dunbar se objevil v Hendryho manchesterském bytě a chtěl čmuchat po dalších informacích. Mluvil dokonce i s novinářovou přítelkyní, ale až po mých lidech, kteří se ujistili, že v bytě nezůstalo nic inkriminujícího a ta děvenka že stejně nic neví. A kdyby Dunbar měl už jasno, tak by si tohle všechno zřejmě ušetřil, nemyslíte?“

„Zní to logicky,“ souhlasil Crowe. „Ale stejně si dělám starosti, co vyvede dalšího.“

„Pojede do Glasgowu promluvit si s veteránem války v Zálivu, s jistým Angusem Macleanem,“ sdělil mu Crowe suše.

„No tohle! Odkud to víte?“

„Ještě pořád odposloucháváme Sebringův telefon.“

„Díkybohu za to,“ zabručel Crowe. „Aspoň tak získáme náskok. Máte představu, co mu ten Maclean může prozradit?“

Mowbray jen pokrčil rameny. „V žádném případě nic důležitého. Je to známý aktivista, pořád vytahuje válku v Zálivu a dělá

problémy. V jednom kuse se ohání divokými teoriemi, ale nemá jediný důkaz, kterými by je podpořil. Vzpomeňte si na dona Quijota a máte dokonalou představu.“

„Hm, to jméno mi je nějak povědomé,“ přemýšlel Crowe.

„Maclean absolvoval výcvik v Portonu. Během války v Zálivu byl členem našeho tajného týmu,“ vysvětlil Mowbray. „Možná si ho pamatujete z té doby.“

„Ne, nepamatuju si na něho, ale co když ví víc, než si myslíte?“ nadhodil Crowe.

Mowbray zavrtěl hlavou. „Celé ty roky ho máme pod drobnohledem. Vede život typický pro chronického protivládního rebela, stal se vlastně součástí inventáře. Pravděpodobně brzy skončí s nějakým vyznamenaním od mírových nebo humanistických organizací.“

„Když myslíte,“ zabručel Crowe.

„Nenechte si tím kazit spaní,“ uklidňoval ho Mowbray. „Všechno je v pořádku. Soustřeďte se na svoje úkoly, ty jsou prvořadé. Něco nového?“

„Do dvou týdnů můžeme začít s konečným jednáním.“

„A jste si pořád jistý, že je rozumné to do poslední chvíle tajit...“

„Určitě,“ potvrdil Crowe. „Vaši lidé beztak prozatím nemůžou moc udělat. Všechno je nesmírně jednoduché. Co Everley?“

„Už tam je, kámoši se a snaží se lidi ovlivnit co nejvíc,“ odvětil Mowbray. „To ho zabaví, takže je od něho klid.“

„Výborně.“

Leicester

Než Steven dorazil k Jane, bylo po jedenácté večer. Byl nesmírně vyčerpaný, ale sotva ji spatřil stát na prahu, každý náznak únavy z něj beze stopy vyprchal.

„Jsem ráda, že ses vrátil,“ přivítala ho.

Steven ji vzal do náruče a lačněji políbil. „Vypadáš báječně,“ zašeptal.

„Říkala jsem si, že jistě budeš mít chuť na pozdní večeři,“ řekla Jane a ukázala za sebe.

Steven se tam podíval. Na stole čekala v kbelíku s ledem láhev, vedle stál svícen se zapálenými svíčkami. „Senzace,“ zamumlal, ale neodtrhl rty od jejího hrdla. „Ale všechno má svůj čas, víš?“

„Nepletu se, když se mě jímá podezření, že máte jiný žebříček hodnot, doktore?“ zasmála Jane.

„A navíc je i jasnovidka,“ dodal Steven a odváděl ji ke schodišti. Jane chtěla vystoupit před ním, ale sotva zahlédl její zadek, strhl ji zpátky k sobě a přiklopil jí nadra dlaněmi. Jane se mu začala krouživě třít hýžděmi o rozkrok a sotva ucítila jeho erekci, blaženě se zahihňala. „Při téhle rychlosti,“ vyprskla, „to do ložnice nikdy nestihneme.“

„To... je víc než pravděpodobné,“ potvrdil Steven, vyhrnul Jane sukni do pasu a vklouzl jí rukou do kalhotek. Už byly zvlhlé. „Bože, já tě chci.“

„To bych nikdy neuhodla,“ smála se Jane a sáhla dozadu, aby Stevenovi rozepnula kalhoty. „Teď už zřejmě zbývá jediný problém, a sice kde?“

„Hned tady a hned teď,“ oznámil Steven.

Jane se v předklonu opřela dlaněmi o schody a současně s tím jí Steven stáhl kalhotky a zezadu do ní vnikl.

„Ty sis nedělal legraci, co?“ lapla po dechu.

Když Steven po chvilce vyvrcholil, svezl se bokem vedle ní na schody. Obličej mu perlil potem. „Proklatě,“ vydechl.

Jane se usmívala. „Takhle jsem si začátek večera tak docela nepředstavovala, ale uznávám... moc pěkné.“

Steven ji zlehka políbil na čelo a přiznal: „Zbožňuju tě.“

Jane mu přitiskla ukazováček na rty a napomenula ho: „Vždyť mě skoro neznáš. Utíkej do sprchy a já zatím přichystám všechno v kuchyni.“

Později, když už si hověli nad kávou, Jane náhle pohlédla na hodiny: „Propána, tak pozdě! Jestli chceš vyjet brzy ráno...“

„Pojď, posedíme si ještě na zahradě,“ navrhl Steven.

„Cože?“

„Je nádherně teplá noc. Pojďme na chvíli ven.“

Jane se možná snažila vymyslet nějakou námitku, ale rychle to vzdala. „Tak dobře. Mám dojem, že tak pozdě v noci mě do zahrady ještě nikdo nepozval.“

„Hezkou letní noc by nikdo v Anglii neměl považovat za samozřejmost!“ poučil ji Steven.

Seděli spolu na houpačce jako předtím, ale Jane se Stevenovi opírala hlavou o rameno. Vzduch opojně voněl rozkvetlým zimolezem a oblohu nad hlavou jim rozjiskřily tisíce hvězd. „Podívej, dýka v Orionově opasku je vidět tak zřetelně, jako by člověk na ni mohl dosáhnout,“ upozornila Jane šeptem.

„Dokonalá noc,“ přisvědčil Steven. „Jen škoda, že nedokážeme zastavit čas.“

„Léto nám příliš krátký nájem podepsalo, byť sebedelší, nám by se vždy zdál málo,“ zarecitovala Jane.

„Léto je diamant v šedavé poušti času, a v každém vždy zas a zas chutnám tvou krásu,“ nedal se zahanbit Steven a něžně stiskl Jane ruku.

„Kéž by,“ zašeptala.

Ráno se Steven loučil před odjezdem do Glasgowu, když mu zazvonil mobil. Po krátkém hovoru se obrátil k Jane. „Změna plánu. To volali z VLI. Porton souhlasil, že s námi promluví o vakcínách. Na dnešní odpoledne dojednali schůzku v budově ministerstva vnitra. Musím se ihned vrátit do Londýna.“

Ministerstvo vnitra Londýn

Steven na schůzku v Macmillanově kanceláři dorazil s mírným zpožděním. Omluvil se s tím, že na dálnici blokovaly cestu kamiony, a Macmillan se ujal představování.

„Steven, tohle je doktor Robert De Fries, který při jednání ohledně vakcinace jednotek před válkou v Zálivu bude fungovat jako styčný důstojník mezi vedením v Portonu a armádními lékařskými autoritami.“

Steven si stiskl pravici se snědým mužem, který se pyšnil satanskou černou bradkou. De Fries se neobtěžoval ani zdvořilostním úsměvem a hleděl kamsi za Stevena.

„A tohle je doktor Jonathan Sked, zástupce ředitele Výzkumného ústavu ministerstva obrany v Porton Downu,“ přešel Macmillan k urostlému kostnatému muži s prošedivělým plnovousem, jenž pohlédl Stevenovi upřímně do očí a pevně mu sevřel ruku. Steven si přisedl vedle Macmillana naproti oběma zástupcům Portonu, kteří rovněž seděli bok po boku, kožené kufříky u nohou.

Macmillan zahájil jednání: „Jsme nesmírně vděční, že jste nám vyhověli a oba souhlasili ke schůzce tak pohotově.“

„Vážíme si vaší ochoty,“ připojil se i Steven. Lichotky odjakživa představovaly skvělý zahajovací tah každé partie.

„V čem přesně vám, pánové, můžeme poradit?“ zeptal se věcně Sked.

Macmillan kývnutím naznačil Stevenovi, že mu předává slovo. „Možná jste se již dozvěděli, že vyšetřujeme smrt doktora Georgea Sebringa, vašeho bývalého zaměstnance. Jeho smrt policie nejdříve považovala za sebevraždu, ale ve skutečnosti byl zavražděn. Při svém vyšetřování jsme narazili na možnost, že jeho smrt nějak souvisí s jeho minulým působením ve výzkumném ústavu a s úkolem, na kterém tady pracoval. Sdělili jste nám, že patřil do týmu, který se zabýval vývojem vakcíny proti AIDS, ale my tušíme, že daleko spíš existuje souvislost mezi jeho prací a údajnými problémy s vakcínami pro jednotky bojující v Zálivu. Ocenili bychom od vás každou pomoc, jež by nám pomohla zmíněnou souvislost pochopit.“

„Vycházíte z mylného předpokladu, pane doktore,“ ozval se Sked. „Doktor Sebring byl výzkumný pracovník a z toho důvodu nemohl mít s rutinním očkováním jednotek nic společného. Byl specialista na virové proteiny. Právě tento fakt jsem si u doktora Crowea, vedoucího tehdejšího týmu, ověřil skutečně důkladně hned poté, co se vaši lidé informovali o Sebringově práci poprvé.“

„Při vší úctě, pane doktore, nedokážu věřit, že vakcinace vojenských jednotek je natolik rutinní záležitost, jak naznačujete,“ potřásl Steven hlavou. „Opakovaně se přesvědčujeme, že je vrcholně

obtížné získat z Portonu jakoukoliv informaci o vakcínách, které vojáci tehdy dostali.“

Sked zvedl ruce nad hlavu, jako by se symbolicky vzdával. „Přiznávám, že se objevily problémy s tím, že jisté komponenty vakcíny podléhaly utajení. Z toho pak vznikly fámy a protifámy. Určitě víte, jak se podobné věci dokážou hned zveličit.“

„A není to tak, že Sebring pracoval na utajeném komponentu vakcíny, který nesmíte odtajnit?“ nadhodil Steven.

„Vyloučeno!“ prohlásil Sked rázně. „Tady nejde o snahu něco před vámi utajit. Jak jsem říkal, všechno jsem si ověřil u doktora Crowea.“

„Podléhají ty složky vakcíny stále utajení?“ zeptal se Steven.

Sked zavrtěl hlavou. „Ne, ministerstvo obrany je všechny odtajnilo už koncem roku devadesát šest.“

„Mohu se zeptat, proti čemu ty tajné vakcíny byly?“

„Byly tři: antrax, cholera a dýmějový mor.“

„Ministerstvo tvrdí, že tehdy šlo o pět nebo šest komponentů,“ namítl Steven při pohledu do svých poznámek.

„To bylo nedorozumění,“ vložil se do hovoru vůbec poprvé De Fries a přerušil tak trapně se prodlužující pauzu. „Ale zřejmě vám to dokážu objasnit. Podle našich záznamů byly do vakcín pro armádu začleněny cytokiny. Podobná technologie se nikdy předtím nepoužila. Jejich účelem mělo být povzbuzení imunitního systému, čímž by se umocnila ochrana vojáků před chemickobiologickými zbraněmi. V jednom bodě nastala situace, kdy zásoby cytokinů docházely, a tým doktora Crowea měl zajistit dodávku genových přenašečů viru HIV, které používal jako substituci. Soudilo se, že k stimulaci lidského imunitního systému poslouží stejně dobře.“

„Ale o tomhle se mi doktor Crowe nezmínil!“ vybuchl Sked rozhořčeně.

„Pravděpodobně na to zapomněl,“ mávl De Fries rukou. „Byla to banalita.“

„No dobrá, ale přinejmenším máme hledanou souvislost.“

„Pochybuju,“ zabručel De Fries.

„Nejsem žádný velký odborník,“ pokračoval Steven, „ale nemohlo by využití přenašečů HIV navíc svědčit o pokusu ochránit organismus aspoň do jisté míry i proti viru HIV?“

„Možná na první pohled,“ pokrčil De Fries rameny, „ale tento cíl nikdo nesledoval. Jak jsem uvedl, především šlo o povzbuzení imunitní reakce organismu.“

„Neexistovaly sebemenší náznaky, že by někdo měl v úmyslu použít HIV jako biologickou zbraň.“

„To je samozřejmé,“ potvrdil Steven suše.

Macmillan po něm stříhl varovným pohledem a zdvořile poznamenal: „Musím přiznat, že použití těch genových přenašečů mě dost překvapuje. Pokud je to tak, že doktor Crowe se svým týmem pracovali na vakcíně proti AIDS, pak se dá logicky očekávat, že měli nepřímý zájem na účincích genových přenašečů u vojáků v Zálivu?“ Sked se viditelně naježil. „V žádném případě nepřichází do úvahy, že by kdokoliv z Portonu prováděl na vojenských jednotkách experimenty. V tomhle bychom měli mít jednu provždy jasno.“

„Rozumím,“ přikývl Macmillan. „Takže z toho vyplývá, že se musíme porozhlédnout po jiném důvodu, proč se Sebring nervově zhroutil a zbytek života se užíral chronickým pocitem viny a nočními můrami.“

„Bohužel, nic jiného vám ani nezbývá,“ potvrdil De Fries. „V náplni jeho práce v Portonu se nevyskytlo nic, co by mohlo s jeho potížemi třeba jen vzdáleně souviset.“

„A co ostatní členové týmu doktora Crowea?“ otázal se Steven.

„Co vás zajímá?“

„Jejich duševní stav.“

„Hm. Tak například doktor Crowe nevypadá na někoho, kdo má potíže se spaním,“ odpověděl Sked. „Ani že by pro to měl nějaký důvod.“

„Lowry a Rawlings jsou po téhle stránce také naprosto v pořádku,“ ujistil De Fries.

Steven si vybavil informaci, kterou jim poskytl přímo z Portonu, a sice že výzkumný tým byl pětičlenný. Padla zde však jenom čtyři jména, Crowe, Lowry a Rawlings a také zavražděný Sebring, pochopitelně. Už už se chtěl zeptat na páté jméno, ale v poslední

chvíli si to rozmyslel. Mohlo to být náhodné opomenutí, ale stejně dobře to mohl být záměrný tah, a v tom případě by bylo lepší doplnit si informaci z jiného zdroje.

„Souhlasili byste s tím, abychom vakcínu poskytnutou Croweovým týmem poslali na nezávislou analýzu?“ zeptal se.

„To bohužel nepůjde,“ ucedil Sked mrazivě. „Zrovna teď jsme byli nuceni zlikvidovat všechny staré zásoby, a sice v důsledku štvavé kampaně a nátlakových akcí, které proti nám podnikali organizace vojenských veteránů za vydatné pomoci tisku.“

„Myslíme tím samozřejmě veterány ze Zálivu,“ zbytečně a znechuceně upřesnil De Fries.

„A naše vláda je samozřejmě vůči jejich obavám velmi vnímavá,“ pokračoval Sked. „I když to ani v nejmenším nenaznačuje, že by s vakcínami bylo cokoli v nepořádku.“

„To se rozumí,“ souhlasil Macmillan.

„Ale snad někde zůstalo aspoň pár ampulí?“ nedal se tak snadno odbýt Steven.

„Ne, nezbylo!“ zdůraznil De Fries. „Nezlobte se, doktore, ale neodpustím si, abych opět nepřipomněl, že zmíněné vakcíny prošly za posledních deset let opakovanými analýzami. Nikdy se na nich neobjevilo nic závadného.“

„Prostě mě jen něco napadlo,“ řekl Steven.

„Co vám vlastně vrtá hlavou?“ udeřil na něho Macmillan ihned po odchodu obou hostů.

„Dozvěděli jsme se nový fakt,“ zamyslel se Steven. „Croweův tým skutečně pracoval s virem HIV, jinak by těžko dokázal jenom tak na požádání dodat ty genové přenašeče.“

„Takže jsme udělali chybu, když jsme tomu nevěřili!“

„Pochyboval jsem především o tom, jestli skutečně pracovali na vakcíně proti tomu viru,“ vysvětlil Steven.

„Proboha, snad nechcete naznačit, že se na její bázi pokoušeli vyvinout biologickou zbraň?“ vyletěl Macmillan. „Přece jste slyšel, co říkal Sked, ne?“

„To slyšel,“ potvrdil Steven, ale dvakrát přesvědčeně se netvářil. „Víte, oficiálně se o viru HIV jako zbrani hromadného ničení jistě neuvažuje, ale nebylo by poprvé, kdyby vědecký tým dostal příkaz

ověřit, kam by ta která cesta mohla vést – neoficiálně, to snad nemusím dodávat.“

„A vy si myslíte, že v Portonu takový tým měli?“

„Vy si to snad nemyslíte?“

„Asi bych se měl trochu poptat i neoficiálních pramenů,“ poznamenal Macmillan zamyšleně.

Doma si Steven skopl střevíce, nalil si sklenici vychlazené Stella Artois a uvelebil se ve svém oblíbeném křesle u okna. Opřel si chodidla o parapet a roztržitě sundával vázanku. Dělal sice pokroky, ale pořád mu v tom řetězci chyběl důležitý článek. I kdyby platil ten nejpochmurnější scénář a Sebring pracoval na vývoji biologické zbraně na bázi AIDS, stejně by ani jeho rozhodnutí, svěřit se tisku nepředstavovalo pádný motiv vraždy. Pro cynickou veřejnost by to byl jen další důkaz prohnitosti vládní správy. Ostatně, Sebring by nebyl první státní zaměstnanec, který zveřejněním porušil slib mlčenlivosti o tom či onom. Každou chvíli se objevil nějaký článek o neschopnosti tajných služeb, zneužití moci či korupci mezi politickými špičkami. Sebringovy informace nebyly ani dost aktuální, aby vyvolaly víc než chvilkovou pozornost. Lidé by si do seznamu biologických zbraní prostě jen připsali další položku, někam mezi neštovice a mor, ale aspoň že tentokrát ji vymýšlela naše strana – a teď se zaměříme na sportovní výsledky a předpověď počasí... Zkrátka, žádné velké drama. Pokud Sebring představoval skutečné nebezpečí, musel vědět mnohem víc, ale co to jen mohlo být...

Steven si uvědomil, že začíná problém promýšlet pořád dokola, neklamně znamení, že by si měl dopřát pauzu, protože takhle se nikam nedostane. Podíval se na hodinky a usoudil, že dcerka se už vrátila ze školy. Vytočil číslo a ve sluchátku se ozvala jeho švagrová.

„Nazdar, Sue, jak jde život?“

„Pohádka!“

„Vážně?“ zapochyboval Steven, jehož tak nadšená odpověď lehce zaskočila.

„Po šesti týdnech jsou ty tři příšerky poprvé ve škole!“ vysvětlila Sue pobaveně. „Školní prázdniny jsou moc fajn, ale páni, to blaho, že jsem se těch zlatíček zase zbavila! Zase smím trochu žít. Už jsem

zvládla nákupy, kadeřníka, poseděla s babincem u kafe. Nádhera! Připadám si jako znovuzrozená.“

„Ted' abych se cítil provinile,“ zanaříkal Steven.

„Ale jdi, vždyť víš, že to tak nemyslím,“ pokárala ho Sue pobaveně. „Nejspíš si chceš poklábosit právě s tou svojí příšerkou. Skočím pro ni.“

„Ahoj, tatí!“ ozval se po chvilce Jennyin hlásek. „Máme novou učitelku!“

„Opravdu, beruško? To musí být prima.“

„Jmenuje se učitelka Campbellová a má zuby jako kuň.“

„To není zdvořilé, Jenny.“

„No, když je takový má! A říkala, že možná bude brzy válka.“

„Vážně?“

„Vyprávěla nám, že jeden zlý pán nastrádal moře zbraní a plánuje válku proti Západu. To jsme my, víš. Musel bys do války, tatí?“

„Nemusel, Jenny.“

„Super,“ zahihňala se Jenny. „Teta Sue říká, že strejda Richard taky nemusí. Prý je na to moc starej a tlustej.“

„Aha, tak tady se bere ta tvoje neomalenost, Jenny!“ zasmál se Steven. „Doufejme, že válka nakonec nebude a že všichni se budou bavit trochu rozumnějším způsobem.“

„Přijedeš se tenhle víkend na mě podívat, tatí?“

„Tentokrát to nepůjde, beruško,“ omlouval se Steven a zavřel oči. „Mám moc práce. Ale příští týden určitě, platí?“

„Tak jo, tatí. Pusu a ahoj!“

„A kruci,“ zahučel Steven, když sluchátko oněmělo. Co si Jenny teď o něm myslí? Že mu na ní nezáleží? Že ji nemá rád? Že pro něho není důležitá? „A kruci, kruci, kruci!“

Steven si v poznámkách vyhledal telefonní číslo nemocniční laboratoře v Glasgowě, ve které pracoval Gus Maclean, zavolal tam a dozvěděl se, že Maclean zrovna neslouží, protože ráno se omluvil pro nevolnost. Steven požádal o jeho číslo domů, ale nedostal ho. Nechal se tedy přepojit na vedoucího laboratoře, kterému vysvětlil, kdo je, a požádal o poskytnutí kontaktu na Macleana.

„Jde o válku v Zálivu?“ ujistil se Drummond.

„V jistém smyslu ano,“ potvrdil Steven.

„Můžu pro vás udělat maximálně tolik, že brnknu Gusovi a optám se, jestli vám smím to číslo dát,“ navrhl Drummond.

„To bych vám byl vděčný.“

Za pět minut se Drummond ozval a nadiktoval Stevenovi číslo. Ten ho ihned vytočil.

„Gusi, rád bych se u vás zastavil a znovu si popovídal.“

„To jako proč?“ zeptal se Maclean. Měl silně ochraptělý hlas.

„Jde o stejnou věc jako minule. Nevím, jestli jste se o tom doslechl, ale novinář, s kterým George Sebring hovořil, je po smrti.“

„Ježíši, co se stalo?“

„Sebevražda.“

„A reportáž?“

„Vypařila se beze stopy.“

„A doprdele.“

„Moje řeč. Takže smím přijet?“

„Brandon Street 21, poslední patro, první dveře.“

„Zítra ráno?“

„Budu doma.“

Před spaním Steven zavolal ještě Jane do Leicesteru a pověděl jí, že ráno vyráží do Glasgowa.

„Copak ses dozvěděl od těch lidí z Portonu?“ zajímala se Jane.

„Pořád se drží oficiální verze, že George a jeho kolegové pracovali na vakcíně proti AIDS, ale ukázalo se, že dodali jistý komponent do vakcíny, kterou se tehdy očkovaly všechny jednotky v Zálivu. Možná to je jistý pokrok.“

„To určitě.“

„Potíž je v tom, že nedávno zničili všechny staré zásoby vakcíny, takže je nemůžeme nechat znovu analyzovat.“

„Jeden krok vpřed, dva kroky nazpátek,“ poznamenala lakonicky Jane.

„Kdy to bylo jinak?“

12

Z letiště Steven dojel do Brandon Street taxíkem. Pršelo a auto páchlo vlhkostí a zatuchlým tabákem. Daleko horší však byl fakt, že taxikář se považoval za nejchytřejšího chlápka pod sluncem.

„Co říkáte tomu, že ten grázl Saddám tvrdí, že zbrojní inspektory tam nepustí ani za nic,“ vykládal.

„Moc to nesleduju,“ zabručel Steven.

„Teda, s tím mohli počítat. Copak třeba uchyl si pustí chlupatý do domu, kde má hromadu pedofilních videokazet? To by musel být padlý na hlavu.“

„To jistě.“

„Měli ho sejmout už minule, když k tomu měli příležitost, ale ne, to by bylo moc jednoduchý! Ty soucitný charity si prosadily svou, a teď nám ta veš leze do kožichu nanovo. Zvedá se mi z toho žaludek, a navíc si vezměte ty uprchlíky, co otravují o azyl...“

Steven ve zdvořilých intervalech přikyvoval, dokud cesta neskončila na mokrému nároží Brandon Street a Dumbarton Street. Zamířil kolem bloku červených cihlových činžáků a po chvíli objevil číslo dvacet jedna. Po vyšlapaných schodech vyšel do posledního patra, kde mu dveře otevřel Maclean v županu.

„V nemocnici mi řekli, že vám není dobře,“ prohodil Steven, když šel do obývacího pokoje za Macleanem, jenž mu ukázal na pohovku a sám se zhroutil do křesla. Přitom si svíral hrudník, jako by právě uběhl maratón. „Památka ze Zálivu?“

Maclean přikývl: „No jo. Ale to přijde a zase samo odejde. Co tedy potřebujete?“

„Vzpomínám si, jak jsme spolu mluvili o vaší návštěvě u Georgea Sebringa, při které jste se ho snažil přesvědčit, aby přiznal, na čem tehdy v Portonu pracoval.“

„Ano, je to tak.“

„Policie se zmínila, že jste se snažil zkontaktovat i další osoby, které patřily do týmu. Povedlo se vám to?“

„Jo, to bylo proklatě těžký. Povedlo se mi sehnat adresy jen na tři z nich, na Sebringa, na Lowryho a ještě dalšího maníka, to byl Michael D'Arcy.“

Steven s potěšením zaregistroval neznámé jméno. „Mluvil jste s nimi?“

„S oběma,“ přisvědčil Maclean. „Lowry mi doporučil, ať zalezu zpátky do kanálu, jinak zavolá policajty. Tou dobou ještě pořád působil na našem ctěném ministerstvu obrany. Nevím, jestli to platí dodnes. Byl parádně naštvaný, že jsem ho vystopoval. Zato D'Arcy si se mnou promluvil. Vypadal na slušného chlápka ze střední třídy, akorát že byl k smrti podělaný hrůzou, aby neřekl něco mimo normu. Donekonečna opakoval, že podepsal mlčenlivost. Nakonec mi připomínal škráblý elpíčko.“

„Co je ten D'Arcy vlastně zač?“

„Kámošil se s tím Sebringem. Společně dělali v oddělení pod Crowem, což byl parádně arogantní a studený parchant. Když se na člověka zadíval, doslova ho provrtával očima. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by se k takovému podrazákovi neobrátil zády. Ale s námi plebejci moc do styku nepřišel, nejspíš se s námi odmítl špinit.“

„Mám dojem, že s tím D'Arcym bych si měl rozhodně promluvit. Máte ještě jeho adresu?“

„Už je to nějakou dobu, co jsem za ním byl. Nejméně dva roky. Tenkrát žil na jihu v Kentu a dělal pro nějakou farmaceutickou firmu. Pro Pfizera, mám dojem. Jeden by řekl, že z pytláka se stal hajný.“

Maclean se pomalu zvedl a štrachal se k prádelníku, kde se jednou rukou podepřel a druhou se začal přehrabovat v obrovské hromadě notesů a lejster. Steven se až zhrozil, jak nemocně Maclean vypadá. Od jejich posledního setkání jako by zestárl o deset let. Tváře měl propadlé a žíly mu na krku vyvstávaly jako provazy. „Nechcete s tím nějak pomoci?“ nabídl se v rozpacích.

„Už to mám,“ zabručel Maclean, zamával malým diářem. Zalistroval v něm, jednu stránku založil prstem a pomalu se dobelhal na svoje místo. „Doktor Michael D'Arcy, byt č. 12 Beach Mansions, Ramsgate. No jasně, už vím, pracoval u Pfizera v Sandwichi, ale bydlet se rozhodl v Ramsgate, protože to tam znal už jako kluk.“

Vyprávěl mi, že rodiče ho tam se sestrou vozili na prázdniny. Docela se mi tím zlidštil. Sám jsem to míval rád v Rothesayi. Jako malý jsem tam jezdil každý rok. V Gourocku jsme vždycky nasedli na parník a svezli po řece Clyde až do Rothesayské zátoky. Vyráželi jsme pokaždý s Grantovými, co v Govanu bydleli hned vedle nás. Moje mamka a Effy Grantová byly obrovský kámošky. A když člověk koukal, co všechno mamka na ten výlet balí, málem by myslel, že pojedem nejmní do Karibiku.“

Steven se na Macleanovým láskyplným vzpomínáním neubránil úsměvu.

„Brával jsem tam i svou holčičku, jen co kapku odrostla, koukal, jak si hraje ve stejném písku jako před třiceti lety já. Ale tím to taky skončilo. Ona už tam svoje děcka brát nebude. Nedostala sebemenší šanci.“

„To je mi líto,“ zamumlal Steven a v rozpacích se zadíval stranou, protože Maclean si podrážděným máchnutím setřel hřbetem ruky slzy.

Maclean si odkašlal. „Jak říkám, D’Arcy byl prima chlap. Bylo jasné, že má v sobě kousek srdce. Taky asi proto to nikam nedotáhl.“

Steven se zatvářil nechápavě.

„Slušní lidé se nikdy nedostanou až na špici,“ vysvětloval Maclean. „Překáží jim v tom právě ta jejich slušnost. Hajzlové jo, ti jdou přes mrtvoly, a teprve nahoře předstírají, že jsou taky slušníáci.“

„Kdybych nevěděl, že to je pravda, tak bych vás obvinil z cynismu,“ ušklíbl se chápavě Steven. Zvedl se k odchodu. „Dík za pomoc.“

„Nechcete si skáknout na jedno?“ zeptal se Maclean.

„To myslíte vážně?“ Byla to poslední věc, kterou by čekal u člověka, jenž vypadal skoro na umření.

„Na to vemte jed. Nenechám se přece stáhnout na dno. Budu za moment připravený, jen na sebe hodím nějaký hadry. Hospoda je hned na rohu.“

„Když myslíte,“ souhlasil Steven.

Maclean se vynořil z vedlejší místnosti v bílém tričku, černých leviskách a kožených mokašínách. Pořád nebezpečně připomínal

smrtku, ale při pohledu na Stevenův výraz ze sebe vymáčkl úsměv. „Platíte,“ zazubil se. „Tak jdem.“

V hospodě U střelce seděla asi desítka lidí a Maclean se očividně se všemi znal. Steven šije v duchu rozdělil do dvou kategorií, nezaměstnaní a důchodci. Někteří se Macleana ptali, jak mu je, což platilo i pro barmana, který předem věděl, co mu má načepovat. „Dvakrát to samé,“ upřesnil Steven objednávku.

Odnesli si pivo k malému stolku vmáčknutému mezi šipkový terč a kulečnickový stůl, jež momentálně nikdo nepoužíval a kdoví jestli někdy, protože kulečník měl zelenou plst celou potranou.

„Jak vás vlastně napadlo, že u D’Arcyho budete mít větší štěstí než já?“ zajímal se Maclean a přitom si šacoval kapsy. Steven na jeden šokující okamžik myslel, že vyloví cigarety, ale místo nich se objevil inhalátor. Nemocný muž zaklonil hlavu a dvakrát si z něj stříkl do úst.

„Ale ne, tohle si nemyslím,“ opravil ho Steven. „Spíš mě nenapadá, co bych měl udělat jiného. Podařilo se mi objevit spojovací článek mezi výzkumným týmem, ve kterém pracoval Sebring, a vakcínou pro vojenské jednotky, ale teď potřebuju, aby někdo z týmu promluvil, především o čemkoliv, co se tehdy zvrtno.“

„Povíte mi, o jakou souvislost se jedná?“

„Croweův tým oficiálně pracoval na vývoji vakcíny proti AIDS. Během Sebringovy kariéry v Portonu dostali žádost, aby poskytli jisté množství genových přenašečů viru HIV na pomoc vakcinačnímu programu vojenských jednotek.“

„U všech čertů, ale proč?“ zachraplal Maclean.

„Jak jsem pochopil, výrobce vakcíny používal cytokiny k povzbuzení imunitní reakce organismu vojáků – tehdy úplný výkřik módy – ale zásoby jim docházely. A chytré mozky došly k závěru, že genové přenašeče HIV by mohly mít stejný účinek.“

Gus Maclean hleděl dlouho a mlčky do sklenice. „Přiznám se vám,“ zahučel konečně, „že jeden čas jsem vážně věřil, že ti Saddámovi parchanti na nás fakt použili virus HIV.“

„Jak jste na to přišel?“

„Podle různorodosti nemocí a příznaků, kterými trpí mládenci z jednotek,“ vysvětlil Maclean. „I když přesně tenhle fakt vlada

zneužila k tomu, aby popřela existenci syndromu války ze Zálivu, a Tlustý Soames se tím oháněl při tvrzení, že jsme banda líných simulantů, já se zkrátka nemohl zbavit dojmu, že nám někdo totálně odstřelil imunitní systém.“

„Čili že ho něco oslabilo a on je v důsledku toho vysoce náchylný k infekcím.“

„Přesně tak,“ přikývl Maclean. „Jakmile vám padne imunita, pochutná si na vás mikrobiální zoo celého světa.“

„Zkusil jste svou teorii někdy zveřejnit?“

„Párkrát jo,“ ucedil Maclean s kyselým úsměvem. „Ale spousta chlapů se naštvála, že jsem zašel moc daleko. Nedivte se, nedovedli prostě skousnout představu, že by mohli trpět AIDS. Uznávám, že se to nemůže zamlouvat nikomu, a popravdě přiznávám, že všechny testy na HIV u veteránů vyšly negativně.“

„Navrhl jsem, aby vakcína, kterou poskytl Croweův tým, prošla novou analýzou, ale ukázalo se, že ji zlikvidovali v důsledku toho povyku, co jste vy veteráni strhli kvůli plánům s jejím opětným použitím.“

„Stejně to je zvláštní,“ zamyslel se Maclean. „Dostali jsme anonymní tip, že tou starou vakcínou chtějí naočkovat mládence, co se do Zálivu chystají teď, a když jsme se na to vyptávali na ministerstvu obrany, nikdo to nepopřel, což k nim ale vůbec nesedí. Dokud je neutlučete důkazy, většinou zapírají i to, že po pondělku přijde úterý. A když jsme se pak obrátili na novináře, zjistili jsme, že ten tip dostali taky. Skoro bych věřil, že někdo z vlády chtěl, aby se ta zpráva rozšířila a my začali vystupovat proti tomu. Vzpomínám si, že jsem si připadal jako laboratorní krysa, kterou zneužili, aby za ně odvedla nějakou špinavou práci.“

„Například abyste jim zajistili záminku pro likvidaci starých zásob,“ dořekl Steven. Přesně věděl, co se Macleanovi honí hlavou.

„Protože potřebovali něco utajit?“ dopověděl nemocný muž. „Parchanti prolhaní!“

„Zatím se zdá, že jim to všechno prochází,“ připomněl mu Steven.

„To těm kurvám vždycky,“ řekl Maclean hořce.

„Pokud ovšem...,“ vyhrkl Steven, jehož právě něco napadlo.

Maclean na něho zvědavě pohlédl.

„Zmínil jste se, že sám na sobě jste prováděl mikrobiologické testy. Jaké přesně?“

„No, komplet všechny standardní testy, kterými člověka protáhnou v nemocniční laboratoři, aby zjistili příčinu onemocnění,“ vysvětlil Maclean. „Vzorky a výtěry a tekutiny odevšad. Můžete mi věřit, že jsem nevynechal jedinou škvírku.“

„A nezjistil jste nic?“

„Žádné patogeny,“ upřesnil Maclean.

„A co třeba nepatogeny?“

„Ty samozřejmě ano,“ přisvědčil Maclean. „Našel jsem všechny ty obvyklý neškodný potvůrky, co normálně bydlí v lidském těle. Každou z nich jsem identifikoval, vypěstoval subkulturu, udělal s nimi křížák a uskladnil je, protože jsem už zkrátka takový pitomec.“

Steven se usmíval, protože právě tohle chtěl slyšet. Naklonil se přes stůl a řekl: „Opravte mě, jestli se pletu, ale právě jste mi řekl, že máte subkultury všech mikroorganismů, které jste ze sebe izoloval v průběhu své nemoci?“

„To jo,“ přikývl Maclean a s nechápavým výrazem. „Ale pochopte, že nakonec to bylo jen laboratorní cvičení, protože šlo o všední a neškodný potvůrky, co bydlí v každém z nás. Nenarazil jsem na nic problémovýho.“

„Ale jen v rámci standardních mikrobiologických a sérologických testů,“ upozornil ho Steven.

Maclean nepřestával potřásat hlavou. „Pořád nerozumím. Kam s tím míříte?“

„Mám dojem, že vše nemusí být, jak se zdá navenek,“ objasnil Steven. „Některé z těch jehňátek může být vlk v rouše beránčím.“

„Ježíši, teď mluvíte o genetickém inženýrství, že jo,“ vyděsil se Maclean. „O naočkování cizích genů!“

„Prostě mě to napadlo. Dobře víme, že Rusové geneticky pozměnili neštovice, aby byly ještě nakažlivější, takže bych sázel skoro na jistotu, že nebyli jediní zlobílci, kdo si v posledních pár letech hrál se sirkami.“

„Ale vy teď mluvíte o něčem úplně jiným, než je recept na polívku z mikroorganismů, co jsou už tak jako tak patogenní.“ Maclean se tvářil dost vyděšeně.

„Přesně tak,“ potvrdil Steven. „Mluvme o běžném neškodném mikroorganismu, který má pod kabátkem úplně nové vlastnosti! Dalo by se říct, že celou novou osobnost.“

„Patogen, co vypadá neškodně a nikdo by v něm nehledal biologickou zbraň? Velmi britské,“ ušklíbl se Maclean nenávistně. „Je v tom přesně ta správná dávka pokrytectví, které svět na nás tak obdivuje, co? Každopádně máte pravdu v jednom: standardní laboratorní testy by nic takovýho nevyhmátly. Co tedy navrhuje?“

„Na místě by nejspíš byly testy DNA,“ zamyslel se Steven.

„Tedy, já nejsem žádný odborník, ale pokud mluvíte o molekulární biologii, tak izolování celého genomu každého mikroorganismu může trvat roky,“ namítl jeho protějšek a rozkašlal se. „A já mám sbírku zhruba třicátky kultur.“

„To je pravda,“ souhlasil Steven. „Řekl bych, že právě v tomhle je ten největší problém. Musím se poradit s odborníkem. Ale jinak sázím hlavně na to, že Michaela D’Arcyho přesvědčím, aby nám vyklopil, co tam s kámoši v Portonu vlastně patlali. Ušetřil by nám tím moře práce a času.“

„A co sbírka těch mikroorganismů?“

„V jaké jsou formě?“ zajímal se Steven.

„Je jich kolem třiceti, každá v zatavené ampuli s agarem. Ampule jsou asi dva a půl centimetru dlouhé, šest milimetrů široké a všechny uložené v kazetě velký asi jako notes A4 a rozhodně lehčí.“

„Máte je v nemocnici?“

„V laboratorním mrazáku.“

„Prozatím je tam nechte,“ rozhodl Steven. „Přinejmenším do té doby, než si promluví s pár lidmi, kteří tomu rozumějí. Určitě jste si o všech testech vedl záznamy?“

„Mám naprosto dokonalou dokumentaci, všechno je očíslované a klasifikované stejně, jako děláme u všech testovaných vzorků. Pokud máte zájem, doma bych našel kopii.“

Steven zájem samozřejmě měl. Doprovodil nemocného muže zpátky do bytu. Chvilí trvalo, než Maclean vyšlapal po všech

schodech nahoru. Na každém odpočívadle se zastavil, jednou rukou se přidržel zábradlí a druhou se v předklonu opíral o koleno, zatímco se snažil sípavě popadnout dech. Stevenovu pomoc odbyl vzdorným mávnutím. „Tohle je můj problém. Musím to zvládnout sám.“

V bytě se na pár minut posadil, aby nabral síly. Potom znovu zamířil k hromadě zápisníků a papírů, ale nehrabal se v nich. Otevřel zásuvku psacího stolu a z papírové obálky vylovil počítačovou disketu. Podal ji Stevenovi se slovy: „Račte, prosím, kompletní fauna a flora Anguse Macleana. David Attenborough by puknul závistí.“

Steven se usmál a schoval disketu do kapsy. „Doufám, že co nejdřív se dáte zase do kupy,“ popřál nemocnému.

„To víte, že jo,“ povzdechl si Maclean. „Za pár dní budu zase v práci a všechno bude v pohodě. Až do příště. Tak to zkrátka chodí. Tak to chodí už celých dvanáct let.“

Steven se taxíkem vrátil na letiště a během čekání na letadlo zavolal Jane. „Co podnikáš?“ zajímal se.

„Dělám si přípravy na příští týden, je začátek pololetí. Kde zrovna jsi?“

„Na letišti v Glasgowě. Dopoledne jsem se sešel s Gusem Macleanem.“

„A bylo to k něčemu?“

„Dal mi jméno, Michael D’Arcy. Říká ti to něco?“

„Když mám říct pravdu, tak ano,“ přisvědčila Jane. „Byl to Georgeův dlouholetý kamarád. Vždycky nám posílal přání k Vánocům, ale myslím, že osobně jsem se s ním nikdy nesetkala.“

„On a George dělali spolu v Portonu,“ objasnil Steven. „A podle Guse zřejmě patřili do stejného týmu.“

„Takže se ani nemusím ptát, kam pojedáš teď,“ poznamenala Jane. „Zasloužíš si medaili. V Londýně si vyzvednu svůj vůz a při troše štěstí se mi povede dorazit k D’Arcymu ještě dnes večer, tedy, pokud bydlí pořád na stejné adrese.“

„A to se mu hodláš zčistajasna objevit u dveří?“

„Bude to tak nejlepší,“ vysvětlil Steven. „Nehodlám mu dopřát čas, aby stačil někam brknout a vyptávat se, jestli se mnou smí mluvit nebo ne.“

„No jo, člověk se pořád učí,“ povzdechla si Jane. „Kdy tě zase uvidím já?“

„Zítřka ráno musím na ministerstvo vnitra a potom bych mohl zajet do Leicesteru. Nebo chceš přijet ty? Jak budeš chtít.“

„Přijď ty,“ požádala Jane. „Do pondělka musím dokončit moře školních příprav, takže bych nerada ztrácela čas přesunem, chápeš?“

Steven slíbil, že se ukáže v podvečer, a navrhl, že by si mohli vyjít na večeri.

„To by bylo fajn,“ přisvědčila Jane.

„Tak ahoj zítřka,“ rozloučil se Steven. Zrovna když vypnul mobil, vyhlásili jeho let.

Canterburská katedrála se koupala ve večerním slunci. Steven ujížděl přes Kent k přímořskému městečku Ramsgate. Letadlo přistálo přesně na čas, takže v Londýně se stihl osprchovat a převléknout a do Kentu vyrazil velmi rychle. Potíž začala až na dálnici M25, kde zažil doslova horor. Práce na silnici omezily počet jízdních pruhů a doprava ve směru k jižnímu pobřeží se zpomalila na hlemýždí tempo. Steven se musel vzdát naděje, že se vyhne večerní špičce. Na předměstí Ramsgate se dostal až před osmou. Zastavil a optal se na cestu do Beach Mansions. Z prvních dvou dotázaných se vyklubali turisté, kteří o tom neměli ani páru, třetí člověk byl konečně místní a skutečně ho nasměroval. Bohužel, posléze se ukázalo, že úplně špatně, nicméně pak se Stevenovi povedlo doopravdy objevit člověka, jenž tu adresu znal.

Beach Mansions byl nádherný dům. Steven podle slohu i materiálu – kámen – odhadoval, že ho postavili koncem devatenáctého století, ale byl dokonale udržovaný a vyzařoval atmosféru solidní a vážené střední třídy. Dlouhou nízkou budovu v prostředku dělil obloukový vjezd do vnitřního dvora. Arkýřová okna bytů v průčelí budovy nabízela skvostnou panoramatickou vyhlídku na moře. Steven si všiml, že nejméně ve dvou bytech stojí teleskopy, jimiž obyvatelé pozorují příjezdy a odjezdy lodí, pendlujících mezi oběma břehy Kanálu.

Steven zaparkoval na parkovišti s úhledně namalovanými bílými pruhy. Zajel ke konci vyhrazenému pro návštěvy, vystoupil a zamířil

k pravému traktu budovy, protože velká informační cedule mu prozradila, že tam jsou byty od čísla 18 do čísla 36. Uniformovaný vrátný v recepci zvedl hlavu od novin. „Ano?“

„Jdu navštívit doktora Michaela D’Arcyho,“ řekl mu Steven. „Byt číslo 21,“

Vrátný pečlivě složil noviny a stiskl tlačítko na panelu zabudovaném v desce stolu. Po chvíli zabručel: „Doktor D’Arcy není doma.“

„Nemáte představu, kdy se může vrátit?“

„Často pracuje do noci.“

„Nejspíš tu někde chvíli počkám,“ rozhodl se Steven, „pro případ, že by se vrátil ještě za světla. Jaké má auto?“

„Zelenou toyotu, jako Gordon, můj syn, víte? Vzadu má ťuklý blatník, nějaká stará dáma do něj minulý pondělí najela v Sandwichi, když zastavil na červenou.“

„Gordon nebo doktor D’Arcy?“

„Doktor D’Arcy,“ odpověděl vrátný a Steven z jeho výrazu vyčetl, že to považoval za hodně hloupý dotaz. „Gordon pracuje v Newcastle.“

Venku se mezitím skoro setmělo. Steven chvíli postál před budovou a díval se na rozsvěčující se město. Nakonec se posadil do auta a pustil si rádio. Během následující hodiny se na parkovišti vystřídalo pět šest aut, než tam zabočila zelená toyota. Když otáčela, aby vjela na vyhrazené místo, Steven si všiml ťuknutého zadního blatníku. Vystoupil, ale než mohl přistoupit k toyotě, musel dát přednost dalšímu příjezděcímu autu, což byl tmavě modrý rangerover. Vůz zpomalil, až jel krokem, a Stevenovi došlo, že řidič pozoruje toyotu. Nejdřív ho napadlo, že řidič bude D’Arcyho soused nebo známý a chce ho pozdravit, případně mu něco říct – a tento předpoklad potvrzoval i fakt, že okénko na řidičově straně sjelo dolů ovšem vzápětí spatřil v řidičově ruce pistoli.

Pak jako by se všechno seběhlo naráz. D’Arcy mezitím vystoupil z toyoty, zamknul dveře a obrátil se obličejem k rangeroveru právě ve chvíli, kdy jeho řidič namířil a chystal se vystřelit.

Steven zařval: „D’Arcy, k zemi!“

Pistole s tlumičem vystřelila a náraz kulky odhodil D'Arcyho pozpátku k zemi, kde zůstal ležet bez hnutí na zádech. Řidič rangeroveru teď obrátil pozornost ke Stevenovi, o jehož blízkosti neměl zřejmě dosud tušení. Steven se ocitl v zoufale zranitelném postavení, proto se tryskem rozběhl přes parkoviště, aby udělal šipku do křoví, jež představovalo jediný dosažitelný úkryt. Zaregistroval další dva přidušené výstřely, jeden odštípl třísky z nedaleké větve a po druhém se před Stevenem rozstříkly odštěpky asfaltu. Jeden z nich mu rozsekl levou tvář.

Steven se kutálel tak dlouho, dokud se nezarazil o hustou cesmínu. Ohlédl se a zjistil, že řidič zapnul reflektory na maximum a tůruje motor. Steven měl dojem, že je hlavním hrdinou nasvícené filmové scény, protože rangerover vystřelil přes parkoviště přímo na něho. Chvatně se hrabal na nohy a snažil se rozhodnout, jestli je lepší uskočit doleva nebo doprava

víc možností mu nezbývalo. Věděl, že hlavní roli hraje načasování, že musí počkat do poslední vteřiny, aby řidič neměl čas změnit směr. Oslepující světla se řítily přímo na něho a on stál jako hrdinný matador, i když v duchu umíral děsem. Musel však vydržet a až těsně před střetem skočil doleva.

Vůz kolem něho prosvíštl do houští a Steven dopadl do trnů, které mu bolestivě rozdrásaly obličej i ruce. Pravý zadní nárazník ho zachytil za rukáv bundy, urval mu ho u ramene a připomněl mu, jak blízko byl smrti. Steven zpanikařil hrůzou a bleskově se vyprostil z trnitých větví, než řidič stačí zařadit zpátečku a rozjet se na něho podruhé. Hluk a vytí pneumatik však zburcoval obyvatele celého domu, okna se rozsvěcela a lidé vybíhali ven, aby se podívali, co se děje. V důsledku toho se řidič rozhodl nechat Stevena plavat a dát přednost vlastní bezpečnosti. Steven se vyčerpaně svezl na kolena a ohromeně sledoval, jak se rangerover se skřípěním pneumatik otáčí na asfaltu, sviští k výjezdu z parkoviště a mizí ve tmě.

13

Steven si jednou rukou otřel krev řinoucí se z škrábanců v obličejí a druhou zatím vytahoval mobil. Utíkal k místu, kde ležel D'Arcy, a přitom vytiskl číslo záchranné služby.

„Záchranku!“ vyštěkl. „Beach Mansions, Ramsgate, muž s vážným střelným poraněním.“

D'Arcy byl v bezvědomí a Steven z kaluže na asfaltu naráz poznal, že ztratil mnoho krve. Přesto mu nahmatal pulz, takže za přihlížení zvětšujícího se hloučku zvědavců se ho improvizovaně pokusil stabilizovat, jak nejlíp to šlo. D'Arcy neposlechl varování, ať se vrhne k zemi – to by ostatně udělal málokdo – ale díky tomu, že se po volajícím ohlédl, pootočil se celým tělem a kulka ho nezasáhla přímo do prsou. Vnikla do hrudníku mírně z boku, proletěla vzhůru, a když opouštěla tělo, rozdrtila klíční kost a nechala po sobě velkou zející ránu.

„Myslím, že se vám bude hodit tohle,“ ozval se vedle Stevena hlas a vzápětí se k němu sklonila starší žena s hustou prošedivělou hřívou a podávala mu tři roličky čistých bílých obinadel.

„Díky,“ vyhrkl.

„Pracovala jsem jako zdravotní sestra, můžu vám nějak pomoci?“

„Sežeňte prosím nějaké příkrývky, ať zůstane v teple, a taky bych potřeboval světlo,“ požádal Steven. „Musím to krvácení nějak zastavit, jinak za chvíli vykrvácí.“

„Rozumím,“ přisvědčila žena a rozběhla se k čumilům. Steven slyšel, jak na ně zdálky volá: „Je to doktor D'Arcy, těžce zraněný. Doneste příkrývky a baterku!“ Změť dotazů na to, co se stalo, umlčela rázným: „A rychle!“

Objevily se příkrývky. Žena nejprve zraněného zakryla a pak namířila silnou baterku na zející a krvácející ránu v jeho rameni. Steven na ni přiložil tlakový obvaz, který vyrobil z jedné roličky obinadel, ale silný bílý tampon se během pár vteřin zbarvil rudě.

„Nestačí to,“ konstatoval zoufale Steven. „Samotný tlak nefunguje.“

„Co zaškrzení?“ navrhla zdravotní sestra.

„Není co zaškrtit,“ vysvětloval Steven. „Krev nejde z paže. Honem! Potřebuju svorky na papír a nůžky... nebo pinzetu,“ vychrlil. „Pinzeta by byla nejlepší.“

„Honem, někdo!“ houkla žena na čumily.

Obyvatel jednoho z přízemních bytů se přihnal s krabičkou svorek a další dva se objevili s nůžkami. Většina diváků se zhrozně odvrátila, protože Steven začal holou rukou šátrat přímo v D’Arcyho živé ráně. Mžikl po své pomocnici a nesouhlas vyčetl i z jejího pohledu. „Kdybych to neudělal, stoprocentně zemře,“ zamumlal.

„Dělám si starosti spíš o vás,“ upozornila žena tiše a sklopila oči k Stevenovým zakrváceným rukám.

Steven nahmatal přeřatou tepnu, a když ji mezi palcem a ukazováčkem vytáhl ven, pořád z ní ještě stříkala krev. Ti odvážnější z čumilů, kteří se ještě neodvrátili, rázem vyjekli zděšením.

„Svorku,“ požádal Steven a nastavil dlaň. Zdravotní sestra mu na ni svorku položila a po několika neúspěšných pokusech se Stevenovi povedlo konec tepny uzavřít. Všechno mu v prstech klouzalo krví, ale konečně přitiskl obvaz zpátky na ránu a připevnil jej dalšími obinadly, které mu žena pomohla rozvinout. „Dík, jste skvělá,“ řekl sotva vteřinu předtím, než vyty sirén v dálce ohlásilo příjezd záchranky.

Stevenovi bylo jasné, že vzápětí dorazí na místo i policie, protože se v telefonátu zmínil o střelné ráně. Hned za záchrankou se tedy objevily dva hlídkové policejní vozy a současně s nimi i mládenci ze zásahové jednotky pro případ, že střelec by stále někoho ohrožoval. Dva paramedici převzali raněného a Steven je stručně informoval o všem, co zatím podnikl.

Steven se zvedl a promnul si otlačená, ztuhlá kolena a obrátil se. Pár kroků od něho vyskakovali z dodávky policisté v neprůstřelných vestách a s namířenými automatickými zbraněmi se rozbíhali po parkovišti.

„To je zbytečné!“ zavolal na ně Steven. „Střelec už odjel!“ Ukázal služební průkaz a dodal: „Pokud za mnou přijdete do nemocnice, povím vám všechno, co vím.“

„Tak moment,“ ozval se velící důstojník, obtloustlý, ale vojensky vzpřímený padesátník s maličkým knírkem, jenž jako by ještě

zdůraznil oblost jeho tváří. Arogantní sebevědomí z něho doslova tryskalo. „Žádná nemocnice se nekoná. Nemůžete se vytratit z místa tak závažného zločinu jako by se nechumelilo!“

„Pojedu s pacientem!“ oznámil mu stroze Steven. „Hned jak se probere, musím si s ním promluvit. Pro vaši informaci, padly tři rány, jedna mířila na oběť, dvě mířily na mě, střelec pak odjel v modrém rangeroveru. To je všechno, co vám k tomu můžu říct.“

„Ale ještě musíme udělat a zapsat oficiální výpověď!“ připomněl policista.

„V tom případě račte za mnou do nemocnice,“ doporučil mu Steven. V duchu usoudil, že důstojník podle všeho zasvětil celý život dodržování předpisů, a navíc na úkor fantazie.

„Jak je na tom?“ zeptal se Steven, jenž obrátil pozornost zpátky k D’Arcymu. Oba paramedici ho právě na nosítkách nakládali do záchranky.

„Je teď hodně zesláblý,“ odpověděl chvatně jeden z nich. „Ale u čerta, na rodinného lékaře jste odvedl prokatě dobrou práci!“

Steven se usmál a zadními dveřmi se vyhoupl do vozu. „Nejsem internista,“ vysvětlil. Dobře věděl, že zkušený paramedici bývají na místě neštěstí mnohem užitečnější než průměrný lékař, třebaže konzervativní lékařská komora tento názor příliš nepodporovala.

„Chirurg?“ zajímal se jeden z mužů.

„Vojenská polní medicína.“

„Já se na to vykašlu,“ zavrtěl paramedik hlavou. „Ten maník má strážného anděla, že člověk jenom závidí. No uznejte, kolik lidí slízne dneska kulku na ulici! Jaká je šance, že vedle bude zrovna vojenský polní doktor, no?“

Zatímco hlavní tým nemocniční pohotovosti pracoval na D’Arcym, další sestřička vyčistila Stevenovi škrábance a odřeniny. Navztekaný inspektor skutečně přijel za nimi a nyní výhružně přešlapoval vedle Stevena, jako by byl zločinec. Steven mu totiž nebyl schopný poskytnout sebemenší popis pachatele, a navíc se mu nepovedlo ani rozluštit poznávací značku rangeroveru.

„Jste profesionál! Co jste měl v hlavě, člověče?“ vztekal se policista.

„Snažil jsem se zachránit vlastní zadek!“ procedil Steven zaťatými zuby. „Byla tma a mě se pokoušel sejmut chlap s pistolí!“

„Ale stejně...“, brblal inspektor.

„Pozor, on svoji práci nedokončil,“ přerušil ho Steven. „Dokud nebudeme moct D’Arcyho převézt, musíte ho stále hlídat!“

„Co si hergot myslíte?“ zavrčel policista podrážděně. „Jestli si představujete, že si tady budete hrát na Divoký západ, tak si s tou kovbojkou...“

„Okamžitě toho nechte!“ vyštěkl Steven. „Chápu, že jste vytočený, ale vím naprosto přesně, co dělat můžu a nemůžu, a je ve vašem zájmu, abyste to konečně taky pochopil! Pokud se vám něco nezdá, laskavě si to ověřte na ministerstvu vnitra. Mezitím obstarajte D’Arcymu čtyřiaadvacetihodinovou ostrahu a přestaňte se zesměšňovat!“

„No jasně, papaláš! z Londýna!“ zahučel policista a váhavě se vzdálil.

„Jak je na tom raněný?“ vyhrkl Steven, sotva zahlédl z D’Arcyho kóje odcházet lékaře svlékajícího si rukavice. „Zatím stabilizovaný, ale ani zdaleka nemá vyhráno. Připravují pro něho sál, neobejde se bez pořádně velkého zákroku,“ odvětil lékař. „Vy jste jeho příbuzný? Přítel?“

„Ani jedno.“

„Tak kdo?“

Steven lékaři ukázal služební průkaz.

„Vy jste lékař! Tak už se nedivím. To jste byl vy, kdo na tepnu dal tu svorku?“

Steven přikývl.

„No, pokud přežije, tak právě díky vám. Vy mi zřejmě nepovíte, co se vlastně stalo?“

„Sám toho moc nevím,“ přiznal Steven. „Přijel jsem toho muže vyslechnout, když střelec v roveru se rozhodl náš rozhovor ukončit ještě dřív, než začal. Mám dojem, že bych vás měl varovat, protože zabiják to může zkusit podruhé. Požádal jsem policii, aby raněného dala hlídat.“

„A kdo to je? Šéf podsvětí, nebo někdo jeho kalibru?“

„Ani náhodou,“ povzdechl si Steven. „Je to velmi schopný vědec, který – aspoň podle toho, co jsem slyšel – by nebařnul ani na jezevčíka.“

„Tak kdo by mohl mít zájem na jeho zavraždění?“ zavrtěl lékař unaveně hlavou.

„To právě chci zjistit, až se probere. Potřeboval bych zůstat poblíž něho.“

„Jste lékař, tak vás nebudu krmit řečičkami, že mým prvořadým zájmem je blaho pacienta a že máte odtud vystřelit, jako to dělají v televizi. Sám jistě víte, jak na tom je, a věřím, že budete postupovat podle okolností. Hlavně opatrně.“

„Díky,“ usmál se Steven. Vyšel z pohotovosti a z mobilu zavolal do VLI, aby sloužícího důstojníka informoval o vývoji situace. Přitom prosklenými létacími dveřmi nepřetržitě sledoval, co se odehrává uvnitř.

„Přejete si, abych vzbudil pana Macmillana?“ otázal se sloužící důstojník.

„Samozřejmě!“ potvrdil Steven důrazně.

Macmillan se ozval do pěti minut. „Je pořád ještě naživu, Stevene?“

„Taktak,“ odvětil Steven. „Pro jistotu u něho zatím zůstanu, ale jakmile to bude možné, stejně bych ho rád nechal převézt.“

„Myslíte si, že zabiják to zkusí znovu?“

„Zdravý rozum mi napovídá, že skoro stoprocentně.“

„Třeba si budou myslet, že útok nepřežil.“

„Potíž je v tom, že tam bylo příliš mnoho čumilů. Lidi z okolních bytů vědí, že když D’Arcyho odvážela záchranka, ještě žil.“

„Dobrá, tak zařídte ostrahu. Mimochodem, musím s vámi mluvit. Mám nové informace.“

„Hned jak D’Arcy bude v bezpečí.“

D’Arcyho přivezli z operačního sálu až ve tři hodiny v noci a umístili ho na JIPku. Zatímco pacienta zapojovali na přístroje monitorující základní životní funkce, Steven si promluvil s chirurgem: „Tak jak to s ním vypadá?“

„Byl v hrozném stavu – podle toho, jakou spoušť ta kulka zanechala v místě výstupu, muselo jít o střelu s tupou špičkou – ale pokud nedojde ke komplikacím, mohl by se uzdravit skoro bez následků, pokud ovšem není hypochondr a lenoch, který si vybrečí invalidní důchod kvůli brnění v lokti.“

„Ne, to určitě nebude jeho případ,“ ujistil Steven chirurga s úsměvem.

„A ještě něco, schovali jsme mu tu svorku na papír. Možná se s ní jednou bude chlubit vnoučatům,“ dodal lékař a ohlédl se po nástěnných hodinách. „Máji u sebe vrchní sestra.“

„Máte představu, kdy by se mohl probrat z bezvědomí?“ zajímal se Steven.

„Minimálně tři hodiny bude ještě mimo,“ prohlásil chirurg s jistotou. „Ale spíš ještě déle. Poslyšte, vy ale vypadáte, že by vám kratší zdřimnutí taky udělalo dobře.“

Steven se ujistil, že dva uniformovaní policisté před vchodem na JIPku mají naprosto jasno v tom, že bez jeho souhlasu k pacientovi nesmí nikdo jiný než ošetřující personál, usadil se do křesla vedle D'Arcyho lůžka a dopřál si ten luxus, že zavřel oči. Dusné horko v prostorách JIPky a měkký přísvit monitorů mu pomohly přivolat spánek skoro bleskově.

Steven si hověl na prosluněné pláži. Jane mu mezi prsty prosívala písek na záda, Jenny si šťastně hrála mezi nedalekými balvany, když ho kdosi uchopil za loket a sen se vmžiku rozplynul. S trhnutím se probudil a svou náhlou bdělostí vylekal sestřičku, která ho předtím opatrně budila. Ted' vyplašeně ucouvla a přitiskla si dlaň na ústa, aby zdusila vyjeknutí. „Promiňte, nechtěla jsem vás polekat,“ omlouvala se. „Ale říkala jsem si, že byste měl vědět, že doktoru D'Arcymu se podle všeho vrací vědomí.“

Steven se choval stejně omluvně. V minulosti zažil situace, kdy mu život mohla zachránit právě jen blesková reakce na neznámý zvuk či dotek, a staré zvyky se nezapomínají.

Doktor D'Arcy byl skutečně při vědomí a přerývaně kladl všechny ty typické otázky, na které byla sestřička zvyklá od většiny pacientů. Tiše a konejšivě ho ujistila, že leží v bezpečí nemocnice a že si nemusí s ničím dělat starosti.

„Povězte mi...,“ mumlal D'Arcy.

„Všechno má svůj čas,“ uklidňovala ho sestra. „Teď musíte odpočívat, všechno se dozvíte později.“

„Slíznul jste kulku, kamaráde!“ ozval se Steven a vysloužil si tím od sestřičky káravý pohled. „Máte za sebou operaci, ale budete v pořádku.“

„Kulku? Ale jak... Kdo...?“

Steven se na sestřičku chlácholivě podíval, aby ji ujistil, že pacienta skutečně nebude přepínat. Odešla se značně nedůvěřivým výrazem, ale přinejmenším je nechala o samotě.

Steven D'Arcymu vyložil, kdo je, a počkal si na reakci.

„VLI... Ano. Víím, co je VLI.“

„Výborně. Chápu, že jste vyčerpaný, ale nutně vám musím vysvětlit, co se děje. Zvládnete to?“

D'Arcy vyrazil nezřetelný zvuk, který si Steven vyložil jako souhlas.

„Vašeho bývalého kolegu George Sebringa zavraždili před pár týdny stejní pachatelé, kteří se včera večer pokusili zabít i vás. Chtějí vás umlčet, abyste nemohl prozradit věc, k níž došlo v Porton Downu právě v době, kdy jste tam oba pracovali.“

„To je... šílené...“

„Něco se tam stalo,“ pokračoval Steven. „Vedení to utajilo nejen před veřejností, ale dokonce i před vládou.“

„Doktor Crowe... to oznámil.“

„Ne, neoznámil!“ ujistil Steven raněného. „Nikdy tu informaci nikomu neposkytl. Šlo o nějaký problém s vakcínou, nemám pravdu?“

D'Arcy skoro neznatelně přikývl. „Chtěli genové přenašeče HIV... a George se... spletl.“

Steven cítil, jak se v něm vzedmula vlna vzrušení. Hrdlo se mu sevřelo. Musel se přemáhat, aby aspoň navenek působil klidně a nepřenesl svou nervozitu i na pacienta. „O jaký omyl šlo konkrétně, Michaeli?“

„Poslal jim ranou verzi přenašeče viru, na kterém jsme tehdy pracovali,“ vydechl D'Arcy s námahou.

„Co to bylo?“

Následovala dlouhá pauza, během níž měl Steven nervy napjaté k prasknutí. Pak řekl: „Byl to zvláštní projekt: Měli jsme vyvinout nový biologický agens...“

„Ne vakcínu proti AIDS.“

„Ne... ta verze představovala pro práci našeho týmu jen zástěrku. Vláda si objednala biologickou zbraň, která by nezabíjela... jen by oslabila a demoralizovala... Aby se šířila jako infekce, ale nedala se v organismu diagnostikovat... a navíc musela být léčitelná.“

„A tohle se dostalo do vakcíny?“ ujišťoval se Steven. Snažil se o věcný tón, ale v hloubi duše byl šokovaný.

„Ano... Ale doktor Crowe věřil, že to nebude... problém.“

„Že to nebude problém,“ zopakoval Steven, který se při pomýšlení na tisíce trpících válečných veteránů už neovládl. Rád by se D'Arcyho zeptal, odkud si kčertu myslí, že se vzal syndrom války v Zálivu, ale podle Macleanova vyprávění bylo pravděpodobné, že vědec bez výhrad přijal oficiální vládní stanovisko, protože věřil, že vláda byla o přehmatu informovaná včas a podnikla patřičné kroky.

„Pokračovali jste v práci na tom prostředku i po té nehodě?“ zeptal se mírně.

D'Arcy bolestí mhouřil oči. „Ne, práce se zastavila. A pak jsem z Portonu odešel.“

„A ten biologický prostředek, který jste vyvíjeli, šlo o manipulaci s geny, je to tak?“

„Ano,“ povytáhl D'Arcy vyčerpaně víčka.

„O co šlo přesně?“

„Nemůžu...,“ zamumlal pacient. „Ted'... ne...“

„Já vím, Michaeli,“ přemlouval ho Steven. „Prostě mi jen prozrad'te, s jakými geny jste pracovali, a pak můžete spát.“

„M...“

Jakoby mávnutím kouzelného proutku se vedle Stevena objevila sestřička a přísně prohlásila: „To zatím stačilo! Pacient si musí odpočinout, ale to jste, myslím, poznal sám.“

Steven to pokárání přijal pokorně. Sestřička měla pochopitelně pravdu. Vždyť byl lékař a přesně věděl, jaký je pacientův stav. Ale čert to vem, vždyť z D'Arcyho málem vypadlo právě to, kvůli čemu sem přijel – a kvůli čemu umírali lidé. Při odchodu z JIPky se

neovládl, aby tiše nezaklel. Z chodby zavolal do VLI, aby domluvil okolnosti pacientova převozu na bezpečnější místo.

„Vznikly problémy kvůli požadavku intenzivní péče,“ vysvětloval sloužící důstojník. „Vězeňské nemocnice po této stránce nevyhovují, takže pan Macmillan zamluvil soukromou JIPku v nemocnici u Svatého Tomáše s tím, že nikdo se nedozví pacientovo jméno. Na kdy máme převoz objednat?“

„O tom nerozhoduju sám,“ odpověděl Steven. „Ale počítám, že svolení dostaneme zhruba kolem poledne.“

„Máme poslat sanitu i s ozbrojenou eskortou?“

„Dal bych přednost maximální nenápadnosti,“ upozornil Steven. „Ozbrojený doprovod by měl být v civilu, v neoznačených vozech.“

Chirurg, jenž D'Arcyho operoval, dokončil pacientovo vyšetření a prohlásil, že po jedenácté bude možný jeho převoz do Londýna. Steven ho ujistil, že D'Arcy bude opět umístěný na JIPce a v případě potíží že se jeho ošetřující lékaři s chirurgem spojí, převzal operační protokol a rozloučil se.

„Nemůžu říct, že by mě mrzelo, až vám všem uvidím záda,“ dodal ještě chirurg a významně se ohlédl na ozbrojeného policistu u dveří.

„Nemůžu říct, že bych vám to měl za zlé,“ zazubil se Steven. „Dík za všechno, co jste pro D'Arcyho udělal.“

„Pořád jsem horší než ta svorka na papír,“ usmál se chirurg. „Hodně štěstí.“

D'Arcyho přepravili do londýnské nemocnice u Svatého Tomáše bez nejmenších problémů. Steven se rozhodl, že než pacienta umístí na JIPku a než si odpočine – na cestu dostal silná sedativa – využije tu dobu k návštěvě Macmillana na ministerstvu vnitra. Nejdřív však zavolal Jane do Leicesteru a omluvil se, že nakonec přece jenom nepřijede. Stručně vyličil, co se stalo.

„Och, panebože!“ vyjekla zděšeně. „To je vážně jako zlý sen! A teď jsi pořád ještě v Kentu?“

„Nejsem. Nepřipadalo nám bezpečné ho tam nechávat, tak jsme ho přesunuli do soukromého pokoje ke Svatému Tomáši. Prozatím tam zůstane jako pan Jones.“

„A probral se vůbec?“ zajímala se Jane.

„Včera v noci mi toho dokázal prozradit spoustu, ale všechno přece jenom ne. Doufám, že po schůzce s Macmillanem mi dopoví i zbytek.“

„Ale máš už představu, na čem v Portonu tedy dělali?“

„Vakcína proti AIDS byla jen zástěrka,“ vysvětlil Steven. „Pracovali na vývoji nové biologické zbraně, která by protivníka přímo nezabila, pouze zneschopnila a demoralizovala.“

„Proč?“

„Asi by to před veřejností vypadalo humánněji. Navíc by se s tak zdecimovaným nepřítelem lip manipulovalo. Ale to je jenom polovina celé pravdy. Prototypní verze se omylem přimíchala do vakcíny pro jednotky vysílané do Zálivu. Zřejmě to zavinil George.“

„Bože všemohoucí,“ povzdechla si Jane. „Není divu, že ho tolik vyděsilo oznámení, že vláda se chystá starou vakcínu zase použít.“

„Přesně tak,“ souhlasil Steven. „Zdá se, že ani tehdejší vláda vůbec nevěděla, co se stalo, a že o tom nemá potuchy ani ta současná, protože jinak by je využití starých zásob vůbec nenapadlo.“

„Ale teď to tedy oznámíš?“

„Nejdřív se od D’Arcyho musím dozvědět další podrobnosti o genetických manipulacích, které tvořily podstatu nové biologické zbraně. K podmínkám totiž patřilo, aby novou infekci nebylo možné diagnostikovat.“

„Ten svět je pořád horší,“ skoro vzlykla Jane. „Těžko se můžu divit, že George trápily noční můry. Však si je zasloužil!“

„Neměla bys ho hned odsuzovat,“ namítl Steven. „Lidé prostě mají v povaze plnit všechny oficiální příkazy a moc nad nimi nepřemýšlet. George pravděpodobně věřil, že dělá jenom svoji práci. Kdyby se každý voják měl zarazit a přemýšlet nad důsledky, kdykoliv velitel zavelí: ‚Pal!‘, neměli bychom armádu. Většina vojáků by spáchala sebevraždu.“

„Nejspíš máš pravdu,“ souhlasila Jane zdráhavě. „Ozvi se mi co nejdřív, ano?“

Macmillan seděl za psacím stolem, hlavu nakloněnou mírně k rameni a bradou ležel na propletených prstech obou rukou, které se lokty opíraly o stůl. Tvářil se velmi ustaraně. „Jak se vede D’Arcymu?“ zeptal se, sotva Steven překročil práh.

„Podle lékařů se z toho dostane. Převoz zvládl dobře, i když jsem se toho dost obával. Účinek sedativ během pár hodin vyprchá a pak si s ním zkusím zase promluvit.“

„Pěkný průšvih,“ zabručel Macmillan. „Tohle nám byl čert dlužen.“

„Nezmiňoval jste se o nějakých novinkách?“ vyzvídal Steven na svém šéfovi.

Macmillan se na něho přemítavě podíval a Steven mu z očí vyčetl, že je stejně nevyspalý jako on.

„Po našem posledním rozhovoru jsem se na ty speciální výzkumné týmy v Porton Downu zeptal přítele, který má velmi vysoké postavení.“

„A teď vás mrzí, že jste nemlčel?“

„Něco na ten způsob,“ souhlasil Macmillan ponuře. „Měl jste pravdu. Táhne se to hluboko do minulosti – vlastně až do období druhé světové války – kdy skupinu vědců požádali o výzkum možnosti, jak krmivo pro dobytek infikovat antraxem. Představovali si, že by ho z letadel roztrousili po německých pastvinách. Tým dostal krycí název Beta a vytvořili pro něj i speciální rozpočet, jenž se v oficiálních hlášeních a výkazech nikdy neobjevil. Nakonec to svinstvo nepoužili, ale infrastruktura podporující tým zůstala... a vlastně ani existenci toho týmu nikdy nezrušili...“

Steven pochopil, že to ještě není všechno. „Pokračujte,“ vybídl šéfa tiše.

„Zkrátka, můj zdroj mi svěděl, že někdy během osmdesátých let ten tým zaktivizovali. Jeho provoz byl hrazen zase prostřednictvím těch starých cestiček a nikdo se raději na nic neptal.“

„Takže Porton dostával finance nezahrnuté do státního rozpočtu?“ nechápal Steven.

„Tak jednoduché to zase není. Všechno nasvědčuje tomu, že v Portonu o tom vlastně nevěděli – myslím vedení, ředitele, úředníky.“

„A kruci,“ prohodil Steven.

„Můj informátor teprve sbírá další fakta, ale zatím se zdá, že někdo, kdo o tom rozpočtu pro Beta tým věděl, naverboval Beta tým přímo mezi pracovníky v Porton Downu a pověřil ho prací na úkolu, o kterém nikdo jiný neměl ani ponětí.“

„Například o té biologické zbrani, o níž mi D’Arcy vyprávěl,“ dořekl Steven. „A svého času býval Beta týmem právě Croweův tým.“

Macmillan přikývl. „A tím se nám vnucuje hned řada trapných otázek...“

„A jednou z hlavních je tahle: Věděla vůbec vláda o tehdejšímu projektu?“ zeptal se Steven. „Co když to utajili i před ní?“

„Jedna plechovka červů v druhé,“ zabručel Macmillan cynicky.

„Každopádně se zdá, že nehoda v Portonu se až k uším vlády nedonesla, protože jinak by je ani nenapadlo použít starou vakcínu,“ připomněl Steven.

„Na druhou stranu, v posledních dvanácti letech se vláda několikrát obměnila,“ pokračoval Macmillan. „Nesmíme vyloučit i možnost, že to tenkrát ohlásili, ale později zprávu někdo přehlédl.“

„To je jediná možnost, které nevěřím,“ namítl Steven.

„Naštěstí se v téhle kaši neplácáme sami. Můj člověk tam nahoře – promiňte, že ho neuvedu jménem – si dělá stejné starosti jako my. Ozve se mi, jakmile si ověří, jestli tohle všechno je důsledkem vládní iniciativy, nebo jestli jde o spíše... echm, soukromou akci!“

„Nějak si nedokážu vybrat, čemu bych dal přednost,“ přiznal Steven a zasmušile pokrčil rameny. „Ale mezitím zkusím z D’Arcyho dostat maximum.“

Telefon na Macmillanově stole zadrnčel a šéf do něj štkl, že výslovně požádal, ať ho při jednání nikdo neruší. K Stevenovi doléhaly chvatné, omlouvané tóny hlasu Rose Robertsové.

„Přepojte ho!“ zavrčel Macmillan.

Steven zneklidněně sledoval, jak šéf poslouchá a přitom bledne. Jako by mu zestárl přímo před očima. Nakonec vydechl: „Díky, že jste mě okamžitě informoval.“

„Jde o D’Arcyho,“ vzhlédl k Stevenovi. „Je mrtvý.“

Steven cítil, jak se mu v žaludku rozevřela propast. „Ale – jak? Byl naprosto stabilizovaný a na JIPce! Prokristapána!“

„Údajně nějaký ‚lékař‘, o kterém nemocniční personál předpokládal, že patří k nám, a naši lidé předpokládali, že patří k nemocnici, se dostal až k D’Arcymu a vpíchl mu smrtící injekci. Zemřel během pár minut.“

Stevena zahltil vztek smíšený s šokem. „Ale jak dokázali zjistit, kde je?“

„Tomu se říká dobrá otázka.“

14

„Řekl jsem to pouze Jane Sebringové,“ přiznal Steven.

„Chápu,“ kývl Macmillan. Otázka proč sice visela ve vzduchu, ale nahlas nepadla. Místo toho se Macmillan mírně zeptal: „Nemýlím se, že ta žena pro vás dost znamená?“

Steven nezapíral: „Hodně.“

„Ukažte mi mužského, který ze sebe nikdy neudělal hlupáka kvůli ženě, a já vám ukážu muže, který se v životě nezamíloval,“ prohodil Macmillan maličko kazatelsky.

Steven jeho laskavost ocenil, ale do smíchu mu rozhodně nebylo. „Ale kvůli tomu zemřel Michael D’Arcy!“

V duchu se Steven současně užíral další otázkou, které se zoufale snažil vyhnout: Proč se D’Arcyho pokusili zabít právě toho dne, kdy se za ním rozjel on? Ten člověk tajil jistou informací skoro dvanáct let, tak proč se ho rozhodli umlčet přesně v okamžiku, kdy se Steven rozhodl s ním promluvit? Obyčejná shoda okolností? Nebo někdo dostal o Stevenově návštěvě od někoho tip? Jenže o té věděl pouze jediný člověk, a to byla Jane.

Zavřel oči, aby unikl Macmillanovu pohledu, ať už v něm bylo cokoli. Do mozku se mu jako kapky kyseliny vpalovalo podezření.

„Neměli bychom samozřejmě dělat ukvapené závěry,“ zamyslel se Macmillan. „Jste si tím stoprocentně jistý?“

Steven se nešťastně svěřil, že včera se s plány ohledně D’Arcyho skutečně svěřil jedině Jane.

„Mohl vás při tom někdo poslouchat?“

„Mluvil jsem s ní po telefonu.“

Macmillanův pohled zostrážitel. „Volal jste z mobilu?“

„Ze svého mobilu... ale na její pevnou linku!“ vyhrkl Steven a náhle pochopil, co se Macmillanovi honí hlavou. „A stejně jsem jí řekl i o D'Arcyho převozu!“

„Nejspíš mají Sebringův telefon napíchnutý po celé ty roky,“ prohlásil Macmillan pochmurně.

Stevenovi se úděsně ulevilo a vzápětí ho zaplavil pocit provinilosti kvůli tomu, že Jane tak odporně podezříval. „Ach bože,“ potřásl hlavou.

„Pozor, ještě nevíme jistě, že je to opravdu tak,“ krotil ho Macmillan. „I když já osobně bych na to vsadil kalhoty.“

Steven souhlasně přikývl.

„Ovšem v tom případě,“ pokračoval Macmillan, „musejí vědět o všem, co jste si vy dva vykládali po telefonu. Co všechno to je?“

„Budu se muset nad tím zamyslet.“

„Zmínil jste se o něčem z toho, co vám D'Arcy před smrtí prozradil o práci Beta týmu na nové biologické zbrani?“

„To ano.“

„Ale z toho vyplývá,“ Macmillan odměřoval slova, jako by se snažil marně najít vhodnější, „mohou dospět k závěru, že paní Sebringová ví o případu nebezpečně mnoho...“

„Ale my o tom víme přece taky,“ namítl Steven. „Nevidím důvod, proč by měli ublížit právě Jane.“

„Pokud ji ovšem nepovažují za nadbytečný článek řetězu, za neřízenou střelu, která se může obrátit na sdělovací prostředky a vyvolat poprask informací o kontaminované vakcíně a o důvodu manželova zavraždění!“

„Kristepane, okamžitě tam musím jet!“

„Má mobil?“

Steven zavrtěl hlavou. „Nemá. Už jsme si z toho utahovali. Má plné zuby toho, jak ve třídě zvoní žákům mobily, takže jí naskakuje husí kůže už při představě, že by jí zvonil ještě další doma. Musím ji varovat!“

„Ale telefonát domů riskovat nemůžete!“

„Já vím. To přece vím,“ mumlal Steven a zlehka přitom bubnoval prsty na desce stolu, jak horečně vymýšlel řešení.

„Poslyšte, co kdybyste požádal o pomoc leicesterskou policii? Ať se tam pod nějakou záminkou zastaví,“ navrhl. „Měli by ji odvézt na služebnu a ohlídat ji, než tam dorazím.“

„Hned tam volám,“ přikývl Macmillan.

„A Rose by jí snad mohla obstarat nějaký úkryt? Jako míváme pro utajené svědky? Později zavolám a požádám ji o detaily,“ dotahoval Steven svůj plán do konce. Hořel nedočkavostí, aby už byl na cestě.

Macmillan sáhl po sluchátku, ale naznačil, ať Steven ještě neodchází. Volnou rukou vytáhl spodní zásuvku svého psacího stolu a vyndal automatickou pistoli s podpažním pouzdra. „Sám nejlíp víte, co si myslím, o těchhle krámech,“ zavrčel, „ale po tom, co včera večer potkalo D’Arcyho, jsem Rose nařídil, aby to pro vás objednala. Vybral jsem váš oblíbený model. Hlavně před odchodem nezapomeňte podepsat převzetí.“

Steven si mlčky svlékl bundu, nasadil si pouzdro a překontroloval zásobník pistole. Teprve potom ji vsunul do pouzdra a urovnal si bundu, aby zbraň pod ní nebyla vidět. Stále beze slova strčil do kapsy tři krabičky nábojů. Nepotrpěl si na zbraně o nic víc než Macmillan, ale občas jejich nošení dávalo smysl, a tohle byla právě jedna z těch vzácných příležitostí, kdy se prostě musel podřídit.

Potom zamířil do kanceláře Rose Robertsové a podepsal formulář o převzetí zbraně.

„Opovažte se ji ztratit, to byste se nedoplátil,“ usmála se Rose, ale nijak zvlášť pobaveně se netvářila. Ostatně, ani Steven se na oplátku neusmál zrovna vesele. Vrátil se k Macmillanovi, který mezitím vyřídil své telefonáty. „Všechno domluveno?“

„Už jsou na cestě k Jane,“ potvrdil šéf. „Ozvu se vám hned, jakmile od nich dostanu hlášení, že ji dopravili do bezpečí. A vy byste cestou do Leicesteru měl možná vymyslet nějaký způsob, jak se dozvědět něco víc o té zatracené biologické zbraní, když D’Arcy nám to už nepoví. Než začneme čerit vodu, musíme vědět mnohem víc.“

„Ten způsob jsem už vymyslel,“ sdělil Steven. „Ale nejdřív si musím promluvit s molekulárním biologem.“ Vysvětlil Macmillanovi, že Maclean má kompletní sbírku vlastních bakteriálních kultur. „Jsem skálopevně přesvědčený, že ten přenašeč číhá někde v nich, ale je dokonale zamaskovaný, takže to bude hledání jehly v kupce sena,“ připustil. „Doufám však, že existuje nějaký rychlejší způsob kontroly změn v DNA než vytvoření sekvencí každého mikroorganismu zvlášť.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ přikývl Macmillan.

Steven byl na cestě zhruba čtyřicet minut, když mu zazvonil mobil. Zpomalil, aby slyšel i přes vrčení motoru. Macmillan mu oznamoval, že Jane je na policejním ředitelství a má mizernou náladu, protože nikdo jí nedokázal či ani nechtěl vysvětlit, co se děje.

„To je celá Jane,“ prohodil s ulehčením Steven. „Jak to bude s ubytováním?“

„Zařízeno. Rose vám pošle esemesku s dalšími detaily.“

„Steven, co to má kčertu znamenat?“ vybuchla Jane, sotva Steven vkročil do vyšetřovací kanceláře, kde seděla nad netknutým šálkem čaje. „Proč mě tu drží? Nikdo mi nic neřekl! Jsem zatčená, nebo co?“

Steven chlácholivě pozvedl obě ruce dlaněmi dopředu. „Omlouvám se,“ vyhrkl. „Nejsi zatčená, nic se neděje. Požádal jsem je, aby tě sem dopravili v zájmu tvého bezpečí.“

„Jak, mého bezpečí?“ Janein vztek vystřídala podezíravost. „Tak vysvětlíš mi to konečně?“

Steven si k ní přisedl a uchopil ji za ruce. „Dnes v nemocnici u Svátého Tomáše zavraždili Michaela D’Arcyho,“ začal zdráhavě.

Jane mu pátravě hleděla do očí. Bylo zřejmé, že se bojí hledat souvislost mezi tou zprávou a omezením své svobody. „To je hrozný!“ vydechla.

„Předpokládám, že ses před nikým nezmínila, kdo to je a kde je?“

„Samozřejmě že ne! Proč bych to dělala?“

„Byla jsi jediný člověk kromě těch ve VLI, kdo o D’Arcym věděl,“ konstatoval Steven.

Jane na něho zůstala koukat, jako by nevěřila vlastním uším. „Myslím, že jsem to nepochopila,“ šeptla. „Co přesně tím chceš říct?“

„Že tvůj domácí telefon je odposlouchávaný,“ odpověděl chvatně Steven, kterého Janeina reakce naprosto přesvědčila. „A že někdo vyslechl všechno, co jsme si spolu povídali.“

„Ach ne. To už je trochu moc!“ hlesla Jane. Šokované sklopila hlavu.

„Slíbil jsem ti, že tě o všem budu průběžně informovat,“ připomněl Steven.

Jane zvolna přikývla, ale v tom gestu bylo víc obav než přesvědčení.

„Do telefonu jsem ti prozradil, že za D’Arcym pojedou bez ohlášení. Předběhli mě. Do telefonu jsem ti řekl, kam ho převezou, a oni se k němu dostali v přestrojení a dokončili práci. A do telefonu jsem ti popsal, že jsme se dozvěděli, na jakém úkolu pracoval George.“

„No a?“ nechápala Jane.

„Hrozí reálné nebezpečí, že by v tobě mohli vidět problém...“

Podle Janeina výrazu bylo jasné, že se přemáhá, aby nepropukla v hysterický záchvat. „Jinými slovy, někdo by se mohl pokusit zavraždit i mě?“ zeptala se příškrceným hlasem, který zněl jakoby z velké dálky.

„Vyloučit se to nedá,“ přiznal Steven. „Ta možnost je sice nevelká, ale nechceme už nic riskovat.“

„Ale vždyť nevím nic víc, než co víš ty a tvůj zaměstnavatel!“ namítala Jane chabě.

„To je pravda,“ souhlasil Steven. „Mě nejdřív taky nenapadlo, že ti hrozí nebezpečí, ale Macmillan poukázal, že by se mohli strachovat, že kvůli Georgeově smrti všechno zveřejníš. Zní to logicky.“

„Copak by mi někdo věřil?“

„Jsi manželka bývalého zaměstnance laboratoří v Porton Downu, kterého nedávno nevysvětlitelně zavraždili,“ odpověděl Steven trpělivě. „Tisk a televize by tvé tvrzení klidně mohli vypustit jen ze zvědavosti, jakou to vyvolá reakci.“

„A co se mnou bude dál?“ zeptala Jane. Nijak neskrývala, že přílišně zuří.

„Nejrozumnější bude tě na nějaký čas přestěhovat jinam,“ vysvětlil Steven. „Aspoň dokud nezjistíme, kdo nebo co za tím stojí.“

„Přestěhovat,“ opakovala Jane, jako by právě vyslechla rozsudek smrti. „Opustit domov, přátele, práci... a zalézt někam do díry?“

Steven vstal, přistoupil k Jane a objal ji kolem ramen. „Já vím,“ zašeptal. „Je mi moc líto, jak to celé dopadlo a že jsem tě do toho namočil. Udělal bych všechno, jen kdybych mohl vrátit čas a vrátit ti tvůj život. Bohužel, momentálně nemůžu udělat nic. Vydrž a zvládneme to spolu. Určitě to skončí co nevidět.“

„Jasně, světlý zítřky,“ ušklíbla se Jane s neskrývanou jízlivostí. „Pokud se jich vůbec dožiju.“

„Nedovolím, aby se ti něco stalo. Přisahám!“ vyhrkl Steven vášnivě. Vytáhl Jane do stoje a pevně ji objal. Jane ucítila, že v podpaží má pouzdro s pistolí, a štítivě se odtáhla. Nakonec se mu však stulila zpátky do náruče. „Ach, můj ty bože,“ vzlykla. „Kdybych byla odvážnější, nejspíš bych vystříhla vítepek jak filmová hrdinka, ale to nejsem. Zrovinka jsem vyděšená jak zajíc.“

Steven ji políbil do vlasů. „Tak vzhůru do akce!“ rozhodl.

„Rozumím dobře, že mi dovolíš vzít si z domova aspoň pár věcí?“ zeptala se Jane.

„Pochopitelně,“ souhlasil Steven. Ve skutečnosti to původně neplánoval, ale mezitím poznal, že kdyby jí to nedovolil, mohlo by to Jane zlomit definitivně. V její současné situaci může pár kousků oblečení a osobních předmětů mít nedozírný význam.

Jeho vozem zajeli k Janeinu domu. Do garáže nezajížděli a nechali auto parkovat na ulici, protože hodlali během pár minut odjet. Steven se posadil v přízemí, díval se z okna a Jane zatím vyběhla nahoru pro nějaké oblečení.

„Poslyš!“ houkla na něho dolů. „Stejně to je šílenost! Co si pomyslí moji kamarádi, když se takhle zčistajasna vypařím? A co škola? Moje vyučování? Neumím si představit, že jednám správně!“

„Všechno bude v pořádku!“ ujišťoval ji Steven. „Dostaneš mobil a všechny obvoláš. Neřekneš jim, kde přesně jsi, vy – myslíš si nemocnou tetu v Londýně, a nikdo se nebude divit.“

„Skoro bych řekla, že jsi na takové akce zvyklý,“ poznamenala Jane.

„Ani ne,“ odpověděl Steven roztržitě, protože jeho pozornost upoutalo auto, které projíždělo kolem příjezdové cesty. Bud' bylo totožné s tím, které tudy projelo před pár minutami, nebo ho klamal vlastní zrak. A především mu běhal mráz po zádech z faktu, že to byl modrý rangerover.

„Jane!“ křikl.

„Ano?“

„Pojď dolů, prosím tě.“

„Ještě nejsem hoto –“

„Prostě pojď dolů.“

Jane ze Stevena hlasu zaslechla příkaz, který ji umlčel a přinutil okamžitě poslechnout. „Co je?“ vydechla, když vběhla do pokoje,

„Myslím, že dostaneme společnost,“ sykl Steven, aniž by se odvrátil od okna.

„Chceš říct, že je na útěk pozdě?“

„Dvakrát během posledních pěti minut projel kolem domu modrý rangerover. Nejspíš to bude stejný vůz, z kterého se střílelo na parkovišti v Ramsgate.“

„Tak řekni, co mám dělat,“ vyzvala ho Jane. Hovořila klidně a Steven pochvalně přikývl. „Překontroluj, že všechny dveře a okna jsou pevně zavřené a pokud možno na zámek,“ přikázal. Ještě ani nedořekl a modrý rangerover se objevil potřetí, tentokrát jel skoro krokem. Steven schovaný za závěsem spatřil, že v něm sedí dva muži.

„Všechno jsem zajistila!“ hlásila Jane po návratu.

„Myslím, že nejdřív to zkusí zdvořile,“ šeptal Steven. „Doufejme, že o mně nevědí, moje auto parkuje o kousek dál.“

„A co chceš, abych udělala?“ vyzvíдалa Jane.

„Snaž se je zdrzet. Až budou klepat nebo zvonit, zavolej na ně, že přijdeš za minutu, a pak čekej na můj signál.“

Jane kývla. Oba upřeně pozorovali konec příjezdové cesty. Po chvíli, která se vlekla jako celá věčnost, se na ní objevil jeden z mužů. Měl na sobě elegantní oblek a v pravé ruce nesl kožený bankéřský kufřík. Pod levou paží držel desky. Náhle se zastavil,

kufřík si postavil k nohám, rozevřel desky a něco si v nich ověřoval, zřejmě adresu.

„Kčertu!“ zabručel Steven. „A kde je ten druhý? Ve voze seděli přece dva!“ Obrátil se k Jane: „Skočím to omrknout dozadu, a ty zatím hlídej tohohle kámoše. Kdyby něco, hned mi dej vědět.“

Steven se rozběhl do kuchyně a přitom se předkláněl, aby ho nikdo nezahlédl zvenčí oknem. Až u zadní zdi domu se napřímil a bokem se přisunul k oknu, aby vykoukl ven. V zahradě se pohnul stín a Steven se okamžitě stáhl do úkrytu. Pochopil, jaký ti dva mají plán. Muž u hlavního vchodu odláká Janeinu pozornost a druhý muž zatím nepozorovaně vnikne dovnitř.

Steven se opatrně přitiskl ke stěně a sledoval postavu, jež do prosklených zadních dveří vyřízla sklářským diamantovým řezákem kruhový otvor. Bylo slyšet jen tichounké skřípání a muž úkol zvládl jediným pohybem a značně zkušeně, což Stevenovi napovědělo, že proti sobě má nepřítele těžkého kalibru. Muž olepil vyřízlý kruh lepicí páskou, zlehka klepl do skla a kruh vyjmul. Získal tím otvor o průměru asi dvaceti centimetrů.

V tu chvíli zazněl domovní zvonek a Jane houkla: „Okamžik, prosím!“

Steven sledoval, jak muž protáhl ruku otvorem a snažil se odsunout petlici. Steven mu to dovolil, počkal, až zvolna otevře dveře a překročí práh, načež ho tvrdě praštil do levého spánku pažbou pistole. Pak bleskově přiskočil a muže zachytil, aby pád těla na podlahu nevyvolal nežádoucí hluk. Opatrně spustil bezvládné tělo na podlahu.

Třebaže si byl skoro jistý, že muž se hned tak neprobere, stejně ho chvatně prohledal, sebral mu automatickou pistoli a strčil si ji do kapsy. Mezitím se opět ozval zvonek, už netrpělivě, a Jane znovu křikla: „Prosím, počkejte moment, hned tam jsem!“

Steven se přikrčil vedle ní za pohovku a povzbudivěji stiskl loket. „Až řeknu, otevři dveře,“ sykl šeptem. „Poslechni si ho a pak ho pozvi dál.“

Steven se postavil za dveře s připravenou pistolí. Kývl na Jane a ta zamířila ke dveřím a otevřela.

„Nezlobte se, že jsem vás nechala čekat,“ improvizovala. „Měla jsem důležitý telefonát.“

„Paní Sebringová? Dovolte, abych se představil, jsem John Deveron a zastupuju... Správu silnic.“ Steven si pomyslel, že Jane neimprovizuje jako jediná. Deveron se zřejmě divil, kde se kčertu zdržel jeho kumpán.

„Všiml jsem si, že na příjezdové cestě máte jenom šterk,“ začal, „uvažovala jste někdy o možnosti, že byste si ji nechala moderně vydláždit? Nabízíme velmi solidní ceny.“

„Popravdě řečeno, už jsem to plánovala dávno, pane Deverone,“ přikývla Jane mile. „Nechcete jít na chvíli dál? Docela by mě zajímaly konkrétnější informace.“

Deveron překročil práh a Steven mu přitiskl hlavě ke spánku, srazil muže k zemi, sebral mu pistoli a poručil mu lehnout si na podlahu s rukama za hlavou.

„Kdo jste?“ vyštěkl Steven.

„Děláte velkou chybu, kamaráde,“ vyhekl muž na podlaze, zatímco Steven mu tiskl pistoli k hlavě a prohlédal ho.

„Průkaz je v levé náprsní kapse,“ upozornil muž.

Steven otevřel průkaz a zhluboka si povzddechl.

„Právě jste to přepísk, co?“ ušklíbl se pohrdavě muž na podlaze.

„Co je, Stevene?“ zeptala se Jane.

„Potřebuju něco, čím bych ty dva mohl svázat,“ požádal a záměrně na otázku neodpověděl.

„Stačila by umělohmotná prádelní šňůra?“

„Super.“

Jane odspěchala pro šňůru a Steven zatím vytáhl vlastní průkaz totožnosti a ukázal ho muži na podlaze, přičemž mu dovolil zvednout hlavu jen na ten kousek, aby do něj stačil mrknout.

„VLI? Co vy tady kčertu děláte?“

„Rozdíl mezi námi dvěma,“ zavrčel Steven, „je v tom, že já vím, co tady děláte vy. Tak honem, kdo vás poslal?“

„Přece vám nemusím vysvětlovat, že to říct nemůžu,“ odsekl muž, když mu Steven stlačil hlavu zpátky k podlaze.

„No jasně,“ zapředl Steven jízlivě. „To bude naše tajemství.“

„Proboha živého, chlape!“ utrl se muž na podlaze. „Tohle je podle všeho nějaké hrozné nedorozumění! Co kdybyste mě pustil, sedneme si a všechno si vysvětlíme?“

Jane se vrátila se šňůrou a podala ji Stevenovi s nožíkem na krájení zeleniny. Spoutal prvního muže, pak přešel k jeho bezvědomému kolegovi v kuchyni a udělal s ním totéž.

„A co teď?“ obořil se na něho první muž. „Co tím sledujete, kámo? Nemohli bychom se konečně chovat jako civilizovaní lidé, propána? Na všechno přece existuje vysvětlení!“

„Váš kumpán, co spí vedle, se pokusil vloupat do domu,“ odpověděl Steven. „Oba vás předám policii.“

„Pcha! A co myslíte, že nám udělají, až uvidí naše průkazy?“

„Jenže oni je neuvidí,“ vysvětlil mu Steven vlídně. „Odnesu si je i s vašimi bouchačkami, a pokud se jedna z nich náhodou shoduje se zbraní, které postřelila Michaela D’Arcyho, tak se seznámíte i s kentskou policií.“

„Na čí straně vlastně stojíte, Dunbare?“

„Popravdě, občas si kladu stejnou otázku,“ přiznal se Steven zamyšleně a přitom shlížel na spoutaného muže se stejně zvědavým pohledem, s jakým si člověk prohlíží zvířata v zoo. Zvedl sluchátko pevné linky, ale vzápětí si to rozmyslel. „To by byla hloupost,“ broukl si pod vousy a vytáhl mobil, aby zavolaal na policii.

„Připravená?“ obrátil se potom na Jane. Mlčky přikývla na souhlas.

„Prokristapána, Dunbare, tohle je směšný!“ zuřil muž na podlaze.

„Naprosto,“ potvrdil Steven, doprovodil Jane ven ze dveří a zavřel za nimi.

Jane mlčela, dokud se neposadili do vozu, ale sotva chtěl zařadit rychlost, vztekla praštila Stevena do ruky. „Co se to sakra děje?“ rozkřikla se. „Podle všeho ty lidi znáš, nebo aspoň oni znají tebe. Nepojedu s tebou nikam dřív, dokud mi neřekneš, jak to všechno je!“

„Pokud neměli falešné průkazy, pak jsou z ministerstva vnitra.“

Jane ho chvilí provtrávala očima. „Hele, promiň, jestli se ptám hloupě, ale neměli by stát na naší straně?“

„To jsem si taky myslel,“ povzdechl si Steven.

„Tak ty mi vážně tvrdíš, že lidi z ministerstva vnitra se mě pokusili zabít?“ zeptala se Jane a z hlasu jí číšela nedůvěra.

„Aspoň tak to vypadá.“

„Žádný najatý ,pan E‘?“

„Určitě existuje vysvětlení,“ chlácholil ji Steven.

„Jestlipak se ho dožiju?“ pohodila Jane vztekle hlavou.

„Vyřeším to. Přisahám.“

15

V osm večer vládl na hotelovém parkovišti relativní klid. Donald Crowe s tím ale počítal předem. Neměl problém zaparkovat mercedes stranou od ostatních vozidel. Když vystoupil, uzamkl dveře dálkovým ovladačem a překontroloval je. Spokojeně vešel do recepcie hotelu Travel Lodge a recepčnímu oznámil, že na 8.15 má zamluvený malý konferenční šálek.

„Ano, pane, je to Salisburský salonek, prosím, rovně a pak doleva.“

Crowe vyhledal Salisburský salonek a zjistil, že cedule na dveřích s mléčným sklem oznamuje, že je zaregistrovaný pro schůzi firmy Mercury Graphics, což byl název, který Crowe sám vybral. Vešel dovnitř, položil kufřík na stolek a místnost pomalu obešel. Bylo tam dvanáct židlí kolem stolu, na jehož jednom konci stál projektor a kolem stolu bylo několik počítačových monitorů. U každého místa ležel notes a propisovačka, oboje s logem hotelu – pozornost podniků. Ideální, pomyslel si Crowe. Mělo jich být šest, anonymní tlupa manažerů diskutujících nad prodejem a marketinkem.

Crowe přistoupil k oknu a lehce pootevřel vertikální žaluzie. Vzápětí zahlédl toyotu land cruiser, která zrovna zajížděla vedle jeho mercedesu. Z vozu vystoupil Cecil Mowbray v doprovodu dalších čtyř mužů. Všichni měli tmavé obleky a nesli si povinný kožený kufřík. Crowe se podíval na hodinky. Dorazili včas.

„Tak takové to je, když člověk dělá cestáka!“ prohlásil Cecil Mowbray, zatímco vcházel jako první do salonku.

„Hlavně když na to vypadáte,“ pravil Crowe.

„Trochu to s tou starostlivostí přeháníte,“ pokrčil Mowbray rameny a své čtyři společníky představil Croweovi jako pana Hnědého, pana Černého, pana Šedivého a pana Zeleného. „Samí veteráni zvláštních jednotek a veteráni jisté války.“

Crowe správně pochopil, že to byli žoldáci. Kývl jim na pozdrav, otevřel kufřík, vytáhl čtyři obálky a každému z mužů jednu podal. „Polovina vaší odměny, pánové, přesně jak jsme se dohodli,“ sdělil jim. Muži si překontrolovali obsah obálek a Crowe zatím donesl mapu, kterou rozložil na stole. Pak se pustil do vysvětlování: „Příští úterý se zúčastníte vojenského cvičení. Sehraje roli teroristů, budete proti vojákům domobrany, kteří se všemi prostředky budou snažit zabránit vám v dosažení vašich cílů.“

„Tak to si máknem, hoši,“ poznamenal jeden z mužů k pobavení ostatních. Dokonce i Mowbray si dopřál náznak úsměvu. Crowe ani nemrkl. „Tohle je operační oblast,“ pokračoval. „Váš cíl leží tady, hluboko v lesích. Je to akvadukt. Vojáci budou vědět jen tolik, že v kraji se pohybují tři nebezpeční teroristé, a dostanou za úkol vás vystopovat, zatímco část z nich bude hlídat akvadukt. Všichni tři se v průběhu dne necháte postupně dopadnout, okolnosti upřesním dodatečně.“

Muži se po sobě nechápavě podívali.

„Běžná ostraha zmíněného místa bude na dobu cvičení odvolána,“ vysvětloval Crowe. „Až budete odcházet z hotelu, dostanete čtyři malé kontejnery. Teroristé je budou mít při cvičení u sebe – a sice ty s modrým značením. Ovšem jeden z kontejnerů bude mít značení červené.“

„A s tím podniknem co?“ zajímal se pan Zelený.

„Hned se k tomu dostanu,“ ujistil ho Crowe.

Když domluvil, jeden z mužů uznale hvízdal: „Chytrý!“

„Co se s námi stane, až nás domobrana dopadne?“

„Cvičení skončí ve chvíli, kdy polapí třetího teroristu. Potom vás nechají běžet.“

„A nikdo se nic nedozví,“ dodal pan Hnědý.

„A k ničemu vlastně nedošlo,“ doplnil další muž. „Plusový body pro domobranu.“

„Přesně tak,“ přikývl Crowe. Obrátil se zpátky k mapě. „Navrhuji, abyste vůz nechali zde a dál pokračovali pěšky. Zbytek nechám na vás. Údajně jste nejlepší z nejlepších.“ Zvedl sluchátko. „Ted' bychom si přáli kávu, prosím.“

O patnáct minut později vyšla celá šestice ze salonku a recepce procházela za hlasité debaty o účtech a počítačové grafice. Zvolna se přesunuli k oběma zaparkovaným vozům, kde proběhlo předání čtyř kontejnerků velikosti obyčejné termosky. Kontejnerky zmizely v kufru toyoty a Crowe s Mowbrayem se s muži zdvořile rozloučili. Pak čtveřice odjela v Croweově toyotě.

„Musím uznat, že všechno proběhlo až překvapivě hladce,“ poznamenal Mowbray, když spolu vyjížděli směrem k výpadovce. „Předpokládám, že jste jim zaplatil Everleyovými penězi?“

Crowe souhlasně kývl.

„Zrovna dnes mi Everley volal,“ řekl Mowbray. „Začíná něco tušit.“

„Co konkrétně?“

„Stěžoval si, že místní konzervativci ho neberou dost vážně, když jim vykládá, že brzy dojde ve veřejném mínění k radikální změně. Je přesvědčený, že by se podle toho měli zařídit, aby nepropásli šanci, samozřejmě až přijde.“

„Dohlédněte na něho, Cecile,“ prohodil Crowe pohrdavě.

„Jak je to zařízeno s placením?“ zajímal se Mowbray.

„Polovina peněz přijde na naše švýcarská konta, až sdělovací prostředky začnou přinášet informace o podivné nemoci, druhá polovina dorazí poté, co nemoc dosáhne rozměrů epidemie a vypukne všeobecná panika.“

„Co se stane, až Rupert zjistí, že na své angažovanosti nevydělá?“

„Nakonec to skousne,“ pokrčil Mowbray rameny. „Nebude to poprvé, co prohraje, a těžko může běžet k úřadům jak žalobník.“

„To asi ne,“ souhlasil Crowe.

Vzápětí zazvonil Mowbrayův mobil. Podle řady vystrašených otázek, které Mowbray začal chrlit do mikrofonu. Crowe okamžitě

pochopil, že něco není v pořádku. „Co se stalo?“ vyhrkl, když Mowbray hovor ukončil.

„Zastavte!“ poručil Mowbray.

„Jsme na dálnici.“

„Prostě zastavte!“

Crowe zajel ke krajnici a vypnul motor. „Prokristapána, o co jde?“

„Dva z mých agentů právě zadržela leicesterská policie. Poslal jsem je, aby se postarali o Sebringovu manželku. Nechtěl jsem, aby začala žvanit před reportéry, ale když tam přijeli, podle všeho s ní byl Dunbar. Přechytračil je a přivolal policii.“

„Čert aby to vzal!“ sykl Crowe. „Zpropadená práce! Tak co s tím teď uděláme?“

„Jen klid!“ prohlásil Mowbray. „Mám dojem, že z toho ještě dokážeme vybruslit, ale nesmíme ztrácet chladnou hlavu. Zbylo ve vaší laboratoři něco, co by vás spojovalo s tím komponentem vakcíny?“

„Kdepak, dal jsem si nesmírně záležet, abych zametl všechny stopy.“

„V tom případě nám nemůžou nic dokázat,“ rozhodl Mowbray. „Práce na nové biologické zbrani skončily v jednadevadesátém roce. Nehodu s vakcínou musíme utajit kvůli stabilitě vlády a národní bezpečnosti. Dokud se budeme držet téhle mantry, jsme neprůstřední. Souhlasíte?“

„Jistě, souhlasím,“ přikývl Crowe.

„Ale mějte se na pozoru... budou to zkoušet.“

Crowe se podíval do zpětného zrcátka a zavrčel: „Dořiti! Policie!“

Hlídkový vůz sjel z jízdního pruhu na krajnici a zastavil těsně před nimi. Vystoupili dva policisté a Crowe stáhl okénko.

„Nějaké problémy, pánové?“ otázal se muž, který původně seděl za volantem policejního vozu.

„Vlastně ne, pane,“ odvětil Crowe tak mile, jak jen mu to vybičované nervy dovolily. „Do pravé nohy mě začala trochu chytat křeč, tak jsem si říkal, že bude bezpečnější zastavit a pár minut se protáhnout. Už jsem chtěl odjet, když jste se objevili vy, mládenci.“

„V tom případě vás už nebudeme dále zdržovat,“ usmál se policista.

Steven zůstal s Jane přes noc v bytě v Kensingtonu, který Rose Robertsová obstarala jako bezpečný úkryt. Ani jeden z nich se moc nevyspal – Jane se snažila vyrovnat s náhlou změnou ve svém životě a Steven zase horečně přemýšlel o tom, že vlastně neví jistě, komu může věřit a komu ne. Každíčkový zvuk v hloubi noci zavínil, že očima zabloudil k pistoli, která v pouzdře visela na čele postele. Už dlouho nevíkali ráno tak nadšeně.

Snídaně proběhla v tichu, jen tu a tam proloženém povzbudivými úsměvy. Oba se spokojili s kávou a pomerančovým džusem, i když lednice i kuchyňská linka byly nacpané spoustou zásob a oni si mohli vybrat, na co by jen měli chuť.

„Vrátím se co nejdřív,“ slíbil Steven, když se chystal odejít do budovy ministerstva vnitra. Přivinul Jane k sobě a něžně ji objímal.

„Nespěchej, já to vydržím,“ odpověděla Jane se statečným pokusem o úsměv. „Hlavně to všechno co nejdřív vyřeš.“

„Neber tel –“

Jane zvedla ruku a přiklopila mu ji na ústa. „Myslím, že mi je všechno jasné. Můžeš mi věřit. Je mi všechno jasné.“

Macmillan s úšklebkem sledoval, jak mu Steven pokládá na stůl dva průkazy totožnosti. „Bože, já tomu pořád nemůžu uvěřit!“ prohlásil.

Steven na stůl položil ještě dvě automatické pistole, které zabavil ranařům v Janeině domě a vsunul do igelitových sáček, aby z nich nesmazal otisky. „Vsadím se, o co chcete, že jednou z nich stříleli po Michaelu D’Arcym!“ zabručel zhnuseně.

„Hned to odnesu šéfům,“ rozhodl Macmillan. „Ale vážně nedokážu pochopit, že by v něčem z toho mohl mít prsty někdo z vlády!“

„Ten chlápek, se kterým jsem mluvil, se choval, jako by jen plnil zadaný úkol,“ řekl Steven. „Měl proklatě vysoké sebevědomí, protože si myslel, že služební průkaz mu zaručuje stoprocentní imunitu.“

„To ovšem neznamena nic jiného, než že problém bude u vyššího článku řetězu,“ dodal Macmillan. „Vůbec to není pěkná představa.“

„Trochu mi to začíná připomínat situaci kolem průšvihů tehdy v Portonu,“ poznamenal Steven. „Každý předpokládá, že všechno je oficiálně schváleno.“

„Vidíte, v tomhle směru jsem nějaký pokrok přece jen udělal,“ vzpomněl si Macmillan. „Můj zdroj donesl jméno člověka, který se stará o rozpočet Beta týmu. Jistý sir James Gardiner.“

Steven zavrtěl hlavou. „Bohužel, nic mi to neříká.“

„Konzervativní tory. V osmdesátých letech to byl nesmírně vlivný politik. Ukázalo se, že to je on, kdo zajistil rozpočet pro výzkumný tým v Porton Downu a navíc podnikl i opatření nezbytná pro to, aby všechno zůstalo mimo dosah zvědavců.“

„A on najal i pracovníky?“ zeptal se Steven.

„To můj zdroj nevěděl, ale když Gardiner začal shánět finance, jistě měl ohledně jejich využití konkrétní představu. Daleko záhadnější a problematičtější je fakt, jestli měl k tomu oficiální pozhánání. Všechno nasvědčuje tomu, že zhruba ve stejné době se Gardiner zabýval tvorbou intelektuálního centra pravice – a při tom spolupracoval s nějakým Warnerem, s plukovníkem Peterem Warnerem, a s hrstkou dalších, o kterých toho moc nevíme. Donesly se nám jenom fámy, že realitní magnát Rupert Everley poskytuje skupině finanční prostředky.“

„V tom případě nemusejí zrovna počítat měďáky,“ poznamenal Steven. „Co přesně měli za lubem?“

„Kromě pomluv a špíny o svých labouristických protivnících, kterými pravidelně zásobují sdělovací prostředky, a jejich obecné podpoře všech aktivit pravého křídla, o nich víme pramálo,“ připustil Macmillan. „Objevily se sice dohady, že jsou propojení s Národní frontou, ale to bývá u podobných skupin normální. Nikdo o nich neví nic konkrétního. Fámy sice kolují různé, ale není čeho se chytit.“

„Ale pokud byl Crowe vedoucím Beta týmu, možná patří i k nim,“ uvažoval Steven.

„To zní pravděpodobně,“ souhlasil Macmillan.

„Přinejmenším George Sebring a Michael D'Arcy žili ve skálopevném přesvědčení, že v Portonu pracují pro vládu,“

připomněl Steven. „Třeba ti dva...“ Steven zvedl oba průkazy a přečetl si jména, „žijou v naprosto stejném bludu?“

Macmillan se na chvíli zamyslel a pak prohlásil: „S tímhle půjdu za ministrem vnitra. Nemůžeme si dovolit riskovat nikoho v nižší funkci.“

„Ted’ doufejme, že taky není Gardinerův kámoš,“ poznamenal Steven,

„Je ve špatné politické straně,“ upozornil s černým humorem Macmillan.

„Dneska se to dost těžko pozná,“ oplatil mu Steven.

„Ale ze všeho nejdřív ho požádám, ať leicesterská policie ty dva drží minimálně do té doby, než zjistíme, odkud dostávali příkazy!“

„Výborně,“ kývl Steven.

Macmillan stiskl tlačítko a nařídil Rose Robertsové, aby mu domluvila naléhavou schůzku s ministrem obrany. „Co budete dělat mezitím?“ obrátil se na Stevena.

„Povedlo se Rose sehnat kontakt na nějakého molekulárního biologa?“

Macmillan otevřel zásuvku stolu a vylovil navštívenku, kterou postrčil směrem k Stevenovi. „Profesor William Rees z krajské laboratoře výzkumného lékařství v Cambridge, obor molekulární biologie, čeká na váš telefonát. Dnes a zítra je dokonce přímo v Londýně na vedení ústavu v Park Crescent. Vzkazuje, že by bylo nejlepší sejít se tam.“

„Skvěle, to by mi ušetřilo čas,“ kývl Steven. „Hned mu zavolám a zjistím, jestli by neměl čas ještě dnes odpoledne.“

„A později bychom se mohli sejít my dva a navzájem se informovat o novinkách?“ navrhl Macmillan.

Dohodli se na šesté hodině večer.

S Reesem si Steven domluvil schůzku ve dvě hodiny odpoledne a pak zajel za Jane. Záměrně hodně přesedal, použil autobus a dva taxíky pro případ, že by ho někdo sledoval. Osobně se moc nebál, ale Janeino bezpečí nechtěl ohrozit ani náhodou. Vyprávěl jí, že Macmillan se chystá za ministrem vnitra.

„Ještě pořád mi to celé připadá jako zlý sen,“ postěžovala si Jane. „Jako kdyby mi ze života ukradli všechno, čemu jsem kdy věřila, a teď se vznáším v moři strachu a podezření.“

„To je mi líto,“ zašeptal Steven a konejšivě si ji přivinul do náruče. „Však já vím, co prožíváš, věř mi.“

„Vážně?“ ušklíbla se Jane hořce. „Doopravdy?“

„Doopravdy,“ potvrdil Steven. „Cítil jsem se navlas stejně, když jsem poprvé zkřížil meč s vládními místy a uvědomil si, čeho všeho jsou schopni. Svět už najednou nebyl jen černý a bílý, dobro a zlo splynuly vzájemně do sebe a všechno tvořily pouze různé odstíny šedi.“

„Jaks to zvládl?“

„Naučil jsem se bojovat za tu světlejší šed,“ usmál se Steven. „Snažím se dělat jenom to, co považuju za správné. Možná bys ani nevěřila, jaká je to dřina. Vtip není totiž v tom, že člověk se musí za všech okolností zachovat moudře, vždy zvolit bezpečný, nebo dokonce zákonný postup. Někdy to je pořádně těžké, věř mi.“

„Když to říkáš.“ Jane se pořád tvářila trucovitě. „Co teď bude dál?“

„Dnes odpoledne si promluvíím s mikrobiologem o způsobu, jakým by se dalo určit, na čem pracoval tvůj manžel s Michaellem D’Arcym. Pak mám další schůzku s Macmillanem v jeho kanceláři.“

„A já si mezitím budu užívat dobrodiní televize,“ povzdechla si Jane.

„Už to nebude trvat dlouho,“ těšil ji Steven.

„To by nemělo, protože jestli se budu muset rozhodnout mezi kulkou do hlavy a sledováním telenovel, tak vážně nevím, co vyhraje.“

Steven ji s úsměvem políbil na tvář. „Radši poběžím!“

Na ministerstvu zdravotnictví Stevena uvedli do salonku a sekretářka mu nabídla kávu. Odmítl a posadil se k dlouhému stolu z leštěného dřeva, obklopeného fotografickými portréty předchozích ministrů zdravotnictví. V duchu usoudil, že to není ta nejveselejší parta na světě. Pak se zadíval na řady lékařských a jiných odborných časopisů, které svázané podle ročníků vyplňovaly police na stěnách.

Přiznal si, že většina z nich je na něho příliš vědecká, protože studium medicíny je přece jen zaměřeno praktičtěji. Zvedl se, aby si pár článků prolistoval, ale vtom se otevřely dveře a do místnosti vstoupil menší podsaditý muž s tmavým ježkem a v tvídovém saku. Hned prvním slovem prozradil, že pochází z Walesu.

„Jsem Rees, omlouvám se za zpoždění.“

„Ale to není nutné, jsem vám vděčný, že jste si na mě našel tak rychle čas,“ popošel mu Steven vstříc.

„Nikdy neodkládám na zítřek nic, co můžu udělat dnes,“ prohlásil Rees přísně. „Na rozdíl od řady kariéristů, co zrovna v téhle budově se vymlouvají na okolnosti‘ a potřebu sehnat doplňující informace‘ v naději, že když budou na té zdržovací technice trvat dost dlouho, časem se na tu zatracenou otázku nebo problém zapomene.“

„Mám dojem, že jste přijel žádat o navýšení rozpočtu,“ usmál se Steven pobaveně.

„Na nové oddělení,“ přikývl Rees.

„Takže o spoustu peněz.“

„Než my položíme základní kámen, Američani budou dělat testy na lidech,“ zabručel Rees podrážděně. „Ale jsou věci, s kterými člověk prostě nehne.“ Potřásl hlavou a zachmuřeně se zadíval k zemi, než se vzpamatoval a rozpomněl se, proč je vlastně tady. Pak se naráz rozzářil srdečným úsměvem a zahlaholil: „Promiňte, chovám se jako nezdvořák. V čem vám můžu být nějak platný?“

Steven vysvětlil, jaký má problém.

„Víte, v tomhle případě skutečně nemusíme zjišťovat stavbu celých genomů,“ prohlásil nakonec Rees.

„To se mi ulevilo.“

„Protože máte podezření, že cizí geny mohou pocházet z viru HIV, můžeme sestavit něco jako sondy a ověřit si homologičnost hostitelské DNA.“

„Je to hodně náročná práce?“ zajímal se Steven.

„No, žádná odpolední procházka to nebude,“ připustil Rees, „ale s analýzou celého chromozomu se to vůbec nedá srovnat. Říkáte, že těch kultur máte asi třicet?“

„Podle toho člověka, co je izoloval, všechny normální obyvatelé lidského těla,“ vysvětlil Steven. „Žádné patogeny.“

„Ten člověk je lékař?“

„Lékařský laborant.“

„Směl bych si ten seznam prohlédnout?“ požádal Rees. „Bylo by vhodné zúžit to pole co nejvíc, samozřejmě, jen pokud to bude možné.“

„Říkal jsem si, že vás to bude zajímat,“ řekl Steven, „takže jsem tu disketu vzal pro jistotu s sebou.“

„Výborně, tak já si donesu laptop a hned se na to podíváme, ano?“

Za minutu se Rees vrátil s laptopem a Steven mu podal Macleanovu disketu.

Rees vytáhl z náprsní kapsy bifokální brýle, nasadil si je na nos, ale přesto musel zaklánět hlavu, aby rozluštil seznam bakterií, jež Maclean izoloval sám ze sebe.

„Skutečně žádné patogeny,“ zabručel si pod vousy. „I když...“

„Něco se vám nezdá?“ zajímal se Steven. Ta představa ho vzrušila.

„Nejsem si jistý,“ bručel Rees, zahloubaný do studia seznamu. „Ale trochu neobvyklé to je... najít tři různé izolanty na jediném člověku...“

„Promiňte, ale moc nerozumím,“ nakoukl mu Steven přes rameno.

„Myslím tyhle mycoplasmy,“ vysvětlil Rees a ukázal prstem na monitor. „Zvláštní potvůrky... Obývají území nikoho, to mezi viry a bakteriemi. Nemají žádnou bakteriální buňku, takže jsou proklatě zranitelné – vypěstovat je v laboratoři je dřina – ale v případě potřeby je můžete zlikvidovat antibiotiky, což pro viry neplatí.“

„Takže mohou vyvolat nemoc?“ vyzvídal Steven.

„Spousta jejich kmenů vyvolá onemocnění u zvířat, ale u člověka jen jediná varianta, *Mycoplasma pneumoniae*. Může způsobit šeredný zápal plic, ale ta varianta v seznamu není,“ pokračoval Rees. „Navíc panuje podezření, že nějakým způsobem přispívají k revmatoidní artritidě, ale to je zatím nejisté, konečný verdikt ještě nepadl. Většinou je posuzujeme jako poměrně neškodné potvůrky, které obývají horní cesty dýchací u každého zdravého člověka. Mě

tady však zaujalo, že u jednoho pacienta jsou hned tři různé kmeny. S tím se normálně nesetkáme.“

„Takže výchozí bod?“ nadhodil Steven.

„Možné to je,“ přisvědčil Rees. „Skoro to tak vypadá. Jestli mi ty kultury seženete, asi bych si ty vešky proklepl jako první. Uděláme pár standardních testů a pak z nich izolujeme DNA a porovnáme je s částmi genů HIV.“

„Okamžitě pro ty kultury zajedu!“ oznámil Steven.

„Do Cambridge se vracím pozítří,“ upozornil ho Rees.

Po rozloučení s Reesem vyšel z Steven z budovy ministerstva zdravotnictví, posadil se v nedalekém parku a zavolal Gusi Macleanovi. Nejprve se ho optal na zdraví, a když uslyšel, že Maclean je opět v zaměstnání, pokračoval: „To rád slyším, protože potřebuju vaši sbírku kultur.“

„Copak, takže nakonec se vážně bude hledat jehla v kupce sena?“ nadhodil Maclean.

„Možná to nebude tak zlé, jak jsme mysleli,“ odpověděl Steven.

„Podívají se na to v cambridgeském ústavu mikrobiologie.“

„No, těžko najdou něco víc než já,“ řekl Maclean. „Jak to tedy provedeme?“

„Pokud bych poslal kurýra za vámi do nemocnice, bylo by to v pořádku?“ zeptal se Steven.

„Počkám na něho,“ slíbil Maclean. „A kdyby něco našli, dáte mi vědět, ano?“

„Samozřejmě.“ Sotva však Steven zavěsil, uvědomil si, že ten slib dal poněkud lehkomyšlně. Jestli Rees na něco přijde, pak by to Maclean vědět neměl, protože to by mohli výsledek rovnou vyhlásit nádražním rozhlasem. Přitom nebylo jasné, kolik pravdy se bude smět zveřejnit a kolik zůstane utajeno ‚ve veřejném zájmu‘, jak praví ta často zneužívaná fráze. Dokonce i on, zanícený obhájce otevřenosti vlády vůči občanům, dokázal pochopit, proč by v předvečer další války se Saddámem nebylo moudré národu prozradit, že jeho jednotky byly před lety naočkovány vakcínou, která byla kontaminovaná biologickou zbraní. Kromě dopadu na morálku vojska i civilního obyvatelstva by se všichni právníci ve státě mohli potřhat, aby zničili státní kasu – pro bono publico – a určitě by se na

tom sami parádně přiživili. Rubovou stranou mince byl fakt, že nechťel být svědkem toho, že lidem, kteří kvůli té chybě skutečně trpí – veteráni jako Gus Maclean – bude vláda i nadále odpírat vyrovnání a lékařskou péči, na které mají právo.

Steven se zvolna procházel v parku a v duchu se ptal, kolik postižených vojáků by bylo možné slušně odškodnit. Tohle ho v myšlenkách dovedlo k tomu, co Michael D'Arcy vyprávěl o biologické zbrani, kterou měl se zbytkem týmu vyvinout. Jejím účelem nebylo nepřítele zabít, ale zneschopnit, dále měla být běžnými postupy nezjistitelná a... léčitelná. Nad tím třetím, posledním kritériem ještě nikdy moc nepřemýšlel, ale teď mu začalo připadat zajímavé.

Podaří-li se Reesovi najít v Macleanově sbírce příčinu veteránových přetrvávajících zdravotních obtíží, půjde o důkaz, že první podmínka uvedená D'Arcym byla splněna. Gus přežil, ale byl trvale invalidní. Skutečnost, že se v mikrobiologických testech neobjevil žádný patogen, uspokojoval druhou podmínku, ale co ta třetí? To byla otázka. Je to léčitelné? Zamyšleně se zastavil, podíval se na hodinky a pořád ještě zabraný do myšlenek zamířil zpátky do kanceláře. Bylo by možné, že syndrom války v Zálivu je vyléčitelný?

16

Chvilku před šestou vešel Steven do Macmillanovy kanceláře a zjistil, že šéf vypadá velmi zachmuřeně.

„Dnes odpoledne bylo u mocipánů vážně rušno,“ spustil Macmillan. „Ať vzpomínám jak chci, nic podobného jsem vážně ještě neviděl.“

Steven mlčel, ale poslouchal se stále vzrůstajícími obavami.

„Když jsem ministru vnitra pověděl o našich dvou kámoších v Leicesteru, okamžitě se spojil s šéfem kontrarozvědky a žádal vysvětlení. Ten se poptal zase jinde a ukázalo se – přesně, jak jste

naznačoval – že oba muži skutečně věřili, že jen plní rozkazy – myslím vládní rozkazy.“

„Vydané kým?“ otázal se Steven.

„Zástupcem šéfa, nějakým Mowbrayem, Cecilem Mowbrayem. Momentálně ho postavili mimo službu a zadržuje ho speciální oddělení. Mowbray prozatím tvrdí, že –“

„Počkejte, zkusím hádat,“ vyhrkl Steven. „Že jenom plní rozkazy shora?“

„Něco na ten způsob,“ přisvědčil Macmillan. „Zvolil taktiku, že ve svém vysokém postavení nemusí dostávat přímé rozkazy, ale očekává se od něho, že vlastní iniciativou zaštití vládní zájmy. Trvá na tom, že vývoj biologické zbraně v Portonu byl vládou posvěcený, dále že byl přísně tajný a jeho povinností že bylo utajit všechno, co se přihodilo. A za iniciátora celého projektu uvedl sira Jamese Gardinera.“

„Zase Gardiner,“ povzdechl si Steven.

„Přesně tak,“ přikývl Macmillan. „Zdá se, že je zrovna s manželkou na dovolené na Madeiře a vrátit se má až zítra. Lidé ze zvláštního oddělení si ho vyzvednou přímo na letišti. Mezitím vyslyšeli i Donalda Crowea – jak jsem řekl, bylo to hodně rušné odpoledne. A jistě vás nepřekvapí, že Crowe zpívá navlas stejnou písničku jako Mowbray. Trvá na tom, že tým Beta a jeho práce měli souhlas z vládních míst.“

„A co ta biologická zbraň? Dozvěděli jsme se o ní něco nového?“

„Po nehodě v Portonu se sice na jejím vývoji přestalo pracovat, ale Crowe tvrdí, že tým chtěl z celé události vyjít s čistýma rukama. Údajně však nemohli ovlivnit dopad vakcíny na vojenské jednotky vyslané do Zálivu.“

„To je od nich velmi zodpovědné,“ ušklíbl se Steven. „Neprozradil nějaké detaily o nové biologické zbrani?“

„Jen tolik, že šlo o jeden z prvních pokusů o vytvoření činitele objednaného tehdejší vládou,“ pravil Macmillan.

„A žádné technické detaily? Nic, na jakém základě zbraň vytvořili?“

„Vyjadřoval se nesmírně uhýbavě a donekonečna omílal, že prostě jenom zkoušeli zrealizovat pár nápadů.“

Steven se zachmuřeně zadíval do země. Konečně vzhlédl: „Mám nechutný pocit, že jim to všechno projde.“

„Nemůžu se vsadit, že ne,“ kývl Macmillan.

„A co ty dva chlápci z kontrarozvědky, které zadržuje leicesterská policie?“

„Očividně věří, že pouze plnili příkazy shora, takže ať dělali co chtěli, nedopustili se ničeho nezákonného,“ pokračoval Macmillan.

„Třebaže mají na svědomí vraždu George Sebringa a Michaela D'Arcyho,“ připomněl Steven.

Macmillan chvíli přikyvoval. „To je těžké. Obrazně řečeno, morální minové pole. Z jistého úhlu pohledu se dá namítat, že Sebring a D'Arcy byli po incidentu s vakcínou zodpovědní za invaliditu a smrt mnoha veteránů ze Zálivu.“

„A všichni jenom poslouchali rozkazy,“ zopakoval Steven. „No ano, kdepak jsem to už slyšel?“

„Možná že pro Gardinera to neplatí,“ nadhodil zamyšleně Macmillan.

„Přiznám se, že bych moc rád byl u toho, když ho zvláštní oddělení zatýkalo,“ poznamenal Steven.

„Není problém,“ pokrčil Macmillan rameny. „Ministr vnitra souhlasil, že všechno se bude natáčet na kameru. Rose jim vyřídí, že byste měl o záznamy zájem. A taky vám pošle esemesku, kdy ho sem dovezou. Jak jste pochodil u profesora Reese?“

„Příjemný člověk. Je přesvědčený, že by ten agens v Macleanových kulturách mohl najít, pokud tam ovšem je. Zařídil jsem, aby mu kultury dovezli do Cambridge.“

„Teď to stejně tak hrozně moc nespěchá,“ řekl Macmillan. „Už víme, co se v Portonu stalo a v čem taky byl s vakcínou problém.“

„Stejně bych dal přednost tomu, aby si pospíšil,“ zabručel Steven.

„Proč?“

„Prostě si myslím, že když budu mít k ruce nezávislou analýzu a získám představu o tom, co dělali a dělají, nepovede se jim něco zamlčet.“

„Co například?“

„Cokoliv, všechno bude mít svůj význam.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Macmillan. „Ted’ jen doufejme, že nám to neudělá moc velkou díru do rozpočtu!“

„Rozumím tomu tak, že je pro Jane Sebringovou bezpečné vyjít z úkrytu? Už ji kontrarozvědka nechá na pokoji?“

„Mowbraye až do konce vyšetřování postavili mimo službu a ty dva povedené agenti jsme na nejnovější vývoj situace upozornili.“

„To pro tu dvojku musel být nejkouzelnější okamžik jejich života,“ zašklebil se Steven. „Je nám líto, mládenci, ale požehnání k vraždám jste nakonec přece jenom neměli.“

„Dejte mi vědět, jak to zítra dopadne s Gardinerem,“ ukončil schůzku Macmillan.

Steven vzal Jane na večeři k Alfredovi, své oblíbené italské restaurace v boční uličce hned za Strand. Personál ho znal a byl k němu dvojnásob vstřícný než k ostatním hostům, k nimž se beztak choval mile ažaž. Alfredo, malý obtloustlý mužík s huňatým knírem a rozvernýma očkama – který připomínal spíš Turka než Itala, i když se hrdě hlásil k neapolským předkům – si vzal za věc osobní cti, že Jane se v jeho podniku bude cítit jako královna. Celou tu dobu ji nepřestával ujišťovat, že tak krásná dáma v sobě prostě musí italskou krev.

Steven měl radost, že Jane se usmívá a po vypětí posledních dvou dnů vypadá uvolněně a v pohodě. „Má pravdu, jsi překrásná,“ usmál se, když jim na stole zaplály svíčky.

„Copak to má znamenat?“ zasmála se Jane. „Kvůli čemu si mě chceš takhle koupit?“

„Proč bych to dělal?“ zatvářil se Steven uraženě.

„Na to se tě právě ptám!“ popichovala ho Jane.

Steven počkal, až Alfredo donese aperitiv – pozornost podniku – a pokračoval: „Na začátku jsme se dohodli, že ti budu o všem říkat. Ale i můj slib má svoje omezení.“

„Pokračuj,“ vybídla ho Jane ostrážitě.

„Přece jen existují věci, které musejí zůstat v utajení.“

„Ale to mi bylo jasné hned od začátku,“ upozornila ho důrazně Jane.

„Možná do toho bohužel spadají i věci, které bys nejspíš ráda zveřejnila.“

„Například?“

„Existuje reálná hrozba, že Georgeovy vrahy nebude možné pohnat k odpovědnosti.“

Jane podezíravě přimhouřila oči. „Proč ne?“ sykla.

„Protože věřili, že pracují na příkaz vlády.“

„Byli to stejní ranaři, co šli i po mně?“

Steven jen mlčky přikývl.

„Ale na příkaz vlády samozřejmě nepracovali?“

„Ne, ale věřili tomu,“ vysvětloval Steven. „Někde v žebříčku jejich nadřízených se objevil zločinný článek.“

„Tak obviňte jeho!“ vybuchla Jane.

„To bychom samozřejmě rádi,“ potvrdil Steven. „Bohužel, nemůžem ho obvinít bez toho, že bychom současně neobvinili i oba muže, kteří zabití obstarali – a právě tady leží ten problém.“

„Chceš říct, že se mohou celkem úspěšně bránit argumentem, že pouze dělali svou práci,“ povzdechla si Jane.

„Jak vidím, rozumíš tomu dokonale.“

Jane se na chvíli zamyslela a pak rázně zvedla hlavu: „No, dejme tomu, že Georgeovi to patřilo, protože se do té polízanice neměl vůbec zamíchat. A vůbec neměl přijmout tak podezřelý zaměstnání. A ať uděláme cokoli, život mu to stejně nevrátí, vid’?“

„Tajně jsem doufal, Jane, že to budeš brát takhle,“ usmál se Steven.

Steven zpovzdálí sledoval, jak speciální jednotka vyráží na letišti v Heathrow směrem k Jamesi Gardinerovi, jehož hodlala zadržet. Stalo se tak v okamžiku, kdy s manželkou došli k pasové kontrole. Gardiner reagoval přesně tak, jak Steven předpokládal. Sám ho dosud neznal, ale John Macmillan mu poskytl dostatek informací, aby si o tom člověku mohl udělat obrázek. Takže – sir James se nejprve uchýlil k výrazu povzneseného pobavení, jako by se právě stal trapný omyl v tom ohledu, že si ho spletli s obyčejným smrtelníkem, rychle přešel k hněvu, když policisti nepřestali otravovat ani poté, co si ověřili, jaké božstvo ve skutečnosti je. I

když ho dva zkušení muži z jednotky nakonec přesvědčili, aby se uklidnil – s podobným divadýlkem se nesetkali poprvé – dopřáli mu pár vteřin, aby se mohl rozloučit s manželkou, načež ho odvedli do místnosti určené k výslechu. Steven se k nim připojil.

Dveře se zavřely a na okamžik zavládlo v místnosti ticho, zatímco se všichni usazovali a odkládali si saka a kufříky. Typický letištní hluk byl skoro úplně potlačen zvukotěsnými dveřmi, ale každých pár minut jim vibrace pod nohama připomněly, že na dráze startuje další letadlo.

„Kdo je to?“ zavrčel Gardiner, když si všiml Stevenovy přítomnosti.

Steven mu beze slova strčil pod nos svůj služební průkaz a Gardiner si ho prostudoval se stejným pohrdáním, jaké dával najevo mužům ze speciální jednotky. Potom panovačně mávl rukou. „Tak vysvětlíte mi laskavě, proč mě tak trapně a neslýchaně obtěžujete?“

„Byli bychom rádi, kdybyste nám odpověděl na jisté otázky, sire Jamesi.“

„Na jaké otázky? Zajímá vás snad průběh mé dovolené na Madeiře?“

„Pátráme po okolnostech smrti dvou bývalých státních zaměstnanců, doktora George Sebringa a doktora Michaela D'Arcyho. Jsme přesvědčeni, že byste nám mohl výrazně pomoci.“

Gardiner ztěžka polknul, ale nakonec se mu podařilo zachovat klid – aspoň navenek. „V životě jsem ta jména neslyšel,“ pokrčil lhostejně rameny.

„Tak nám povězte o týmu Beta v Porton Downu,“ požádal ho Steven.

Gardiner se na něho pronikavě zadíval. „Vůbec nechápu, o čem to mluvíte.“

„Už víme, že jste zodpovědný za jeho reaktivování v roce osmdesát devět,“ pokračoval Steven. „Mohli bychom tedy vynechat zbytečné vytáčky?“

„Rok osmdesát devět,“ ušklíbl se Gardiner výsměšně. „Tehdy jsem byl zodpovědný za spoustu věcí.“ Pohodlně se rozvalil v židli a zadíval se do prázdna, jako by se snažil rozpomenout na události, jež on sám tehdy ani dnes nepovažoval za důležité. „Pravděpodobně

jsem podepsal nějaký papír. Těch bylo tolik, že si to nedokážete představit. Nevzpomínám si.“

„Doktor Sebring a doktor D'Arcy byli členy týmu,“ napověděl mu jeden z mužů ze zvláštní jednotky.

„Ještě pořád nemám potuchy, oč vám jde!“ Gardiner se tvářil stále pohoršeni.

„Donald Crowe je v cele předběžného zadržení,“ prozradil mu Steven. „Víme o té nehodě.“

„O jaké nehodě, proboha?“

„O té, jež vedla ke kontaminaci vakcíny, kterou dostaly vojenské jednotky, než v roce devatenáct set devadesát jedna odjely do Zálivu!“ připomněl mu Steven ostře.

V následujících několika vteřinách bylo zjevné, že Gardinera vyvedl z míry. Všechny projevy arogance a nabubřelosti zmizely; dlouze vydechl a ochable se nahrbil v ramenou.

„Cecil Mowbray je ve vazbě také,“ řekl Steven. „Ale on, samozřejmě, členem Beta týmu nebyl.“

Gardinerovy těkající oči prozradily vzrůstající neklid a úzkost. „Zato byl členem jiného týmu, kterému jste velel vy,“ pokračoval nemilosrdně Steven. „A ten vznikl zhruba ve stejné době jako tým Beta... založený společně s plukovníkem Peterem Warnerem, panem Rupertem Everleym a zřejmě i řádkou dalších vysoce postavených osobností?“

„Propána, ti čmuchalové jsou směšní!“ vrčel si Gardiner pod vousy. Přinutil se ke křečovitému úsměvu, ale Stevenovi bylo jasné, že v duchu horečně zvažuje svou pozici a možnosti, které mu ještě zbývají. „Ale na druhou stranu, asi to pro vás nebylo nic složitého,“ pokračoval sir James pořád stejně pohrdavě. „My totiž nemáme co skrývat, tak jsme to ani extra neskrývali. Pokud vím, neexistuje žádný zákon, jenž by zakazoval lidem s podobným smýšlením ve sdružování se pro dobro jejich vlasti – ledaže by ten zákon prošel parlamentem během té doby, co jsem byl na dovolené. Nemůžu tvrdit, že ti labourističtí ubožáci by toho nebyli schopni.“

„To samozřejmě záleží na tom, co ti ‚lidé s podobným smýšlením‘ mají za lubem!“ upozornil ho jeden policista ze zvláštní

jednotky. „Vraždy většinou netrpíme ani v zájmu sebeušlechtlejších cílů.“

„O žádné vraždě nic nevím!“ zasyčel Gardiner a probodl policistu šířavým pohledem.

„Sebring a D’Arcy podléhali přímým rozkazům zpravodajské služby,“ vysvětlil Steven. Záměrně šel na to oklikou, aby otupil Gardinerovu ostražitost.

„V tom případě si musíte promluvit s nimi,“ odsekl na to Gardiner.

„Mowbray soudí, že jednal výhradně v nejlepším zájmu své vlasti,“ řekl Steven.

„A totéž platí pro Crowea,“ doplnil další muž ze zvláštní jednotky.

„To platí pro nás všechny!“ prohlásil Gardiner, třebaže se mu do hlasu vplížil ostražitý tón.

„Objednal jste si zavraždění těch mužů, abyste nehodu v Portonu udrželi v tajnosti?“ pokračoval policista ze zvláštní jednotky.

Gardiner po něm vztekle loupł očima a vyprskl: „Nebud’te směšný! Už řadu let nemám žádnou výkonnou moc! A pokud si představujete, že jsem tehdy mohl vydávat rozkazy tajným službám, nebo dokonce i státním zaměstnancům, sklídíte u soudu jen smích – pokud by to vůbec došlo takhle daleko!“

„Ne, pokud se ukáže, že jste za svůj osobní úkol vzal znovuoživení týmu Beta, abyste ho v roce osmdesát devět zneužil pro své vlastní cíle. Přitom jste tvrdil, že úkol schválila vláda... což nebyla pravda.“

„Ale samozřejmě že byla!“ zuřil Gardiner.

„Vida! Přinejmenším si na tu záležitost začínáte vzpomínat!“ pochválil ho Steven.

„Můžete dokázat, že jste měl souhlas vlády?“ udeřil na Gardinera příslušník zvláštní jednotky.

Gardiner se na muže podíval, jako by ho ta otázka spíš pobavila, než vyděsila. „Když vezmu do úvahy množství lidí, kteří v průběhu posledních deseti let prošli stále se otáčejícími dveřmi ministerstva, můžete dokázat, že jsem ho neměl?“

„Každopádně se budeme snažit ze všech sil,“ prohlásil policista sebevědomě, ale Stevenovi neušlo, že Gardiner vyhmátl právě tu jedinou slabou stránku obvinění, díky které by mohl vyklouznout. Sám si domýšlel, že bude téměř nemožné dokázat, že Gardiner během aktivního výkonu své funkce nedostal aspoň nenápadný pokyn či souhlasné pokývnutí, aby založil tým Beta. Každý člověk zapletený do té aféry bude tvrdit, že pouze poslouchal rozkazy, a v důsledku toho vrazi George Sebringa, Michaela D'Arcyho a novináře Martina Hendryho uniknou trestu. Ta představa ho vybičovala k poslednímu pokusu vyrazit ze sira Jamese aspoň nějaké přiznání.

„No tak, přestaňte s tím, Gardinere!“ vyštěkl rozhořčeně. „Byl jste to vy a vaši fašističtí kámoši, kdo založil Beta tým, nebylo to tak?“

Všiml si, jak Gardinerovi zablýskl v očích vztek, ale vmžiku vyprchal, protože v něm převládl pud sebezáchovy a zdravého rozumu. Sir James polknul, aby získal čas najít ztracenou rovnováhu, a teprve pak řekl: „Mám dojem, že podle vás je fašista každý člověk, kdo umí číst a psát a pronést dvě souvislé věty bez toho, že by je proložil patolízalským ‚Ano, Tony, ano, pane Blaire‘.“

„Ne, fašistou je podle mě každý, kdo se rozhodne vnucovat ostatním svou vůli s využitím všech možných prostředků, a to i těch nelegálních – včetně vraždy!“ opravil ho Steven.

„Kolikrát vám mám opakovat, že o žádné vraždě nic nevím?“ procedil Gardiner zaťatými zuby.

„Ale činnost vaší skupiny...“ začal jeden z policistů.

„Bez výjimky jsme jednali v mezích zákona!“ nenechal ho domluvit Gardiner. „Zákon byl pro nás posvátný! Právě na základech státních a obecně lidských zákonů jsme chtěli obrodit naši zemi – zvrátit příval degenerované chátrny a zvrhlých nedovzdělanců a špíny, jež naši vlast v posledním desetiletí zaneřádila jak mor.“

„On i Hitler byl horlivý stoupenec zákona a pořádku?“ ušklíbl se po rozpačité pauze policista ze zvláštní jednotky.

„A Saddám jakbysmet,“ doplnil jeho kolega.

„Co si to dovoluujete! Taková drzost!“

„Povězte nám něco o té nehodě,“ vybídl Gardinera Steven.

„Nejsem žádný vědec,“ kličkoval Gardiner přesně podle očekávání. „Vím jen tolik, kolik mi toho tenkrát řekli. Kdosi v týmu Beta odeslal na objednávku svých kolegů nesprávnou látku.“

„Ta nesprávná látka byla čirou náhodou ten agens, který Beta tým dostal za úkol rozvíjet,“ dořekl Steven.

„Nu, ano.“

„Tak nám o tom povězte.“

„Kolikrát to budu opakovat? Nejsem žádný vědec!“

„Ale základní informace jistě znáte,“ nedal se tak lehce odbýt Steven.

„My – tehdejší vláda, tak to myslíte, že?“ pravil Gardiner s náznakem samolibosti v hlase. „Tak my jsme tehdy považovali za vlastenecké, když budeme hledat možnost, jak navrhnout biologický agens, jenž protivníka přímo nezabije, ale poslouží jako prostředek kontroly obyvatelstva nepřátelského státu.“

„Proč?“ zeptal se Steven.

„Jak jsem vyrozuměl, věda pokročila do té míry, kdy dokáže vyvinout daleko důmyslnější zbraně než ty vulgárně vražedné. Takový potenciál si zasloužil podrobnější výzkum.“

„Pokračujte.“

„Vznikl tedy tým, jenž měl vyvinout agens, který by nepříteli ochromil, ale nezabil, který by běžnými metodami nebyl zjistitelný a současně byl i po dlouhé době léčitelný.“

A je to zase tady, pomyslel si Steven, třetí kritérium je léčitelnost. „Z jakého základu ten agens vycházel?“ zeptal se.

„Jak to myslíte?“

„Předpokládám, že jste nežádali, aby tým vyvinul jen tak z vody novou formu života. Která bakterie či virus sloužily jako odrazový můstek?“

„Nemám ponětí,“ zavrčel Gardiner. „Je mi líto, ale to vážně není můj obor.“

„Kdyby ta infekce byla vyléčitelná, neznamenaloby to konec a neúspěch celého projektu?“ nadhodil Steven.

„Jsem přesvědčený, že se za tím skrývá něco víc,“ přiznal Gardiner zamyšleně. „Ale nemám zdání, o co může jít. Znovu vám

opakuji, že nejsem přírodovědec. Ale poslyšte, záleží na tom? Po té nehodě uložili celý projekt k ledu.“

Steven kývnutím naznačil mužům ze zvláštní jednotky, že s Gardinerovým výsledkem skončil.

„Můžu jít?“ otázal se Gardiner.

„Bohužel nemůžete, sire Jamesi,“ odpověděl jeden z mužů zvláštního oddělení. „Musíme vás zadržet kvůli dalším výsledkům. Kdybyste nás, prosím, následoval...“

Steven sledoval, jak dva důstojníci odvádějí protestujícího Gardinera. Sám zůstal s pocitem prohry sedět v prázdné vyšetřovací místnosti. V hlavě mu pořád dokola zněla slova: ... prostředek kontroly nepřátelského státu... Je věrohodné, že by stát nařídil vyvinout takový prostředek? I kdyby šlo o zbraň hromadného ničení? A existuje nějaký soud, který by tomu uvěřil?

Odpověď zněla kladně v obou případech. Dalo se sice namítat, že podobná technologie by mohla lákat i podvrtné či teroristické skupiny, ale Gardinerovo neochvějné tvrzení, že vláda výzkum posvětila, by zřejmě vedlo k zpochybnění jeho viny – i když Steven nevěřil, že by to došlo až tak daleko, čili k soudu. Spíš by vyhrál ten, kdo by vsadil peníze na odpískání celého případu.

Během zpáteční jízdy do města si Steven kladl otázku, zda kultury mikroorganismů z těla Guse Macleana dorazily bezpečně do Reesovy laboratoře a zda už Rees na nich začal pracovat. A tento směr úvah vedl logicky k dalším otázkám – proč je přesto nutné začínat se zkoumáním od nuly. Navzdory údajnému vládnímu schválení práce týmu Beta a nehodě, ke které došlo, se nikde neobjevil jediný detail o struktuře patologického mikroorganismu. D'Arcy bohužel zemřel – vlastně, byl zavražděn – dřív, než stačil prozradit všechny podrobnosti. Crowe na Macmillianovy otázky odpovídal vyhýbavě a Gardiner se oháněl svojí totální neznalostí přírodních věd.

Steven se nemohl zbavit podezření, že chyba je možná jenom v tom, že Macmillan, který neměl lékařské vzdělání, prostě neuměl položit tu správnou otázku. Kdyby se však podařilo Crowea přesvědčit, aby pár základních informací poskytl, Reesovi by to ušetřilo spoustu práce a problémů. Než dorazil za Jane do utajeného

bytu, stačil v duchu dospět k rozhodnutí, že hned zítra ráno vyslechne Crowea osobně, a zavolal do VLI s žádostí, aby to zařídili.

„Dobrý den?“ přivítala ho Jane.

„Zažil jsem už horší,“ zazubil se Steven. „Bylo to tak napůl, dobré zprávy i průšvihy.“ Vylíčil jí, jak Gardiner reagoval na svoje zatčení.

„Takže nakonec mu to projde?“ naléhala Jane.

„Bohužel, bude zřejmě nemožné mu stoprocentně prokázat, že k tomu výzkumu mu chyběl souhlas vlády,“ připustil Steven.

„A co ty dobré zprávy?“

„Zítra se můžeš vrátit zase domů a žít si hezky v poklidu jako dřív.“

Jane se žalostně usmála a potřásla hlavou: „Fajn. Ale nejsem si jistá, jestli to ještě někdy bude jako dřív. Neumím si to představit.“

„Člověk nakonec překoná všechno,“ snažil se ji hned utěšit Steven.

„Hm, to zní jako variace na známou písničku ‚Čas všechno zahojí‘. Nepatří zrovna k mým oblíbeným.“

„Ani se ti nedivím,“ přikývl Steven. „Ale teď si vyjdeme na večeři.“

„Bud' se právě kocháš pocitem samolibého uspokojení, nebo sbíráš odvalu, abys mi pověděl něco vážného, a nevíš, jak do toho?“ nadhodila Jane během večeře, protože jí nemohla ujít Stevenova zadumanost.

Steven s úsměvem namítl: „Ale ne, omlouvám se, o tohle vůbec nejde, Jane. A pokud ti chci něco říct, tak jenom to, jak jsem hrozně rád, že jsem tě poznal.“

Jane se však příliš přesvědčeně netvářila. „O co tedy jde?“

„V celé té záležitosti mi pořád něco neseď a věř mi, že zdaleka se to netýká jen faktu, že vrahové tvého manžela se nedostanou před soud. Není tu v pořádku ještě něco jiného a bohužel asi i zásadního. Ale za nic na světě nedokážu vyhmátnout, v čem ten problém vězí.“

„Nepatříš náhodou k těm lidem, co prostě nedokážou jednou uzavřenou věc nechat na pokoji?“ rýpla Jane.

„Ještě jsi zapomněla na ‚ty troubo zatracenej‘,“ usmál se Steven.

Jane mu úsměv oplatila. „Pojedeš prosím zítra do Leicesteru se mnou?“

Steven vysvětlil, že nemůže. Čeká ho výslech Donalda Crowea. Přiznal se, že hlavou mu vrtá právě fakt, proč zdánlivě nikdo nezná sebemenší detail o biologické zbraní, kterou vyvíjel tým Beta.

„Hm, ale podle mě to Crowe ví stoprocentně!“ prohlásila Jane. „Koneckonců, stál týmu v čele a o všem rozhodoval a jistě i všechno schvaloval. Odporný chlap.“

„Jasně, že to ví,“ souhlasil Steven. „Ale při výslechu se mu nějakým zázrakem dařilo kličkovat, takže neprozradil vůbec nic konkrétního. Je slizký jako úhoř. Neznám opravdu moc takových lidí.“

„Ale na druhou stranu, od té doby uběhla spousta let,“ připomněla Jane.

„Mmm,“ bručel nespokojeně Steven.

„Mám dojem, že by to mohlo znamenat nějaké nebezpečí? Že to někoho ohrožuje?“

Steven nešťastně pokrčil rameny. „Možná že kdybych věděl, co to zarputilě utajování znamená, snáz bych poznal, čeho přesně se ten problém týká.“

„Je těžké pochopit, že dokázali zavraždit mého manžela a ostatní jen proto, aby neohrozili dvanáct let staré tajemství,“ povzdechla si Jane trpce. Steven na ni chvíli zíral jako nepřítomný duchem. Cítil, jak se mu zježily vlasy na zátylku. Původně chtěl Jane připomenout finanční náhrady, které by jinak vláda musela veteránům ze Zálivu vyplatit, když ho nečekaně napadlo jiné vysvětlení. „Kristepane!“ zamumlal zděšeně.

„Co se děje?“ vyhrkla Jane, ve které pohled na Stevena probudil úzkost. Měnil se jí před očima, z milého, i když dnes trochu zamlklého společníka se náhle stal číhajícím dravcem s planoucíma očima.

„Oni s tím nepřestali,“ vydechl přiškrceně.

„Nepřestali – s čím, proboha?“

„S vývojem té biologické zbraně,“ zamumlal Steven, jenž se snažil zorientovat v myšlenkovém chaosu, který mu explodoval v hlavě. „Původně jsem předpokládal, že chtějí utajit tu nehodu s

úníkem bakterií, aby vláda nepřišla o velké peníze na náhradách a taky o dobré jméno a podporu veřejnosti před účastí na další válce. Ale oni vývoj té biologické zbraně nezastavili! Pokračovali na tom přesně podle původního projektu!“

„Prosím tě, řekni, že tohle je akorát nějaké logické cvičení, kterým si krátíš dlouhou chvíli,“ žadonila Jane.

„Čím víc o tom uvažuju,“ procedil Steven zaťatými zuby, „tím to dává větší smysl. Ochromující, nevystopovatelná a vyléčitelná infekce. A měli úspěch, povedlo se jim vyvinout biologický agens přesně podle zadaných kritérií! A právě z toho důvodu to potřebovali udržet v utajení!“

„Ale jistotu nemáš,“ namítala Jane. „Možná si to všechno jenom představuješ, protože takhle dobrodružný scénář vypadá moc lákavě. Prosím, moc tě prosím, že to je pouze tvoje fantazie!“

„Kdovíproč si myslím, že to je pravda,“ povzdechl si Steven, stejně nešťastný jako Jane. „Pokud zítra Crowe nedá konkrétní odpověď na konkrétní otázku, máme důkaz, že jsem trefil hřebíček na hlavičku!“

„Další intrikaření naší starostlivé vlády?“ skoro si zoufala Jane.

„Kdepak, přesně naopak!“ prohlásil důrazně Steven. „V tomhle má podle mě prsty nějaká soukromá firma.“

„Myslíš Gardiner se svými poskoky?“

„Gardiner se mohl přetrhnout, jak mi pořád zdůrazňoval, že jeho organizace se úzkostlivě drží v mezích zákona,“ zamyslel se Steven. „Dokonce se v jednu chvíli poděkl, že uvažuje o rozpuštění organizace, protože se nemůže zbavit pocitu, že to nikam nevede.“

„Co přesně bylo jejich cílem?“

„Však víš, návrat staré dobré romantické Anglie hrdého koloniálního ducha. Anglii Angličanům spolu s ležákem, kriketovými zápasy na vesnické návsi, pozorným policistou na každém rohu, zdvořilými dětičkami a odemčenými dveřmi u všech domů, protože se nebude čeho bát.“

„To nezní špatně,“ uznala Jane. „Kdyby k tomu ještě přihodil, že Santa Claus existuje a účty že za nás každý měsíc zaplatí královna vil, tak bych se k té jeho bandě taky klidně připojila.“

Steven nepřestával zamyšleně vraštit čelo.

„Ty to myslíš vážně, vid’?“ nadhodila Jane ustaraně.

Steven sice neodpověděl, ale výraz jeho tváře byl výmluvný ažaž. „Možná že ostatní členové Gardinerovy organizace mají odlišnou představu o tom, jakým způsobem dosáhnout tak ušlechtilých cílů.“

Jane vytréštila oči. „Ty mi naznačuješ, že by ten mikroorganismus mohli vážně použít?“ vyjekla. „Ale jak? Proboha, jak by to udělali?“

„Stačí vymyslet způsob, jak infikovat velkou část obyvatelstva ještě dřív, než je zkusíš donutit k poslušnosti nebo zlomit jejich odpor,“ uvažoval Steven. „Víš, vykonstruovat distribuční systém biologické zbraně je věda sama o sobě. Je to stejně složité jako vývoj vlastní zbraně. Stačí infikovat jednu osobu a spolehnout se, že nemoc předá dál. Nebo můžeš infikovat spoustu lidí naráz. Saddám užíval střely s nevýbušnými hlavicemi, takže kolem vyhlédnutých cílů se rozvířil vzduch. Zrovna tak se může použít letadlo určené k hnojení polí. Důležité ovšem je, že každý mikroorganismus vyvolává jiné potíže podle toho, v jaké formě je aplikován, jestli jako aerosol nebo jako prach. Řada smrtelně nebezpečných organismů na zemi jsou ve skutečnosti nesmírně zranitelní tvorečci, tedy, pokud sebereš jejich přirozené podmínky. Nesnášejí nepřátelské prostředí a velmi rychle v něm umírají. Pokud jde o vítr a teplotu, představují nebezpečné faktory, protože stačí, aby vítr změnil směr, a mikroorganismus nakazí tvoje vlastní řady.“

„Při té představě se mi dělá zle od žaludku,“ zašeptala Jane.

„Ale křičet hrůzou, to nikoho neochrání.“

„Tak co tedy?“ skoro vzlykla Jane.

„Nejdůležitější je vědět, jaký mikroorganismus tu biologickou zbraň tvoří. Potom máš šanci zjistit, zda se proti viru dá očkovat nebo ho přeléčit širokospektrým antibiotikem.“

„Ale pokud nevíš, jaký mikroorganismus zrovna tuhle zbraň tvoří...,“ nadhodila Jane.

„Jo, potom se plácáš v děsném průšvih,“ přikývl Steven. „Očkování pak nemá smysl a antibiotika nezaberou, protože nejsou vybrané podle druhu mikroorganismu. Často nepomůže ani kombinace antibiotik, protože biologické zbraně jsou často

konstruované právě tak, aby na ně nezabrala žádná známá antibiotika.“

„Jestli máš pravdu, že ten nový biologický agens skutečně vyvinuli, a teď je v soukromých rukou...“, zhrozila se Jane.

„Potřebujeme vědět, o co přesně jde a jak zjistit přítomnost infekce v lidském organismu – což není nic snadného, protože jednou z vlastností bakterie je to, aby její přítomnost nebyla zjištěitelná – a nakonec, jak ji vyléčit,“ vysvětloval Steven. „Ale víš, ta infekce má být léčitelná... jenže čím?“ dodal po chvíli přemýšlení.

„Dokážu pochopit, že někdo použije jako zbraň bakterie neštovic nebo moru,“ svěřila se Jane. „Všichni z nich mají hrozný strach, protože zabijou vysoké procento nakažených, ale u téhle nové infekce to nějak nechápu!“

„Původní nápad se zrodil před patnácti lety na mezinárodní konferenci o biotechnologii,“ řekl Steven. „Když dokážeš vytvořit podmínky, za kterých většina cílového obyvatelstva je skoro pořád ve stavu nemocných a cítí se na dně a vyčerpaně, ze zoufalství se začnou obracet proti společenské struktuře, ve které žijí. Ze svého zuboženého stavu budou vinit vládu a dychtivě skočí po každé možnosti radikální změny. Jde o moderní variaci na vymývání mozku. V takovémhle stavu je možné od základu změnit politické smýšlení celého národa.“

„A nebudou to lidi jenom předstírat?“ nadhodila Jane zvědavě. „Víš, aby se zbavili svých vyděračů.“

Steven jen zavrtěl hlavou. „Ne, budou tomu upřímně věřit. Přece sama čas od času vidíš v televizi, jak vypadá velké náboženské povstání. Lidi se nechají strhnout zrežirovanými emocemi svých vůdců. Někteří ti nejzranitelnější jsou nakonec tak dezorientovaní, že začnou na nabízené ideje reagovat hypersenzitivně a prožijí, zázračné‘ obrácení na víru.“

„Uvidí světlo v temnotách,“ pochopila Jane.

„Ve skutečnosti mají vymytý mozek,“ uzavřel Steven. „Jenže sami si to neuvědomují.“

„Doneslo se mi, že je už nemůžeme zadržovat o moc déle,“ postěžoval si důstojník ze zvláštní jednotky druhý den ráno Stevenovi. Ten připustil, že ke stejnému názoru došel i on sám, ale směl by si ještě naposledy promluvit s Crowem a pak možná i s Mowbrayem?

„Žádný problém.“

Crowea přivedli do vyšetřovací místnosti. Přesně jak Steven čekal, z jeho vzhledu i chování se nedalo vyčíst vůbec nic. Zažloutlá kůže vyschlá jako pergamen, tenké napnuté rty a oči skryté za kouřovými skly brýlí zamaskovaly každou emoci, tedy pokud tam vůbec nějaká byla. Crowe si odtáhl židli od stolu, pečlivě ji natočil, usadil se a ležérně si přehodil nohu přes nohu.

„Slyšel jsem, že během dneška by vás měli propustit,“ začal Steven.

„Však už je načase,“ ušklíbl se Crowe sebejistě. „Celá ta akce je vrcholně trapná a naprosto zbytečná. Za žádných okolností to nemělo dojít tak daleko.“

„No ano, vždyť vy jste pouze dělali svou práci,“ přikývl Steven. Pronesl to takovým tónem, že Crowe prostě musel vycítit sarkasmus – a také patřičně zareagoval.

„Copak, máte s tím problém?“

„Ale vůbec ne,“ ujistil ho Steven. „Tehdejší vláda vás pověřila vytvořením nové biologické zbraně, takže jste se pustili do práce. To byla vaše práce. Těžko vám někdo může připisovat zodpovědnost za nehodu, která se přihodila vámi pověřenému týmu, a za následky, které to mělo v dlouhodobé perspektivě.“

„Samozřejmě,“ přikývl Crowe.

„Z jakého základu ten biologický agens vycházel?“

„Copak na tom ještě záleží? Od té doby uběhla celá věčnost,“ potřásl Crowe hlavou a tvářil se okázale znuděně.

„Přesto bych to rád věděl,“ nedal se odbýt Steven.

„Nejsem si jistý, jestli po té době si na to ještě vzpomenu,“ bručel Crowe otráveně. „Tehdy přicházelo v úvahu hned několik možností...“

„Ta raná verze agentu, myslím toho, který se dostal do vakcíny... Na základě čeho byl vytvořen?“ ptal se dál Steven. Pečlivě artikuloval každé slovo, jako by se Croweovi snažil pochopení otázky usnadnit.

„To vám říct vážně nemůžu,“ krčil Crowe rameny.

„Nemůžete, nebo nechcete?“

Crowe se křečovitě pokusil o úsměv. „Nemůžu,“ zopakoval. „Klidně to považujte za mou stařeckou senilitu, ale já se opravdu za nic na světě nerozpomenu, jak to tenkrát bylo a o co šlo...“

„A já vám to za nic na světě nedokážu uvěřit,“ odpověděl Steven.

Crowe chvíli Stevena provrtával tmavýma očima a pak se zlověstným klidem prohodil: „Hm. Nechápu, co tím vlastně sledujete?“

Steven se usadil stejně ležérně jako Crowe. „Rozhodli jste se vytvořit biologický agens, který by vyhovoval třem základním kritériím. Nová zbraň neměla nepřítele zabít, pouze zneschopnit, agens měl v organismu být při standardních lékařských testech nevystopovatelný a za třetí, měl být léčitelný. A právě o tomhle posledním kritériu si s vámi chci promluvit. Tak mi prosím povězte, jak jste potíže vyvolané biologickou zbraní chtěli léčit, aby zbraň současně neztratila svoje původní poslání?“

„Víte, tohle mi taky vypadlo z paměti. Je mi líto,“ ušklíbal se Crowe.

Stevenovi neušel jeho provokující tón. Bylo mu jasné, že takhle se nikam nedostane. Croweovo odhodlání neprozradit o tehdejší vynálezu ani slovo však přinejmenším potvrdilo jeho podezření, že biologická zbraň skutečně existovala a nebyla bez problémů. „Tak dobře, doktore!“ prohlásil. „Teď ale podám žádost, aby vaši laboratoř v Portonu prohlédli tak podrobně, že ji přitom rozeberou na třísky.“

„Ale, ale, to je nemilé,“ nepřestál Crowe hrát divadýlko. „A smím se zeptat, proč?“

„Myslím, že to víte.“

„Bohužel, nějak jsem to přestal chápat.“

To těžko, vztekal se v duchu Steven. Osobně bych byl nejradši, kdybys místo toho přestal dýchat, grázle. „Zdaleka totiž nejsem přesvědčený, že po té nehodě se s vývojem zmíněné biologické zbraně přestalo,“ vysvětlil. „Napadlo mě, že jste vývoj přece jenom dotáhli do konce a ta zbraň dnes existuje ve finální podobě.“

Crowe si kouřovými skly brýlí prohlížel Stevena snad třicet vteřin, než řekl: „Lituji, ale tohle je sice zajímavá, ale poněkud fantaskní teorie. To by bylo nezákonné. Po Sebringově omylu jsme všechny další práce na biologické zbrani ukončili. Tečka. Konec. Definitivní.“

Steven kývnutím naznačil policistovi u dveří, ať Crowea odvede zpátky do cely. Přitom v duchu uvažoval, jestli má vůbec cenu promluvit si i s Mowbrayem. Nakonec dospěl k rozhodnutí, že ano. Pokud se Mowbray bude chovat stejně vyhybavě jako Crowe, bude to přinejmenším důkaz, že má máslo na hlavě stejně jako on a že má před sebou dva iniciátory celé akce.

Sotva Mowbray vkročil do dveří, bylo nad slunce jasné, že nový výslech mu vůbec nepřípadá zábavný. Steven mu předložil svůj průkaz, ale Mowbray ho odmávl a otráveně zabručel: „Vždyť já vím proklatě dobře, kdo a co jste zač, tak se na tu šaškárnu laskavě vykašlete!“

„Potřebuju si jen doplnit několik detailů, pane Mowbrayi, a dořešit pár nejasností,“ začal Steven.

„Ještě pořád jste se nenabažil svých pěti minut slávy, co, Dunbare? Ty vaše žabomyší hrátky přestávají být k smíchu a jsou jenom trapné!“

„To víte, člověk se snaží,“ usmál se na něho Steven mile. „Jsme sice heterosexuálové a ani jeden z nás nestudoval v Cambridgi – což je u dnešních tajných služeb očividně velká nevýhoda – ale nevzdáváme to.“

„Moc vtipné!“

„Povězte mi o biologické zbrani, která vám stála za vraždění,“ požádal Steven.

Mowbray ani nemrkl. „Nemůžeme si všichni hrát na světce, Dunbare,“ pronesl kazatelsky. „Na rozdíl od Johnnyho Macmillana a jeho doktorských policajtů se řada z nás – tím myslím skutečné

profesionály – pohybuje v reálném světě a dělá špinavou práci, nad kterou vy ohrnujete nos, ale někdo ji udělat musí! Vždyť dokonce i vy sám uznáváte, že jisté věci musejí zůstat v utajení – a to za každou cenu.“

„A biologická zbraň, kterou vyvíjel tým Beta, k těm věcem patří?“

„Patří k nim nehoda s tím biologickým agentem,“ opravil Mowbray.

„Takže ne ten agens sám?“ vyzvídal Steven. Pozorně sledoval Mowbrayovy reakce, ale moc z nich nevyčetl.

„Byl to, jen jeden z prvních prototypů,“ pokrčil Mowbray rameny. „Další práce na něm se zastavily.“

Steven se na Mowbraye zkoumavě zahleděl. Ted' narazili na klíčový problém. „Skutečně?“

„Samozřejmě.“

„Na základě jakého viru ten agens vyvíjeli?“

„Nejsem přírodovědec, vážený.“

„Chcete mi tvrdit, že jste se nikdy nezúčastnil porady, zvlášť po té nehodě, kdy jste se zabývali detaily případných důsledků?“ naléhal Steven. „Nikdy se o tom nikdo nezmínil, když jste zvažovali potenciální zdravotní ohrožení našich jednotek?“

„Možná zmínil,“ pokrčil Mowbray rameny. „Ale mně ty velkohubé schůze nic neříkaly, takže jsem je rovnou vypustil. Odseděl jsem si je, to ano. A prospal jsem je.“

„Jakým způsobem chtěli dosáhnout toho, aby agens byl standardními metodami nezjistitelný?“

„Nemám ponětí. Nejspíš vycházeli ze zásady, že když se při bouřce blýská, nikdo si nevšimne, že jiskry srší i ze zásuvky, nebo tak nějak. Vážně to není můj obor.“

„A jak jste chtěli dosáhnout toho, aby nemoc byla léčitelná, a přesto stále použitelná jako zbraň?“

„Račte prominout, ale ani v tomhle vám nepomůžu,“ zavrčel Mowbray zhnuseně. „Ale můžete vzít jed na to, že šlo o nějaký hrozně chytrý kličky. Znovu vám opakuju, že pro mě to byl jen vědecký pajazyk, kterému jsem se ani nesnažil rozumět. Jsem

zaměřený úplně jinak a každý se má držet oboru, ve kterém se vyzná, nemyslíte?“

Steven s úsměvem přikývl. „Vřelé díky, pane Mowbrayi,“ prohlásil. „Nesmírně jste mi pomohl.“

„To má být vtip?“

„Ani náhodou.“

Steven ihned zamířil do Macmillanovy kanceláře, aby mu přetlumočil svoje obavy.

„Ale vždyť to nemůžete nijak dokázat!“ připomínal Macmillan.

„Všechno na to ukazuje,“ přesvědčoval ho Steven. „A já pevně věřím, že právě to byl důvod, proč museli zemřít Sebring, Hendry i D’Arcy. Šlo o utajení původního viru, ne té nehody. To proto jsou všichni tak zapomnětliví, jakmile jde

podstatu biologické zbraně. Její vývoj totiž pokračoval,

když nám pořád otloukají o hlavu, že ho zodpovědně stopli.

Naopak, biologickou zbraň dokončili.“

„Ale proč?“ nechápal Macmillan. „K čemu ji teď chtějí použít?“

„Bůhví,“ povzdechl si Steven.

„Co chcete, abych udělal?“

„Ať ředitel Porton Downu nechá Croweovu laboratoř zavřít a objedná nezávislou inventuru všech materiálů. Ať analyzují obsah každé zkumavky, ať důkladně, do nejmenších detailů pročešou laboratorní záznamy, zkrátka ať hledají jakýkoliv důkaz, že vývoj biologické zbraně pokračoval dál.“

„A když ho najdou?“ Macmillan se tvářil nešťastně. Jejich oddělení zakoplo o ledacos, ale o korupci a podvod takového rozsahu ještě nikdy.

„Pokud dokážeme, že práce na agentu pokračovaly, pak těžko můžou dál tvrdit, že k tomu měli souhlas vlády, když nám oznámili, že po nehodě se vývoj zbraně zastavil. Pak bychom je mohli obvinít z důvodu prevence teroristického útoku.“

„Přiznám se, že by v tom byl jistý kus poetické spravedlnosti,“ prohlásil Macmillan s uspokojením.

„Otázka zní, jestli bychom je ve vazbě nemohli nechat trochu déle?“ nadhodil Steven. „Tedy, jen do doby, než skončí prohledávání Croweovy laboratoře a kontrola všech jeho záznamů?“

„Můžu ten návrh předložit ministrovi vnitra,“ slíbil Macmillan. „Ale pochybuju, že na to kývne. Nevím sice, jakým termínem lze označit bandu vysoce postavených a vrcholně vlivných a vzájemně se kryjících právníků, ale pokud existuje, tak ti dva jsou jejich králové. Jak moc věříte v úspěšnost té prohlídky?“

„Popravdě, když jsem mu to nanesl, netvářil se dvakrát vyděšeně,“ připustil Steven. „Ale na druhou stranu platí, že ukrýt a zlikvidovat absolutně všechny stopy po všech projektech, kterými se v laboratoři zabývali, jde dost těžko.“

Macmillan se tvářil dost nejistě. „Ledaže ovšem na nich nikdy nepracovali.“

Steven nechal šéfovy pochyby bez poznámky, protože na tuhle variantu skutečně neměl argument.

„Budu tvrdě tlačit, abychom dostali povolení k prohlídce laboratoře, ale nevěřím, že se mi povede prosadit tohle, a navíc i prodloužení vazby Crowea a Mowbraye,“ pokračoval Macmillan.

„V tom případě si vyberte to důležitější,“ povzdechl si Steven. Dobře chápal, že Macmillan je v nesmírně obtížné situaci. Jestli se v téhle věci pletou, tak VLI bude mít hezky dlouho problémy, než je nahoře zase začnou brát vážně.

„Zavolám, jenom co zjistím něco konkrétního,“ rozloučil se Macmillan.

Steven se vrátil do bytu a dopřál si dlouhou slastnou sprchu, načež se zachumlal do bílého froté županu a uvelebil se ve svém oblíbeném křesle u okna, aby zavolal Jane a zeptal se, jaký má za sebou den. Jednala s ním nezvykle odtažitě. Takovou ji neznal. „Je to nádhera, být zase doma,“ pochvalovala si. „Už jsem mluvila se školou a oznámila, že zítra se objevím – bože, kdybys jen tušil, jak se mi hnusilo lhát, když se začali vyptávat na nemocnou příbuznou. A teď mě čeká navlas totéž se všemi kamarádkami a známými!“

„Co nevidět budeš na to všechno jenom vzpomínat,“ ujišťoval Steven. „Tedy, až na mě, to se rozumí. Nerad bych tvořil součást jen tvojí minulosti.“

Steven to prohodil ležérně, ovšem následující pauza mu prozradila víc než několikadílňý román. Měl pocit, jako by mu v uších zazněly pohřební tóny. Nejradši by přestal existovat.

„Stevene,“ začala Jane váhavě. „Až takhle doma jsem si uvědomila, jak hrozně ráda mám svůj starý život – školu, procházky, kolegy, přátele, zahradu, prostě tohle všechno, co jsem doposud považovala za naprostou samozřejmost. Myslím, že pro sebe teď potřebuju víc prostoru, větší odstup. Bylo toho na mě moc. Mám dojem, že nám oběma jenom prospěje, když se nějakou dobu nevidíme. Víš, jen do té doby, než zase zapadnu do normálního režimu a budu si zase víc věřit.“

„Jane, jestli to považuješ za nejrozumnější,“ povzdechl Steven.

„Uznávám, že na začátku jsem tě donutila slíbit, že mě budeš o všem informovat, ale v průběhu doby jsem změnila názor i na tohle. Teď už nechci slyšet nic o tom, do čeho jsi zapletený a co všechno jsi zjistil. Nechci s tím mít vůbec nic společného. Víš co, zkus mi zavolat, až to skončí. Platí?“

Sluchátko oněmělo a Steven zamumlal: „A potom údol sněhem zapadal, když její láska šla zas o dům dál.“ Zvedl se a zamířil ke skřínce s lahvemi, protože společnost poloplné láhve ginu mu připadala ze všech dostupných možností jako nejvábnější.

Steven se probudil ve čtyři hodiny ráno celý prochladlý a rozbolavělý. Usnul v křesle a za trest měl úděsně zaseklou krční páteř. A zima mu byla z toho důvodu, že v jedenáct se vypnulo topení a teplota v bytě prudce klesla. Venku hustě lilo a studený východní vítr strhával kapky až na křeslo oknem, které si Steven předtím otevřel, aby si do bytu pustil vůni letního podvečera. Levou polovinu košile měl promoklou a přilepenou k tělu. S podrážděným zabručením se zvedl, jednou rukou zavřel okno a druhou rukou si současně promnul ztuhlou šíji. Pomalu zakroutil hlavou do obou stran a šel do kuchyně napustit vodu do varné konvice, aby si uvařil šálek kávy. Cestou zapnul topení.

Posilněný kávou a takovým množstvím aspirinu, které zdaleka přesahovalo povolené množství, si zalezl do postele a zkusil urvat aspoň trochu pořádného spánku. Sám netušil, jestli nakonec usnul nebo upadl do bezvědomí, každopádně o sobě nevěděl, dokud ho v půl desáté neprobudilo drnění telefonu. Měl dojem, že takhle hlasitě ten krám ještě nikdy neřval.

„Dunbar!“ zachraplal Steven ještě napůl ze spaní.

„Koukám, že jste si někde uhnal pořádné nachlazení,“ pravil hlas Williama Reese.

„No... ano, slabší laryngitida,“ připustil váhavě Steven a odkašlal, aby si trochu pročistil krk. „Co potřebujete?“

„Nebudete mít náhodou cestu do Cambridge?“ zeptal se Rees. „Myslím si, že tu mám něco, co by vás stoprocentně zajímalo.“

„Náhody se dějou jedině v pohádkách!“ Steven se naráz cítil bdělý a plný energie. „Do půl hodinky jsem na cestě!“

Celou cestu do Cambridge nepřestával Steven myslet na Jane. Zmítaly jím rozporuplné pocity. Docela rád by se cítil zahořkle, protože mu ublížila, ale kdovíproč to nedokázal. Než se na scéně objevil on, Jane vedla dokonale spořádaný život běžící ve vyježděných kolejích střední třídy. Možná si předtím ani neuvědomovala, že navzdory trápení s Georgem žije v závětrí a klidu, ale on jí během několika krátkých týdnů tohle všechno zničil jako vichřice a přinesl s sebou obavy, nejistotu, a dokonce i strach o vlastní život. Ve skutečnosti jí nemohl mít za zlé, že touží po svém starém klidu a jistotách. Chovala se jako každá normální žena. Nakonec usoudil, že z toho plyne jediné poučení: pokud si chce hledat partnerku, měl by lovit mezi neobyčejnými ženami.

Se smutným úsměvem si připomněl, že jeho manželka Lisa k nim bezpochyby patřila. Ještě než se s ní seznámil, vyhlásila válku mocnému vedení glasgowské nemocnice, kde tehdy pracovala a kde podle jejího názoru docházelo k nespravedlnostem. Samozřejmě si to odskákala šikanou, falešným obviňováním a nakonec vyhazovem v situaci, kdy si roli nezaměstnaného mohla dovolit nejmíň, jelikož pečovala o nemocnou maminku. Tohle všechno vyžadovalo obrovskou odvahu – odvahu výjimečné osobnosti. „Ještě pořád se mi

po tobě stýská, lásco,“ zašeptal a na zlomek vteřiny vzhlédl k obloze nad dálnicí, jako by ji tam mohl zahlédnout.

Na parkovišti před budovami univerzitních výzkumných laboratoří se vykašlal na ceduli „Vjezd pouze s povolením“ a zaparkoval na jediném volném místě, které tam objevil. V recepci předložil služební průkaz a po krátkém telefonátu ho úřednice poslala do Reesovy pracovny v druhém patře. Byla to světlá vzdušná místnost, kam jednou prosklenou stěnou dopadala spousta sluneční záře a dodávala jí atmosféru přímořského hotelu. Rees seděl za psacím stolem ze světlého borového dřeva, jenž stál v pravém úhlu k oknům. Na sobě měl pouze košili s vyhrnutými rukávy a sako mu viselo přes opěradlo židle. Stěnu za jeho zády tvořila souvislá soustava polic k prasknutí nacpaných odbornou literaturou, ročenkami, skripty a časopisy.

„Co dělá bolavý krk?“ přivítal Rees Stevena.

„Ale, ujde to,“ zabručel Steven, okázale si odkašlal a přitom doufal, že nevypadá tak zdrchaně, jak se cítí. „Ale přiznávám, že dobrá zpráva by mi udělala zatraceně dobře.“

„Vsadil bych se, že vám dokážu vylepšit náladu!“ zahlaholil Rees. „Jistě si vzpomínáte, že mi trochu vrtalo hlavou, že v Macleanově sbírce se vyskytuje víc než jeden kmen *Mycoplasmy*?“

Steven přikývl. „Byly tam hned tři.“

„Tak tedy, ze všeho nejdřív jsem si vypěstoval kultury všech tří kmenů a protáhl je běžnými mikrobiologickými testy. Všechny vypadaly jako dokonale neškodné bakterie, přesně podle očekávání... Ostatně, ke stejnému závěru dospěl i ten váš kamarád Maclean.“

„Ale?“ Steven napětím až zatajil dech.

„Otestoval jsem jejich vnímavost na antibiotika. Jeden kmen projevil netypickou reakci. Ukázalo se, že je rezistentní vůči všem existujícím antibiotikům.“

„Jak je to možné?“ podivil se Steven.

Rees se naklonil přes stůl, jako by mu svěřoval státní tajemství. „Může jít o hříčku přírody, to ano, ale daleko pravděpodobnější mi připadá předpoklad, že někdo ho tak naprogramoval, že ho geneticky pozměnil, aby byl antibiotiky nevyléčitelný.“

„To znamená, že geneticky pozměnili docela neškodnou bakterii?“ opakoval Steven. „Koukám, že tu jehlu v kupce sena jste objevil při prvním hrábnutí!“

„Skromnost mi brání v sebechvále!“ prohlásil Rees s tak rošťáckým úsměvem, že Stevenovi byl náraz ještě sympatičtější než dřív.

„Ta genetická změna. Byla hodně obtížná?“ zajímal se.

„Vypěstovat v těch mrskách rezistenci vůči antibiotikům je ta nejjednodušší věc na světě,“ odvětil Rees. „Stačí si vybrat přirozeně zmutované jedince, přítomné v každé bakteriální populaci. To se vezme velké množství těch konkrétních bakterií a namnoží se na médiu obsahujícím antibiotika. Pak už jenom necháme přírodu, ať dělá svoji práci. Přežít a množit se totiž dokážou jen zmutované bakterie, odolné vůči antibiotikům. Pak se ty odolné bakterie namnoží a procedura se zopakuje s jiným antibiotikem, a tak pořád dokola, dokud nezískáte kmen odolný vůči všem lékům, na jaké si jen vzpomenete.“

„Ale navenek to je pořád jen ta neškodná potvůrka, je to tak?“ ujišťoval se Steven.

„Přesně tak,“ přikývl Rees. „Ovšem, co nese ve své DNA, to je úplně jiná věc. Každopádně bych tipoval, že jsme našli svého kandidáta, pokud jde o změněnou genetickou informaci. Teď ho hodlám otestovat, jestli má něco společného s virem HIV.“

Steven si bříšky prstů zabubnoval o spodní ret.

„Nějak jste se zamyslel,“ požíval se na něho pátravě Rees.

„Víte, na něco jsem si vzpomněl,“ svěřil se Steven. „Pokud máte pravdu a tahle netypická Mycoplasma je skutečně ten agens, který hledáme, znamená to, že se žádnými léky nedá vyléčit?“

„To je typické pro všechny biologické zbraně,“ vysvětlil Rees. „V čem vidíte háček?“

„Jenom v tom, že jedním z požadavků na tuhle konkrétní biologickou zbraň byla její léčitelnost. Ti lidé, kteří si zbraň objednali, kladli obzvláštní důraz právě na tohle kritérium.“

„Ale nepopřelo by to její původní a hlavní účel?“ zavrtěl Rees hlavou.

„Na první pohled to tak vypadá,“ souhlasil Steven. „Ale já si jsem stoprocentně jistý, že to byl jeden ze tří zásadních požadavků, kterými se vývojový tým měl řídit.“

Rees si sundal brýle a pohodlně se opřel. „Podivné,“ poznamenal, „ale zajímavé. Hrajete šachy, doktore?“

„Špatně,“ přiznal Steven. „Mou hlavní taktikou je zlikvidovat co největší počet mocných figur na šachovnici, a to na základě teorie, že mému protivníkovi jsou víc k užitku než mně samotnému.“

„To je samo o sobě chytrá taktika,“ okomentoval Rees. „Uznáváte své slabé stránky a snažíte se stáhnout hru na úroveň, která vám připadá vyrovnanější, a pro vás tedy výhodnější. Lepšímu hráči podrazíte nohy, takže jste na tom stejně.“

„Taky se to tak dá říct,“ připustil Steven. Reesova přímost ho pobavila.

„Ale pokud se vám to nepodaří, nemůžete dělat nic jiného, než vzít do úvahy všechny možnosti, které váš sok může s těmi zbylými vlivnými figurami podniknout.“

„Jako je ten agens,“ souhlasil Steven. „Máme tady geneticky pozměněný kmen Mycoplasma,“ uvažoval Rees. „Pokud se potvrdí naše podezření, že do bakterie někdo naimplantoval geny viru HIV, výsledkem je navenek naprosto neškodný mikroorganismus, který má schopnost vážně poškozovat lidský imunitní systém a udělat ho zranitelným vůči široké škále chorob. Pravda, nebude zničený jako po napadení virem HIV, ale každopádně bude výrazně ochromený a pro člověka omezující. A třetíku na dortu představuje fakt, že mikroorganismus nemůžeme zničit antibiotiky ani jinak. Když se to vezme kolem a kolem, jde o docela účinný nástroj k manipulaci obyvatelstvem, nemyslíte?“

„Vypadá to tak.“

„Z jakého důvodu by tedy měli zájem na oslabení své zbraně?“ položil Rees řečnickou otázku. Steven se také neobtěžoval s odpovědí.

„Nedává to smysl!“ prohlásil Rees rázně. „Ale věřte, že to ještě neznamená, že se tím problémem přestaneme zabývat. Je vždycky nebezpečné, když se ohlížíme nazpátek, místo abychom přemýšleli o všem, co může číhat za rohem. Hlavní otázka zní: Jaký tah plánovali

podniknout s takhle mocnou figurou na šachovnici do budoucna, a ne co s ní mohli udělat kdysi dávno. Rozumíme si?”

18

Slunce se posunulo, takže teď oslepujivě sálalo přímo do pracovny. Rees zatáhl žaluzie a jejich vodorovné lišty mu házely pruhovaný stín na levou polovinu obličeje.

„Takže, vážený šachový velmistře,“ nadhodil Steven, „jaký tah byste s podobnou figurou podniknul vy?“

Rees se usmál. „To se neptáte toho pravého,“ namítl. „Neznám nikoho, koho bych potřeboval zkrotit a ovládat, tedy, s výjimkou vlastních vnoučat, když mi v neděli lítají bláznivě po celé zahradě. Ovšem použití biologické zbraně by v jejich případě přece jen mohlo být přehnané.“

„Ale jak to vidím já, mohli tu zbraň buď prodat, nebo použít,“ přemýšlel Steven. „Víc možností se prostě nenabízí.“

„Vážně si myslíte, že někdo mohl mít v úmyslu použít novou zbraň přímo proti vlastní zemi?“

„Víte stejně dobře jako já, že v jistých kruzích má Anglie zavilé nepřátele,“ připomněl Steven. „A náš současný milostný román s Američany situaci moc nevylepší.“

Rees dal kývnutím najevo, že souhlasí. „Zřejmě narážíte na islámské teroristické organizace, ale upřímně řečeno, tahle biologická zbraň by pro ně nebyla zajímavá. Nemají ani čas, ani dostatečně rozvinutou infrastrukturu, aby ji mohli využít ke svému prospěchu. Terorismus vychází z dětinsky prosté zásady: udeř a uteč, odpal bombu a znič maximum. Jeho stoupenci vytvářejí atmosféru strachu a nejistoty, aby tak násilím prosazovali nějaké změny. Hromadné onemocnění obyvatelstva, to není nic pro ně, ledaže by postižení věděli, že jde o útok a proč onemocněli. Tomu náš agents nevyhovuje už svojí podstatou, protože má být především utajený.“

„Takže vylučujete možnost, že měl být odprodáný třetí straně?“

„Můžu vyloučit odprodej teroristickým organizacím,“ upřesnil Rees. „To je něco jiného.“

„Přinejmenším to zužuje oblast vyšetřování,“ povzdechl si Steven.

„Jenže tohle pátrání už musím nechat na vás,“ prohlásil Rees. „Nastal okamžik, abych se rozloučil s útočištěm v této útulné slonovinové věži a odebral se do robotárny vysokoškolské posluchárny, kde mi bude otročiti naší nadějně mladé generaci.“

Do Londýna se Steven vracel v mnohem optimističtější náladě. Bylo mu jasné, že předbíhá výsledky Reesova bádání, ale předpoklad, že došlo ke genetické manipulaci zdánlivě neškodného mikroorganismu, který Maclean objevil ve vlastním těle, zněl více než logicky a nadějně – a Steven musel uvažovat s předstihem. Crowe byl zodpovědný za konstrukci biologické zbraně a Mowbray se postaral, aby zůstal v utajení, ale kdo ji měl použít? Oba byli členy Gardinerovy party, nad kterou Steven původně ohrnoval nos jako nad zájmovým kroužkem pravicových snůlků, přičemž nevzal v úvahu zajímavý fakt, že existuje dvanáct let. To bylo dost dlouho, aby si stihli vybudovat významnou a vlivnou infrastrukturu. Nebylo snadné zjistit, nebo třeba jen odhadnout, jak daleko ta chapadla prorostla do britského života, kdo je členem a kdo nikoliv. Přirozená základna pravice byla v luxusních vilových čtvrtích obklopených květinovými zahradami a ve venkovských panských sídlech a přepychových bytech londýnského centra. Tady všude mlčící většina nehlásala své názory otevřeně, ale starala se sama o sebe a tajně v sobě živila odpor vůči dravější a často úspěšnější levici.

Steven dospěl k názoru, že Gardinerově proklamované úctě k zákonům se dá věřit, zatímco Crowe a Mowbray jsou už jiný šálek kávy. Možná že ti dva a bůh vědí, kdo ještě patřil do skupiny a co podnikal. Smířil se s tím, že od těch dvou se nedozví, co by se za nehet vešlo, takže by se měl zaměřit na zbývající dva členy skupiny, které zná jménem – na plukovníka Petera Warnera – bývalého profesionálního vojáka, nyní ve výslužbě – a rádoby politika Ruperta Everleyho. VLI by je měl ihned proklepnout, aby měl k dispozici co nejvíc informací ještě dřív, než se rozhodne, kterého z nich

vyslechne dřív. Hodilo by se zjistit, kde má každý z nich svoji Achillovu patu, protože jinak může výslech skončit na stejně mrtvém bodě jako v případě Crowea a Mowbraye.

Steven nejprve dorazil domů a až potom zavolal Macmillanovi. Vylíčil mu Reesův pokrok i předběžné závěry o povaze a možném využití nové biologické zbraně. „Potrvá ovšem ještě dalších pár dnů, než budeme mít jistotu, že skutečně jsme na správné stopě.“

„Třikrát hurá profesoru Reesovi!“ řekl Macmillan unaveně. „Takže poslední dílek té utajené skládačky nezůstane dál utajený. Předám tu informaci ministrovi vnitra.“

„Co teď je s Crowem a Mowbrayem?“ zajímal se Steven.

„Je mi líto, ale čekají na propuštění,“ odpověděl Macmillan podle očekávání. „Ale ministr vnitra vyhověl vaší žádosti a vydal povolení k důkladné prohlídce Croweovy laboratoře. Mimochodem, už s ní začali.“

„Výborně.“

„Jistě nemusím dodávat, že pokud ta prohlídka skončí bez úspěchu, bude to pravděpodobně znamenat konec celého vyšetřování!“ pokračoval Macmillan. „Jinak totiž neexistuje jediný důkaz, že po té nehodě v roce devadesát se na vývoji biologické zbraně pracovalo dál.“

„Ale já vím, že to tak bylo!“ trval Steven na svém. „A pokud byli ochotní i po dvanácti letech zabíjet jen proto, aby existence zmutovaného mikroorganismu zůstala v utajení, musí to znamenat jediné: mají s tou zbraní nějaké plány, které pro ně mají nedozírný význam.“

„Doufám, že nemáte pravdu,“ povzdechl si snad postě Macmillan.

„Já taky,“ přiznal Steven. „Ale bojím se, že ji mám.“ V televizi skončilo večerní zpravodajství a Steven dopil zbytek ginu s tonikem, načež sáhl po dálkovém ovládání a přístroj vypnul. V nastalém tichu si vybavil průběh dne a svůj rozhovor s Reesem. Třebaže se s ním shodoval v názoru na nelogičnost sestrojení biologické zbraně, která by měla tak výraznou slabinu – možnost vyléčení – D’Arcy stejně trval na tom, že jedním z hlavních kritérií nového mikroorganismu byla léčitelnost. Pravda, Rees nezjistil, že bakterie by reagovala třeba

jen na jediné z existujících antibiotik. Stevenovi to všechno vrtalo hlavou, protože to nebylo logické, nedávalo to smysl – a právě nelogičnost celé té věci zvýhodňovala vlastníky nové biologické zbraně. Zdravý rozum říkal, že nikdo záměrně nezamontuje do zbraně tak slabou stránku... takže podle zásad stejného zdravého rozumu je ta slabá stránka vlastně výhodou... předností. Ale pokud nepřítel může vzniklý patologický stav vyléčit, k čemu potom taková zbraň je? Steven si byl náhle jistý, že zná odpověď. Nepřítel to totiž nemůže! Lék mají k dispozici pouze tvůrci zmutovaného organismu! To proto je bakterie rezistentní vůči všem známým antibiotikům! Cílem byla jistota, že protivník nemůže nemoc vyléčit! Stejně jako sám mikroorganismus byl tajený i prostředek, který ho v lidském těle dokáže zlikvidovat!

Stevena výsledek jeho myšlenkového maratónu tak nadchnul, že se začal sám pro sebe usmívat. Podíval se na hodinky. Před pár minutami minula půlnoc, ale tohle nemohlo čekat až do rána. Vytočil Reesovo domácí číslo a vytrhl profesora ze spánku.

„Počkejte moment,“ zabručel Rees, když zaslechl Stevenův hlas. „Nemusíme zbytečně probudit i mou paní.“

Steven počkal, až Rees vyjde z ložnice a dorazí do své pracovny v přízemí vilky.

„Tak dobrá,“ zabručel Rees. „A teď mi v klidu povězte, co vás vedlo k spáchání tak těžkého zločinu, jako že jste mě v nekřesťanskou hodinu vytáhl z postele.“

„Víte, trochu jsem přemýšlel,“ začal Steven, ale Reesovo mlčení trochu zchladilo jeho původní zápal. „O té biologické zbrani, rozumíte? Jsem přesvědčený, že nemoc je léčitelná, ale ne standardními prostředky. Podle mě je lék stejně utajený jako sama zbraň.“

„Říkáte utajený,“ bručel Rees, ale jeho hlas nezněl nijak podrážděně.

„Dokonale to do sebe zapadá,“ pokračoval Steven, stržený novým přílivem nadšení. „Vlastně to je skoro geniální tah. Majiteli té biologické zbraně to dodá moc poskytnout lék pouze postiženým podle vlastního výběru. A podle téhle logiky můžeme zajít ještě o krok dál. Biologický agens lze zneužít k ochromení celé populace a

potom kontrolovat, koho vyléčit a koho ne – rozhodně ne ty, kteří zastávají odlišné názory než majitelé biologické zbraně. Ti rozšíří fámy, že změna politického smýšlení znamená přímou cestu k uzdravení a štěstí, takže společnost se naráz přikloní k politice, pro kterou by jinak v životě nezvedli ruku.“

„Páni, není ta věda božsky všemocná?“ nadhodil Rees, ale bylo zřejmé, že Steven v něm probudil zvědavost.

„Takže vy mi teď nevynadáte, že jen trapně fantazíruju?“ ujišťoval se Steven.

„Ne,“ prohodil Rees zamyšleně. „Kdepak, příteli, to ani náhodou.“

„V tom případě by to bylo možné? Proveditelné?“

„Jestli je možné přijít s novým antibiotikem, o kterém se veřejnost nedozví? Pochopitelně, výzkum nových léků probíhá ve všech farmaceutických laboratořích na celém světě. Uvědomte si, že drtivá většina nových antibiotik prostě nefunguje. Podle některých odborníků jsme dokonce už všechna užitečná antibiotika objevili, nicméně...“

„Nicméně co?“

„Vědci pátrají po antibiotikách, která by zabírala na existující bakterie, jež vyvolávají nemoci. Nikdo nehledá léky, jež by likvidovaly neškodné potvůrky.“

„Takže co z toho vyvozujete?“ naléhal Steven.

„Antibiotika se v přírodě vyskytují hojně,“ vysvětloval Rees. „Řada bakterií a hub je vylučuje jako svůj obranný prostředek. V tomto směru je nejvýkonnější kmen *Streptomyces* a *Bacillus*.“

„Takže by to nebylo příliš obtížné?“

„To nebylo.“

„Vybrali by lék předtím nebo potom, co by bakterii geneticky pozměnili?“ zajímal se Steven.

„Stoprocentně předtím,“ odpověděl Rees. „V opačném případě by totiž neměli záruku, že dokážou rychle najít vhodný lék. Všechna práce by pak vyšla nazmar.“

„To je ovšem nesmírně důležité,“ uvažoval Steven hlasitě. „Opravte mě, pokud se pletu. Sled událostí je následující: Nejdříve vezmou neškodný kmen *Mycoplasma* a vyvinou nový typ

antibiotika, který ho zabíjí, potom v bakterii vypěstují rezistenci vůči všem známým antibiotikům a úplně na závěr do ní naimplantují geny z viru HIV, aby bakterie ztratila svou neškodnost?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Rees.

„Parchanti!“ ulevil si Steven. „Takže celou tu dobu mohli veterány vyléčit, ale nehnuli pro ně prstem!“

„Promiňte, ale teď vám nerozumím.“

„Kdyby se pochlubili objevem nového antibiotika, mohli už před lety vyléčit syndrom války v Zálivu,“ doplnil Steven.

„Pořád jsem mimo,“ upozornil Rees.

„Kritérium léčitelnosti dodrželi i u té nejranější formy biologické zbraně, čili platilo i pro ten prototyp, který se omylem přimíchal do vakcíny. Celou tu dobu měli prostředky k uzdravení všech těch tisícovek nešťastných lidí. Stačilo zveřejnit existenci nového antibiotika, jenže oni si to nechali pro sebe.“

„Samozřejmě, protože tím by zbraň přestala být zbraní,“ pochopil Rees. „Přestala by představovat hrozbu pro celou populaci a zařadila by se mezi běžná a snadno vyléčitelná onemocnění.“

„A považte, že to utajovali celých dvanáct let!“

„Ach bože,“ povzdechl si Rees. „Člověk se nikdy nepřestane divit.“

„Jaká je šance na objevení jiného antibiotika, které by ty bakterie umělo zlikvidovat?“ zajímal se Steven.

„Každopádně se po něm začneme poohlížet,“ slíbil Rees. „Ale nezapomínejte, že tu zmutovanou mršku nevymysleli žádní idioti. Vtip je v tom, že jako výchozí vybrali právě kmen, který je přirozeně odolný vůči mnoha antibakteriálním agentům, zřejmě v důsledku nějaké odchylky v jejich buněčné membráně nebo něčeho na ten způsob. Jenže existují tisícovky antibakteriálních sloučenin, takže je třeba probrat je hezky jednu po druhé, dokud nenarazíme na tu, která v konkrétním případě funguje. To ovšem trvá hezky dlouho, a navíc je látku před použitím třeba otestovat na toxicitu. Rada antibiotik je totiž tak toxická, že vzbuzují oprávněnou obavu, že pacienta sice uzdraví, ale současně otráví. Kolik máme času na výzkum?“

„Vlastně nevím,“ zarazil se Steven.

Ráno se Steven objevil v kanceláři chvíli před příchodem Rose Robertsové. „Vy jste nějaké ranní ptáče!“ pozdravila ho s úsměvem.

„Sháním informace o dvojici hnusných plazů,“ vysvětlil Steven. „Peter Warner a Rupert Everley.“

„Máte kliku,“ potěšila ho Rose. „Zrovna včera večer jsem dokončila práci na jejich spisech. Pan Macmillan je ještě neviděl.“

„Myslím, že mu nebude vadit, když do nich nakouknu,“ prohlásil Steven chlácholivě, aby rozptýlil Roseinu nejistotu. „Narazila jste na ně zajímavého?“

„Na nic, co bychom už dávno neznali,“ konstatovala Rose, zatímco mu podávala dvoje desky. „Cože jste se pro ty dva tak zničehonic nadchnul?“

„Rád bych si s nimi promluvil.“

„Everley je ve Skotsku, zdržuje se tam celý měsíc,“ poznamenala Rose. „Ale Warner by měl být doma, tady v Kentu.“

„V tom případě se mrknu nejdřív na Warnera,“ rozhodl se Steven a zalistoval první složkou. Zrovna když se propracoval ke konci druhého spisu, ve dveřích se objevil John Macmillan.

„Právě jsem mluvil s ministrem vnitra!“ oznámil Macmillan. „Tým vyšetřovatelů a techniků celou noc pročesával Croweovu laboratoř v Portonu, ale prozatím nenarazili na nic podezřelého.“

„Škoda,“ broukl Steven a následoval Macmillana do jeho kanceláře, kde mu v klidu a podrobně vyličil svůj noční rozhovor s Reesem.

„Nejenom že ti hajzlové celou tu dobu věděli o existenci syndromu války v Zálivu,“ zlobil se. „Ale navíc kdyby chtěli, všechny nemocné mohli bez problémů vyléčit.“ Steven šéfovi vysvětlil, že prvním krokem při vývoji nové zbraně bylo právě izolování účinného antibiotika. „Dokonce i ten raný prototyp mikroorganismu byl citlivý na jisté antibiotikum. A skutečnost, že ten fakt drželi v tak přísném utajení, vypovídá o...“

„Zkrátka svědčí o tom, že měli proklatě vážný důvod, proč to udržet v tajnosti,“ doplnil Macmillan. Pohledem sklouznul k oběma spisům, které Steven pořád ještě držel v ruce.

„Napadlo mě, že bych z Warnera nebo Everleye mohl vyrazit něco užitečného,“ vysvětlil Steven.

„Přeptal jste se Reese na možnost vývoje nového léku, kterým by šlo tu bakterii zlikvidovat?“

Steven přikývl. „Jistě, ale to může být měsíc, nebo klidně i rok,“ odpověděl. „To nikdo neví. Neexistuje záruka, že na něj vůbec někdy narazí.“

„Ministr vnitra má dnes dopoledne schůzku s ministerským předsedou, aby ho informoval o nejnovějším vývoji událostí. Jak byste hodnotil míru ohrožení?“

„Neznámá,“ odpověděl Steven.

„Ten bude mít radost,“ zabručel Macmillan s povzdechem. „S kým si půjdete promluvit nejdřív?“

„S Warnerem,“ odpověděl Steven. „Everley je teď bohužel ve Skotsku.“

„A co tam dělá?“

„Podle tohoto leze tonyům do zadku,“ vysvětlil Steven a zvedl jeden ze spisů. „Nedokázal se vecpat na kandidátku v jediném anglickém okrese, takže očividně soustředil pozornost k severním hranicím. Momentálně objíždí města s předvolebním projevem.“

„Neřekl bych, že tam na severu zbyl po volebním krachu ještě nějaký pravičák,“ ušklíbl se Macmillan. „Skoro bych řekl, že má ještě menší šanci než tady.“

„O tom se nepochybně přesvědčí sám, při té své proslavené inteligenci...,“ prohodil Steven ironicky.

„Nebo je za tím ještě něco, o čem nemáme ani potuchy,“ dořekl Macmillan. Steven stoupal po schodišti Channing House v Kentu, když ze zahrady z boku sídla zaslechl zpěv. Zastavil se a chvíli poslouchal.

„Každé boží ráno, když slunce vychází na oblohu...“

Zpěv sice maskoval případný přízvuk, ale Steven nevěřil, že hlas patří zahradníkovi. Vrátil se dolů a zamířil k proutěným vrátkům po pravé straně domu. Za nimi spatřil muže s vojenským držením těla, v pohodlném tvídovém obleku, jak zahradnickými nůžkami zastřihává hustý živý plot.

„Plukovník Warner?“ otázal se Steven.

„Kdo ho kčertu zase otravuje?“ zavrčel vztekle Warner. Nevlídností se snažil zamaskovat úlek.

Steven strčil do vrátek, došel až k plukovníkovi a ukázal mu služební průkaz.

Warner zafrkal jak podrážděný kuň. „James Gardiner mě varoval, že se nejspíš ukážete. Nemůžu vám povědět o nic víc než on. Tenkrát před lety, to byla obyčejná nehoda. Nic záhadnějšího v tom nehledejte. Neexistovalo nic, co bychom s tím mohli udělat nebo čím by to šlo napravit. Tečka.“

„Ne tak docela,“ ozval se Steven, když se Warner zase obrátil k živému plotu. „Kvůli vaší takzvané nehodě zůstalo tisícům veteránů doživotní zdravotní postižení.“

„Jestli se neurazíte, vážený, tak o tom by se dalo diskutovat!“ ušklíbl se Warner.

„Ach ano, já samozřejmě vím, že se vyskytla ještě celá řada faktorů, které pomohly zakalit vodu a vám všem poskytly kouřovou clonu, za kterou se můžete schovávat,“ přisvědčil Steven. „Ale biologická zbraň z Portonu v tom stále hraje hlavní roli. Nezkoušejte mi nalhat, že o tom nevíte.“

„Jak říkám, jde o spornou záležitost. Pokud by to byla pravda, pak je to důvod k hluboké lítosti,“ pokrčil Warner rameny.

„A všichni samozřejmě dobře víme, že ty tisíce veteránů nemusely trpět, kdyby pravda vyšla včas najevo,“ pokračoval Steven.

„Nejsem si jistý, na co teď narážíte,“ prohodil Warner na půl úst. Předstíral, že jedna z odstřižených listnatých větvíček je nesmírně zajímavá, a pečlivě ji zkoumal a obracel v prstech.

„Hned od samého začátku jste na ten agens měli k dispozici lék. Kdybyste ho poskytli veřejnosti hned po prvních zprávách o zdravotních potížích veteránů, pak syndrom války v Zálivu by nikdy nepřerostl v tak závažný problém. Ve skutečnosti by nepředstavoval vůbec žádný problém.“

Warner nechal prostřihávání. V obličeji se mu objevil výraz ohromení. „O čem to kčertu vlastně mluvíte?“ vybuchl vztekle. „Jak by mohl existovat lék na prototyp něčeho, na čem se teprve začínalo dělat?“

„První věc, do které se Crowe se svým týmem pustili poté, co vybrali mikroorganismus, na jehož základě vyvinou objednaný biologický agens, byl vývoj antibiotika, jež by ho dokázalo vyléčit,“

vysvětloval Steven. „A s jeho pomocí byl dobře léčitelný i ten raný prototyp, který se omylem přimíchal do vakcíny.“

„Poslyšte, celá ta věda je pro mě jedna zatracená záhada,“ vrčel Warner. „Ale jestli máte pravdu a oni měli k dispozici prostředek, kterým mohli ten přehmat napravit, proč by ho nepoužili? Plácáte nesmysly, vážený pane!“

„Nepoužili ho, protože měli v úmyslu pokračovat v dalším vývoji té biologické zbraně,“ řekl Steven a přitom pečlivě sledoval Warnerovy reakce. „Lék musel zůstat tajemstvím, protože jinak by agens nebylo možné využít k jeho původnímu účelu, čili jako zbraň hromadného ničení.“

„Ale nepovídejte! Hned po nehodě se přece všechny práce na tom svinstvu zastavily!“ sykl Warner popuzeně. Na zastřihávání živého plotu očividně zapomněl.

„Myslím, že nezastavily,“ namítl Steven klidně.

„To jako že Crowe jel dál na vlastní pěst?“

„Mám dobrý důvod předpokládat, že pokračoval ve výzkumu a podařilo se mu sestrojít biologickou zbraň, jež splnila všechna původně požadovaná kritéria.“

„Panebože na nebesích,“ zachraplal Warner, který ani neskrýval, jak ho ta informace šokovala. „Ale když se tak nad tím zamyslím, víte, ten chlap se mi nikdy nezamlouval. Bylo na něm něco, no, co mi nesedlo. Tak co hodlá podniknout s tím svinstvem, co si uplálal?“

„Přiznám se, že jsem doufal, že právě tohle se dozvím od vás,“ odpověděl Steven. Warner se tvářil stále šokovaněji. „Vy jste si myslel, že snad já...“

„A také že James Gardiner a další členové vaší skupiny...“

„Tak pozor! Zadržte laskavě, ano? James mě varoval, že přijдете přesně s tímhle nesmyslem! Jen proto, že milujeme svou vlast a nehodláme nečinně přihlížet, co s ní vyvádí ta méněcenná chátra, která dneska strká čenich úplně do všeho, nás ještě nemůžete házet do jednoho pytle s teroristy! Všechno, co děláme, se děje v mezích zákona. Rozumíme si?“

„Takže abychom nechodili daleko, podle zákona byl i vývoj biologické zbraně?“

„Jeho vývoj schválila vláda!“ vyštěkl Warner.

„Víte to určitě?“

„James mě o tom ujistil.“ Warner nepatrně zaváhal.

„Do vaší skupiny patřil i Crowe.“

Warner si zhluboka povzdechl, jako by právě s tímhle nesouhlasil. „James trval na tom, že naši skupinu musí tvořit podobně smýšlející lidé ze všech oblastí života. Tehdy věřil, že Crowe splňuje naše požadavky.“

„A to platilo i pro Mowbraye?“

„I pro Mowbraye,“ potvrdil Warner a zarytě při tom hleděl do země.

„Potřebovali jste někoho z jeho branže?“

Warner přikývl. „Myslíte někoho z kontrarozvědky? To se rozumí, že ano. Studený patron, ale... Znáte to, koně má člověk hodnotit podle dostihových výsledků.“

„A co Everley?“

Warner pohrdavě zafkrkal. „To je trouba. Namyšlený paňáca.“

„Ale zámožný,“ připomněl Steven.

„Jistě. Jeho peníze se nám hodily,“ nezapíral Warner.

„Jak je ta organizace početná?“ zeptal se Steven. Doufal, že na tuhle klíčovou otázku dostane odpověď dřív, než si Warner uvědomí, o co jde, ale plukovník nebyl hloupý. „Jenom my čtyři,“ zavrčel a pokračoval v zastříhávání přerostlých větvíček.

„Ale já se neptám na vaši skupinku,“ vysvětlil Steven. „Mluvím o organizaci, kterou Gardiner vede. Mám totiž dojem, že Crowe s Mowbrayem ji zneužívají ke svým vlastním cílům.“

„Ale já skutečně netuším, o čem to mluvíte, vážený!“

„Neříkal jste, že milujete svou vlast?“ zaútočil Steven. „To vážně chcete, aby o ní rozhodovali lidé jako Crowe a Mowbray?“

Warner nechal práce a prudce se obrátil ke Stevenovi. „Myslíte to vážně? To všechno myslíte vážně?“ ujistil se. „Ano. Smrtelně vážně.“

„Musím si promluvit s Jamesem.“

19

Do Londýna se Steven vracel s Warnerovým slibem, že mu zavolá ještě téhož dne, jen co si promluví s Jamesem Gardinerem. Nakonec se mu těsně po šesté ozval Gardiner osobně.

„Myslím, že bychom se měli sejít.“

„Řekněte kdy a kde.“

„S manželkou jsme právě uprostřed procesu stěhování z jednoho domu do druhého, ale ve městě si držím malý byt. Mohl byste se ukázat v osm?“

Steven si zapsal adresu a slíbil, že přijde.

Ukázalo se, že Gardinerův malý byt je dvojnásob větší než ten jeho, zařízený jen stroze, zato luxusně, a v místě, které z terasy lemující místnosti z jižní i západní strany nabízelo nádherný výhled na řeku. Vzhledem k tomu, že večer byl klidný a vlhý, všechny dveře na terasu byly dokořán.

„Skleničku?“ nabídl Gardiner.

„Dík. Gin s tonikem,“ požádal Steven. Vyšel na terasu, a než Gardiner nalil sklenky, kochal se velkolepou vyhlídkou, jaká se běžně nevidí. Gardiner se k němu připojil a podal mu jeho skleničku.

„Takže vy jste z Londýna unavený?“ zeptal se Steven.

„A z toho plyne, že jsem unavený celým životem,“ dodal Gardiner. „Ne, to bych neřekl. S Alicí se stěhujeme do našeho sídla ve Skotsku, abychom začali nový život co nejdál od... lidí.“

„Sartre měl pravdu?“

„Při největší úctě k panu Sartrovi, peklo nejsou ostatní lidé, ale ostatní lidé u kormidla.“

„Podle mého názoru se tomu říká demokracie,“ neodpustil si Steven.

„Ta teorie je příliš přeceňovaná,“ ušklíbl se Gardiner.

„Vy tedy nevěříte ve vůli a hlas lidu?“

„Z takzvané vůle lidu se až příliš často vyklube oslava nevzdělanosti a průměrnosti,“ stěžoval si Gardiner. „Kdybychom měli demokraticky vybrat jeden deník pro celou zemi, skončili

bychom u bulvárního Sunu čistě jen z toho důvodu, že prodává zdaleka nejvíc výtisků, a proto by dostal nejvíc hlasů a stal by se demokraticky zvolenou tribunou národa. Musím ještě něco dodávat?“

„Demokracie má spoustu nedostatků, ale pořád je ze všech existujících systémů ten nejlepší,“ nedal se zvíkat Steven.

„Já vím,“ připustil Gardiner s pohledem nehybně upřeným na řeku. „A možná právě proto mě to tak proklátě deprimuje. Warner se zmínil, že podle vašeho názoru Crowe s Mowbrayem sledují své vlastní cíle?“

Steven Gardinerovi vyložil všechno, co dosud zjistil.

„Tak proč je nezatknete?“

„To jsme udělali, ale z vazby je zase propustili. Chyběly důkazy,“ vysvětlil Steven.

„Ale můžete se samozřejmě mylit?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že Crowe na vývoji biologické zbraně pokračoval,“ potřásl Steven hlavou. „A fakt, že v posledních pár měsících zavraždili hned tři lidi, jen aby to udrželi v tajnosti, vypovídá o jejich úmyslu agens použít.“

„A co přesně chcete ode mě?“ obrátil se Gardiner konečně k Stevenovi.

„Potřebuju detaily o celé infrastruktuře vaší organizace,“ vysvětlil Steven. „Mám všechny důvody k domněnce, že Crowe s Mowbrayem ji zneužívají.“

„Chcete jména a adresy?“ zabručel Gardiner pochybovačně.

„Pokud mají v plánu ten biologický agens použít, pak musím znát velikost organizace a rozumět její vnitřní hierarchii, zkrátka všemu, co ti dva mají nyní k dispozici,“ vysvětloval Steven.

„A nemohl bych vám popsat její strukturu i bez toho, že bych prozradil konkrétní jméno?“ nabídl Gardiner.

Steven po něm střelil pohledem, jehož význam Gardiner pochopil i bez vysvětlování. „Asi ne,“ ustoupil okamžitě starší muž. „Ale než o něčem podobném začnu třeba jen uvažovat, potřebuji od vás jisté záruky.“

„Ti lidé se nemají čeho bát, pokud nepřekročili zákon,“ prohlásil Steven. „Na to vám dávám svoje slovo.“

„Dodržování zákona pro nás představuje prvořadou zásadu,“ pronesl Gardiner pateticky.

„Nikdy nemůžete vědět, jestli se během doby něco nezměnilo,“ brzdil ho Steven.

„Ale jděte, jsou to lidé, a ne bezduché automaty. Všem dotyčným záleží na blahu Anglie. Dokážou myslet a rozhodovat samostatně.“

„Nevycházel byste z údivu, čeho jsou jinak inteligentní lidé schopni, pokud je o to někdo požádá s tím, že záležitost má posvěcení z oficiálních či jinak respektovaných kruhů,“ pokrčil Steven rameny.

„Přesto potřebuju jasnou a spolehlivou záruku!“

„To ovšem není v mé kompetenci,“ upozornil Steven.

„V tom případě mi je líto,“ uzavřel Gardiner.

Steven se zahleděl směrem k zapadajícímu slunci a horečně zvažoval vzniklou situaci. Jistě, mohl jednoduše odmítnout kompromis a vyhrožovat Gardinerovi nejrůznějšími typy úředního postihu, ale moc dobře si uvědomoval, že tak by se nehnul z místa. Na druhou stranu mohl riskovat, díky tomu dosáhnout svého, ale v důsledku ohrozit svou vlastní kariéru.

„Tak dobrá,“ přikývl nakonec. „Máte mé slovo, že jakmile najdu, co potřebuju, okamžitě zničím všechna data, která mi poskytnete.“

Gardiner se obrátil a vešel do bytu. Za minutu se vrátil s počítačovou disketou, kterou podal Stevenovi. „Databáze,“ pravil stručně.

Sotva Steven dorazil domů, uvařil si kávu a strčil disketu do laptopu, aby prostudoval její obsah. Seznam tvořily zhruba čtyři tisícovky jmen, ke kterým patřily adresy a údaje o věku a zaměstnání. Steven si velmi rychle uvědomil, že vlastně nemá představu, co přesně hledá. Pokud doufal, že narazí na jasné důkazy organizovaného spiknutí, potom mu seznam přinesl zklamání. Členové organizace byli roztroušení po celé zemi a zastávali všechna možná povolání pod sluncem – no, možná všechna existující povolání typická pro střední třídu, opravil se Steven v duchu. Napil se kávy a přemýšlel, jaký krok by měl podniknout dál. K databázi patřil celkem šikovný analytický program, takže zadal požadavek: průměrný věk členů. Vyšlo mu 45 let.

„Dořiti,“ sykl Steven. Tihle lidé nebyli žádní horkokrevní revolucionáři. Šlo o zástupce střední třídy, ve středním věku, majitele rodinných domů na předměstí, kteří nevydělávali žádné pohádkové sumy. Copak je možné tuhle vrstvu obyvatelstva využít k uskutečnění zásadních společenských změn, až Crowe ochromí národ biologickou zbraní? Ne, nevyskytoval se tam jediný spojující faktor.

Do pocitu zklamání se Stevenovi přimíchaly i rozpaky. Neuměl si představit, že by Crowe s Mowbrayem vytvořili jinou tajnou organizaci schopnou podpořit tak obrovský plán. To tedy znamenalo, že jejich úmysly se zneužitím tajné biologické zbraně odhadl nesprávně. Podle všeho ji chtěli prodat.

Navzdory tomu, že byla neděle a blížila se desátá večer, zavolal do VLI a požádal sloužícího důstojníka, ať mu sežene podrobné výpisy Croweova a Mowbrayova soukromého bankovního účtu. „A kašlu na to, koho kvůli tomu vytáhnete z postele!“

„Za jaké období?“ zeptal se důstojník věčně.

„Pro začátek stačí poslední dva roky.“

Steven se opět soustředil na jména v databázi. Čistě pro zajímavost požádal vyhledávač o seznam „státních zaměstnanců“. Na monitoru vyskočil seznam asi tří set jmen. Pak si vyžádal „lékaře“, těch bylo třicet tři. Zúžil otázku na „patology“, dostal tři a jedním z nich byl doktor Melvyn Street, policejní patolog v Perthshireském okrsku.

„Vida, vida, vida,“ zamumlal Steven. „Konečně mi je jasné, proč jste si nevšiml stop na zápěstí Martina Hendryho, doktůrku.“

Mezitím minula půlnoc a na Stevena padla olověná únava. Vypnul počítač a na chvíli si pustil televizní čtyřadvacetihodinové zpravodajství. Vzápětí jeho pozornost upoutala reportáž, v níž padlo jméno Ruperta Everlyho. Příspěvek měl název „Tory oblbuje Skoty“. David McLetchie, předseda strany Skotských konzervativců, se zapletl do zuřivé hádky s Rupertem Everleyem, podnikatelem v oboru nemovitostí a prominentním toryovským stoupencem. McLetchieho rozběsnila Everlyho předvolební okružní cesta po jednotlivých místních organizacích Skotské konzervativní strany a obvinil ho z „plácání trapných nesmyslů“ a z pokusů podkopat jeho

předsednickou autoritu a koupit si přízeň štedrými peněžními dotacemi. Everley oplatil McLetchiemu obviněním z krátkozrakosti a nechuti přijímat nezbytné společenské změny. Následovalo interview s Everleym, jenž s vážným a upřímným výrazem hovořil o tom, že je nejvyšší čas, aby se Skotská konzervativní strana opět vrátila na politické výsluní, ovšem jedině za podmínky, že bude mít v čele „svěží mozky plné svěžích nápadů, jež by dokázaly dát věci konečně do pohybu“.

„Myslíš mozek, jako je ten tvůj, Ruperte?“ zabručel Steven. „Šašku počmáraněj.“

Steven se natáhl po dálkovém ovladači, ale náhle se zarazil. Zamrazilo ho v zádech. Podle informací Rose Robertsové byl Everley ve Skotsku celý měsíc. Těžko tam dláždil cestu k politickému úspěchu, odstartovanému celospolečenskými změnami, které si budou toryovci prosazovat s pomocí Croweovy biologické zbraně? Ne, ta představa byla doslova nehorázná. Steven si pořád dokola opakoval, že skotští voliči by si radši dali useknout pravý ukazovák, než aby dali hlas někomu, jako je Rupert Everley. To už by dali přednost nějakému paňácovi z televizního seriálu. Tím ovšem nezískali odpověď na otázku, co Everley ve Skotsku vlastně pohledává?

Že by Everley byl vážně tak naivní a neuvědomoval si marnost svého donkichotského tažení? Nabubřelí arogantní papaláš se nedokážou hodnotit objektivně. Nikdo jiný než oni si na psacím stole nevystavuje pozvánky na vyhlášení televizních cen a podobných estrádních mejdánků. Ani náznakem si nepřiznají, že svému okolí slouží jako zdroj velmi škodolibé zábavy.

Ale pokud na tohle Everley nepřišel, těžko mohl sám vymyslet, že v rámci předvolební kampaně podnikne cestu po Skotsku. Někdo mu musel namluvit, že to je dobrý nápad – někdo jako Crowe nebo Mowbray, případně oba... protože... potřebují Everleyovy peníze?... A k čemu?... Aby jimi financovali úder biologickou zbraní někde ve Skotsku. Nic jiného Stevena nenapadlo. Chtějí biologický agens použít na nějaký cíl ve Skotsku. Ale kde ve Skotsku – a proč?

„Ježíšmarjá!“ zahučel Steven. Měl podezření, že se nechává příliš unášet představivostí. „Teď zkusíme kapku zpomalit, slyšíš?“

napomenul sám sebe. K čemu by posloužil útok biologickou zbraní, když útočník nemá pořádnou infrastrukturu, jež by vzniklou situaci využila? Vážně to nedávalo smysl. Steven připustil, že při téhle myšlence se mu ulevilo. Umožnila mu přehodit v hlavě výhybku, i když... nemohl si pomoci, ta otázka se mu nepřestávala vnučovat pořád dokola. Takový útok by nebyl k ničemu dobrý, dumal, ledaže... ledaže by si vlastník biologické zbraně takhle ověřil, jestli skutečně funguje a jak.

Steven se přestal snažit o přehození myšlenek na jinou kolej. Dejme tomu, že Crowe s Mowbrayem vážně plánují otestovat agens na nějakém cíli ve Skotsku. Ale... proč? Aby udělali dojem na potenciálního kupce, proto! Ano, teď to vyhmátl! Byla to děsivá představa, ale dávala smysl... ve tři hodiny ráno.

Steven váhal, jestli se má na to vyspat, ale nakonec usoudil, že tolik riskovat nemůže. Opět zavolal do VLI a sloužícího důstojníka požádal, ať vyhlásí červený kód. Dvojnásobný.

„Vyhrál jste,“ zavtipkoval ponuře muž. „Slyším to vůbec poprvé.“

Steven věděl, že na VLI se během pár desítek minut sejde tým odborníků, sestavený právě pro případ podobně akutní pohotovosti. Policejní vozy je svezou do kanceláře tak rychle, jak jen se dotyční stihnou obléknout a jak auta dokážou prokličkovat městem.

Steven sám byl na místě během patnácti minut, John Macmillan se k němu připojil o pouhých pět minut později. Steven ho vůbec poprvé uviděl neoholeného a neučesaného. Zatímco čekali na příchod ostatních, stručně šéfa informoval o své teorii.

„Hm. Buď je to geniální, nebo úplně směšné,“ zabručel Macmillan ke konci.

„Ale je vyloučeno předem zjistit, která možnost je pravděpodobnější,“ přikývl Steven. „Bohužel jsem usoudil, že si nemůžeme dovolit sebemenší odklad.“

„A to jste se rozhodl správně,“ povzdechl si Macmillan. „Nevíte, kde má Rose zásoby kafe?“

Steven nakoukl do několika zásuvek a nakonec objevil sklenici od Nescafé do poloviny naplněnou mletou kávou. Vytáhl ji a spolu s Macmillanem připravili kávovar do stavu pohotovosti, aby každý,

kdo se v průběhu příštích čtyřiceti minut ukázal ve dveřích, dostal okamžitě do ruky doping v podobě kelímku silného turka.

Jako poslední se ve čtyři dvacet přihlítl John Hamilton, počítačový expert, jenž to měl do budovy ministerstva nejdál ze všech. Sotva udýchaně dopadl na židli u stolu, kde čekali všichni ostatní, Macmillan dal slovo Stevenovi. Vyzval ho, aby všem pěti přítomným odborníkům – čtyřem mužům a jedné ženě – vysvětlil, z jakého důvodu vyhlásil dvojnásobný červený kód. Když Steven domluvil, v místnosti se rozhostilo šokované ticho. Až po pár vteřinách se ozval Hamilton: „Mohli bychom si to shrnout? Cistě abychom měli jistotu, že jsme to pochopili správně – vy se tedy domníváte, že biologický útok se uskuteční na nějaký cíl ve Skotsku?“

Steven přikývl a unaveně se napil vychládající kávy.

„Ale nevíte, kdy by k tomu mělo dojít, a nevíte ani kde?“

„Přesně tak,“ přikývl opět Steven.

„Zato víte, jaký biologický agens při tom hodlají použít?“

„Ano, domníváme se, že to víme.“

„Ale nevíte, jakým způsobem má útok proběhnout?“

„Bohužel,“ potvrdil Steven.

„Krucí a sakra a čert aby to vzal!“ vrčel podrážděně Hamilton.
„Tak mám dojem, že jste zapomněli zmobilizovat i jasnovidce!“

„Pokud má útok uskutečnit malá skupina lidí, která se v místě nevyzná – což je v tomhle případě pravděpodobné,“ ozvala se Dorothy Jordánová, odbornice přes lékařskou mikrobiologii, „pak můžeme předpokládat, že u menšího terče použijí aerosol a u většího terče bude výhodnější kontaminace vodního zdroje, k němuž je napojený vodovod.“

„To je ono!“ ožil náhle Macmillan. „Přesně takový styl uvažování potřebujeme!“ dodal a loupł po Hamiltonovi káravým pohledem.
„Skvělý odrazový můstek pro smysluplnou diskusi.“

„V případě útoku aerosolem musíme pravděpodobně hledat uzavřené prostory, jako je například klimatizovaná budova nebo stanice podzemky.“

„Proč klimatizovaná?“ zajímal se Macmillan.

„Protože tam jsou stále zavřená okna,“ vysvětlila ihned Jordánová.

„Pro kterou z těch možností byste hlasovala vy osobně?“ zeptal se jí Macmillan.

„Pro tu druhou, pro kontaminaci vodních zdrojů,“ připustila Jordánová. „Bylo by to mnohem snazší. Vodojemy bývají většinou přístupnější než významné terče ve městech.“

„Mělo by to i nějaké nevýhody?“

„Velké zředění, pokud by šlo o kontaminaci vodojemu bakteriemi nebo viry,“ přemýšlela Jordánová. „Daleko jistější sázku by představoval silný jed. Jste si jistý, že skutečně hodlají použít mikroorganismy?“

„To jsem,“ potvrdil Steven zasmušile.

„V tom případě jich budou potřebovat proklatě velké množství!“ prohlásila nesmlouvavě Jordánová a odložila propisovačku na poznámkový blok jakoby na znamení, že svým podílem přispěla dostatečně k řešení problému.

„Nemáte aspoň nějaké tušení, kdo by v tom útoku mohl mít prsty?“ zeptal se Charles Bristow, klinický psycholog a specialista na sestavování psychologických portrétů neznámých pachatelů trestných činů.

Steven zvedl disketu, kterou dostal od Gardinera. „Čtyři tisíce jmen,“ objasnil. „Mezi nimi může být pár lidí, které požádají o pomoc, ale samozřejmě jim neprozradí celý kontext a dopad akce.“

„Stejně se na to podíváme,“ rozhodl Hamilton. „Nechcete si to proklepnout nejdřív vy, kolego?“ obrátil se k vedle sedícímu psychologovi.

„Známe důvod, který je k tomu útoku vede?“ vzal si slovo Alan Deans, zaměstnanec ministerstva vnitra zaměřený na boj s terorismem.

„Rozhodně nesledují politické cíle!“ odpověděl Steven s přesvědčením. „Spíš bych tipoval, že hodlají předvést účinnost zbraně potenciálnímu kupci.“

„Odkdy kšefty nepatří do politiky?“ zazubil se Deans. „To je pro mě novinka!“

Jednání přerušilo zaklepání na dveře. Objevil se sloužící důstojník s několika archy počítačových sjetin. „Finanční detaily, o které jste mě žádal,“ obrátil se na Stevena. „Jen tak mimochodem,“ pokračoval, „ti lidé, co je poskytli, vyřizují, že chtít bankovní výpisy uprostřed noci, je – aspoň podle jejich názoru – projevem nepřičetnosti celé státní byrokracie.“

„Díky, kolego,“ usmál se vděčně Steven.

Pak si všiml Macmillanova tázavého pohledu. „To jsou bankovní výpisy Crowea a Mowbraye. Doufal jsem, že z nich získáme aspoň vzdálenou představu, s kým by mohli uzavřít obchod, pokud se skutečně rozhodnou ten biologický agens prodat.“

„Dobrý nápad,“ zamumlal Macmillan. „Nejspíš bych měl vařit další zásobu kafe...“

Steven bleskově projel nejprve Mowbrayovy výpisy. V posledních dvou letech se mu na účtu objevila řada plateb ze zdrojů, které Stevenovi nic neříkaly, ale navzájem zřejmě neměly pranic společného. Obrátil tedy pozornost ke Croweovým výpisům. Stejně jako v předchozím případě začal u dat ze současnosti a postupoval zpětně, měsíc po měsíci. Téměř okamžitě zaregistroval čtvrtletní platby, které na účet přicházely ze zdroje, z něž bylo třeba provést přepočet z jiné měny. Částka se pokaždé pohybovala kolem pěti tisíc liber – to podle aktuálního kurzu. O odesilateli tam stálo pouze: W. Corp 5771.

„Zálohy!“ prohlásil Steven, sáhl po sluchátku interní linky a zavolal sloužícímu důstojníkovi. „Sežeňte mi ty lidi z banky k telefonu, ano? A co nejrychleji!“

„Ti budou radostí skákat až ke stropu...,“ zamumlal muž bez sebemenší stopy nadšení.

„Přišel jste na něco?“ naléhal Macmillan.

„Vypadá to, že Crowe dostával nějakou rentu!“ oznámil Steven. „Dvacet táců ročně. To vůbec není špatné.“

„Třeba to měl za nějaké konzultace nebo akcie,“ hádal Macmillan.

„Nebo měl prostě kliku,“ dořekl Steven tónem, z něhož bylo zřejmé, že na podobně nevinný původ peněz nevěří. „No tak, pospěš si,“ brblal si pod vousy a nedočkavě hypnotizoval mlčící telefonní

aparát. Uběhlo dobrých deset minut, než zavolali z banky. Macmillan se neubráníl úsměvu, když zaslechl Stevenovo strohé vysvětlování: „Ano, jsem si jistý, že to je absolutně nezbytné, takže teď se prosím soustřeďte na náš požadavek, ano? Sežeňte mi laskavě detaily o čtvrtletní platbě na účet doktora Donalda Crowea, číslo účtu 00449547288. Platba přichází od plátce označeného jako W. Corp 5771 a je při ní nutné převod z cizí měny podle aktuálního kurzu anglické libry.“

Všichni mlčky sledovali, jak si Steven chvatně zapisuje detaily a s vítězoslavným úsměvem pokládá sluchátko.

„Platby přicházejí od americké společnosti, která se jmenuje Wallenberg Corporation. Peníze bylo třeba převést na naši měnu, protože původní platba je vždycky v amerických dolarech.“

„Víme něco o Wallenberg Corporation?“ zajímal se Macmillan.

„Já ten název někde zaslechla!“ ozvala se Dorothy. „Mám dojem, že dělají něco přes biotechniku.“

„Pane doktore, mám dojem, že vás budeme potřebovat,“ obrátil se Macmillan k Hamiltonovi, pohrouženému do studia Gardinerovy diskety. „Podívejte se, jestli u těch jmen objevíte nějakou souvislost s firmou Wallenberg Corporation ve Spojených státech, ano?“

„Už jsme ten příkaz zadali,“ sdělil Hamilton, jenž reagoval pohotově hned poté, co Steven oznámil, jaké zprávy se dozvěděl z telefonátu s bankou. „Charles vám vysvětlí, co nám vyšlo, ano?“

Charles Bristow si přisedl k ostatním ke stolu. „Je mi líto, ale moc toho nemáme,“ začal a zachrastil stránkami poznámkového bloku. „Zkusili jsme vydělit adresy ve Skotsku, ale jsou jich čtyři stovky a rozeseté po celém území bez nějakého nápadného vzorce. Provedli jsme s nimi řadu různých analýz a pátrali po osobách se znalostmi nebo informacemi, které by byly užitečné pro provedení útoku, ale zatím jsme nenarazili na žádné jasné favority.“

Steven přikývl. „Jak jsem říkal, podle mě nikdo z těch lidí není v chystaném útoku přímo angažovaný. Tím je pátrání dvojnásob obtížné.“

„Heuréka!“ vykřikl náhle Hamilton, pořád ještě nahrbený nad počítačem. Všichni přítomní vyskočili a nedočkavě se k němu vrhli.

„Dorothy měla pravdu! Wallenberg je biotechnická firma, pořádně velká a má přímé vazby na americkou vládu. Šušká se, že se angažuje ve vývoji biologických zbraní. Ale víte, co je trefa? Poslechněte si tohle: V roce 1997 dostala korporace vysokou pokutu za provádění experimentů přímo v centru Chicaga. Podle všeho potřebovali vyhodnotit dopad nasazení biologické zbraně na obyvatele velkoměsta. Tehdy použili naprosto neškodný organismus, ovšem příslušné úřady se parádně dopálily a firmu varovaly, že v případě opakování pokusu jí hrozí velmi vážné sankce.“

„Bingo!“ vyhrkl Steven, ale znělo to vyhasle. Žádná radost z vítězství.

„Takže o ten biologický agens mají zájem Američani,“ konstatoval Macmillan. „Vypadá to logicky, protože tenhle typ biologické zbraně by byl užitečnější útočící armádě než malé skupině teroristů.“

„Kampak naši nejbližší spojenci hodlají vpadnout v nejbližší době?“ nadhodil Hamilton.

„Rozhodně by se jim to šiklo v Afghánistánu,“ odpověděl Steven. „A všechny podmínky by samozřejmě splňoval i Irák.“

„Skvělá práce, kolegové!“ prohlásil Macmillan. „Mám dojem, že jsme objevili našeho zákazníka.“

„A důvod, proč nemůže zbraň sám otestovat,“ dodal Hamilton.

„Přesně tak,“ souhlasil Steven. „Teď už nám zbývá jenom zjistit, kde a kdy ty testy proběhnou.“

20

Venku se hezky dlouho rozednívalo. Steven si všiml, že za pár minut bude půl osmé. Celou tu dobu se všichni společně snažili z Gardinerovy databáze vyždímat nějaké použitelné informace, ale prozatím bez valného úspěchu. Všechno nasvědčovalo tomu, že se ocitli ve slepé uličce. Vstal, aby si trochu protáhl nohy, a přistoupil k oknu. Venku se ranní mlhou snášelo šedavé mžení. Po ulici tiše

projel autobus, na boku barevnou reklamu na připojení k internetu. A v Stevenovi ten pohled probudil inspiraci.

„Jednu věc bychom ale mohli udělat!“ prohlásil.

Všichni se na něho pověsili očima. Vypadal odhodlaně.

„Pokud Crowe a Mowbray skutečně hodlají využít některá z jmen v této databázi,“ řekl Steven, „pak se s nimi museli zkontaktovat teprve nedávno – pravděpodobně s pomocí emailového serveru organizace, aby to vypadalo oficiálně.“

„To zní logicky,“ souhlasila Dorothy Jordánová.

„Takže?“ nadhodil Hamilton.

„A jestli platí, že Gardiner měl v úmyslu organizaci rozpustit, pravděpodobně nějakou dobu nerozesílal skupinové informace. Činnost byla zmrazená. Možná by se mi ho podařilo přesvědčit, aby dnes rozeslal členům email s žádostí, ať se přihlásí každý, koho někdo z vedení organizace nějak zkontaktoval, písemně, telefonicky nebo třeba osobně... Může uvést nějakou záminku, třeba že jsou problémy s rozesíláním emailů nebo tak podobně.“

„Za zkoušku to stojí,“ přikývl Macmillan.

„To rozhodně,“ připojila se Dorothy.

„Za zkoušku stojí všechno, co zúží pole našeho pátrání.“ To vrčel Hamilton.

Macmillan se podíval na hodinky. „Lidé se začnou rozjíždět do zaměstnání až zhruba za hodinu. Navrhoval bych teď rozchod. Můžete si dát sprchu, nasnídat se nebo tak, a v devět se znovu sejdem. Jste pro?“

Steven se ještě zdržel, aby si v klidu promluvil s Macmillanem. „Jen doufám, že Gardiner je ještě ve městě,“ poznamenal. „Momentálně se ve velkém stylu stěhuje i s manželkou na odpočinek na Vysočinu.“

„No, nebyla by to ironie, kdyby se čirou náhodou ocitl někde uprostřed cílové oblasti?“ ušklíbl se Macmillan unaveně. „Pro jistotu mu zkuste zavolat teď hned, protože kdyby nebyl v Londýně, ať máme víc času ho sehnat.“

Steven vytáhl mobil a našel si číslo Gardinerova londýnského takzvaného bytečku. Když zaslechl Gardinerovo vzteklé brblání,

který trouba ho probůh tahá z postele v tuhle nekřesťanskou hodinu, spokojeným kývnutím dal Macmillanovi najevo, že měl úspěch.

„Tady je Steven Dunbar, sire Jamesi,“ začal uctivě. „Nutně potřebujeme vaši pomoc. Anglie potřebuje vaši pomoc.“

Macmillan se nad touhle Stevenovou taktikou pobaveně zašklebil.

„Ne, po telefonu se to bohužel vyřešit nedá. Přicházela by v úvahu možnost, že bych k vám zajel? Promluvíme si raději v soukromí.“

„Tak mi nejdřív nechte chvilku, ať se aspoň ksakru obléknu.“ V Gardinerovi se neprobudila vlídnost ani při vyhlídce na pomoc drazé milované vlasti.

„Bude vám stačit půlhodinka, sire?“

„Pro jistotu čtyřicet minut. A modlete se, ať nejde o nějakou prkotinu!“

Když Steven parkoval před domem, kde měl Gardiner byt, zahlédl z něj vycházet elegantní mladou černou ženu, která měla přes rameno přehozenou velkou kabelu – očividně věci potřebné k přespání. Nastoupila do čekajícího taxi. Vypadala dost podrážděně a z domu zřejmě odešla ve spěchu. Vyloučeno! pomyslel si Steven, ale když ho Gardiner pustil do bytu, podlehl zvědavosti a nenápadně pátral po sebemenších důkazech ženiny předchozí přítomnosti.

Gardiner byl v bytě sám. „Lady Gardinerová už odjela do Skotska, sire Jamesi?“ zeptal se Steven mile.

„Už je to tak,“ zabručel Gardiner, oblečený pouze ve flanelovém županu a v kožených pantofli. „Nechala mě tu na pár dní tábořit samotného, než zařídí koberce a závěsy a tohle všechno. Znáte to. Dáte si kávu?“

Steven přikývl, a zatímco Gardiner naléval dva šálky a odnášel je k nízkému stolku u dveří na jižní terasu, rozhlížel se po pokoji. Když zamířil usednout do křesla naproti Gardinerovi, všiml si, že na koberci leží rtěnka. Zvedl ji a prohodil: „Doufám, že ji nebude postrádat.“ Položil ji na stolek vedle hostitele.

„Ach bože, co ta se jí nahledala!“ sykl Gardiner, drapl rtěnku, jako by měl strach, že opět někam zmizí, a schoval ji do kapsy županu.

„Pěkná barva,“ okomentoval Steven. Rtěnka byla sytě nachová.

„Tak co ode mě vlastně chcete?“

Steven se pustil do vysvětlování. Teď už s Gardinerem jednal sebevědoměji, protože věřil, že hostitel se bude chovat maximálně vstřícně.

„No dobrá. Jak přesně by ta zpráva měla znít?“ zeptal se Gardiner, když Steven skončil.

Steven mu to pověděl a dodal: „Musíme ovšem pozměnit seznam emailových adres celé skupiny, aby zprávu nedostal také Crowe s Mowbrayem a nezametli za sebou stopy, případně aby nezačali svou akci utajovat ještě víc. Také bychom rádi přesměrovali příchozí odpovědi tak, aby docházely rovnou do našich kanceláří na ministerstvu vnitra.“

Gardiner jenom otráveně mávl rukou, jako kdyby odháněl obtížnou mouchu. „Doufám, že víte, jak to udělat. Mně vždycky trvá celou věčnost, než ten zatracený krám vůbec nastartuju.“

„Nechte to na mně,“ uklidnil ho Steven.

Ve tři čtvrti na devět putovala ke všem jménům z databáze zpráva. Steven poděkoval Gardinerovi za spolupráci a dodal: „Byl bych rád stejně jako vy, sire Jamesi, kdybych vás už nemusel obtěžovat.“

„Vlasti pomůžu vždycky s největší ochotou,“ odpověděl Gardiner s vynuceným úsměvem.

Steven se vrátil do kanceláře, aby čekal na odpovědi členů pravicové organizace.

Když se však do deseti hodin nezval jediný člověk z početného seznamu, Steven se samou nervozitou zvedl a začal přecházet místností sem a tam. Dusil se přetlakem, připadal si jako lev v kleci. Právě začínal zvažovat další možné kroky, které jim ještě zbývají, když se konečně pípnutím ohlásila příchozí zpráva. Honem ji otevřel. Odesílatel byl jistý Eric Pope. Steven to jméno přečetl nahlas, aby jeho kolegové mohli ihned začít s jeho ověřením v databázi a ve shánění dalších informací. Zpráva měla následující znění: „Obávám se, že jsem propásl nějaký email. Poslední kontakt potvrdil 2. září jako datum konání ohlášeného cvičení. Objevil se snad nějaký nečekaný problém?“

„Pracuje u Skotské vodárenské!“ hlásila Dorothy Jordánová, které se podařilo sehnat podrobné informace nejrychleji.

Na okamžik na sebe všichni zůstali zírat vytřeštěnýma očima, načež Hamilton zamumlal: „Čert aby to vzal!“

„Pověřím lidi, aby v terénu obhlédli, co všechno se dá o Popeovi zjistit,“ řekl Macmillan a vyšel z kanceláře, aby vydal příkazy dalším zaměstnancům VLI.

Dvacet minut později pípla druhá zpráva. „Odesílatel David Innes,“ přečetl Steven. „Text zprávy zní: ‚Zmíněné cvičení proběhne podle dohody dne 2. září. Prosím o včasné oznámení případných změn.‘“

„Proboha, jaké cvičení?“ vrtěl hlavou Steven.

„Těžko se můžeme zeptat, vzbudili bychom podezření,“ poznamenal Alan Deans ustaraně.

„Innes pracuje u Státní stavební společnosti,“ ozval se Charles Bristow od svého monitoru.

„Stavební společnost?“ vykřikli jednohlasně Dorothy Jonesová a Alan Deans, jako by je současně osvítil geniální nápad.

Třetí pípnutí.

Email tentokrát přišel od jakéhosi Johna Curtise. Dorothy sjela kurzorem po seznamu na svém monitoru. „Diamond Security,“ přečetla. „Mají na starosti civilní obranu celého Skotska.“

Zpráva sdělovala: „Poslední vzkaz potvrzoval datum 2. září a žádal odvolání ostrahy od 8.00 do 18.00 v den konání cvičení. Prosím, potvrďte.“

Do kanceláře se vrátil Macmillan a hned od prahu hlásil: „Pope je střední manažer u Skotské vodárenské. Nese značnou zodpovědnost za její fungování. Skotové ještě vodovody nezprivatizovali, takže bohužel nemůžeme pátrání zúžit na konkrétní oblast.“

„Sakra, sakra,“ hučel si Steven pod vousy. „Co z té rovnice vyplývá? Vodárenský manažer, zaměstnanec stavební firmy a šéf systému civilní ochrany.“

„Že by plánovali společnou výstavbu v nějaké oblasti?“ nadhodil Hamilton, ale bylo znát, že té hlouposti sám nevěří ani za mák.

„Mně dělají starosti ty vodovody,“ zamumlala Dorothy Jordánová.

„A mně jakbysmet,“ přikývl Steven. „I když jste tvrdila, že u mikroorganismů je problém s příliš velkým nařaděním.“

„Pozor, ti lidé čekají na odpověď!“ připomněl jim Deans.

„Postaráte se o to?“ obrátil se Macmillan na Hamiltona. „Prostě jen potvrďte, že všechno platí. V tomhle stadiu nemůžeme riskovat žádné vyptávání.“

Hamilton přikývl a posadil se k počítači na Stevenovu židli, když tu se v kanceláři objevila mladá žena a podala Macmillanovi list papíru. Z jejího výrazu bylo předem jasné, že šéfovi to udělá radost. Macmillan si zprávu přečetl a zvedl oči ke stropu, jako by tam nahoře někomu děkoval, načež přítomným prozradil: „Tak ten člověk ze Stavební firmy, ten Innes, je ve skutečnosti major Innes: je důstojníkem místní domobrany.“

„Takže teď to ‚cvičení‘ konečně dává smysl!“ zaradoval se Steven.

„Curtis se ve svém emailu zmínil o ‚pozastavení činnosti‘,“ připomněl Bristow. „Možná tím myslel dočasné odvolání ostrahy, zajišťované jeho firmou...“

„Po dobu, kdy Innes se svými lidmi budou provádět cvičení,“ dořekl Steven.

„A to v oblasti související se Skotskou vodárenskou, když je do toho zapojený i Pope,“ přikývl Macmillan.

„Vsadil bych se, že Innes to zorganizoval jako opravdové vojenské cvičení,“ poznamenal zamýšleně Steven. „Ale v tom případě musel podrobnosti poskytnout svým nadřízeným a nechat si je schválit. Je to podobné jako v řádě armádě.“

„To si ovšem můžeme ověřit,“ prohlásil Macmillan a opět zmizel.

„Kontaktům jsem potvrdil, že všechno zůstává v platnosti,“ ohlásil Hamilton a zvedl se od počítače.

„Dal jste si záležet na tom, aby potvrzení odešlo od stejného odesílatele jako náš původní dotaz?“ zeptal se Steven.

„Spolehněte se,“ usmál se Hamilton. „Bože, jsem úplně vyřízený.“ Protáhl se a mohutně zazíval. Vmžiku začali zívat i všichni ostatní, jako by odstartoval infekci.

„Páni, já budu spát nejmíň týden,“ povzdechla si Dorothy a s bolestným výrazem si mnula ztuhlý zátylek.

„Všichni jste odvedli vynikající výkon,“ ocenil je Steven. „Už jsme skoro u cíle. Ale víte co, než šéf sežene nadřízené majora Innese, můžete si udělat pauzu. Já zůstanu hlídat u počítače pro případ, že by se ozval ještě někdo.“

„Ale vždyť musíte být stejně unavený jako my!“ namítla Dorothy.

„Nezapomínejte, že pokud tohle projedem, odskáču si to jen já sám,“ připomněl Steven. „To mi vlévá adrenalin do žil, můžete mi věřit.“

Sotva v kanceláři osaměl, otočil se s židlí ke stolu a opřel si o něj nohy. Normálně by to neudělal, ale normálně by se toho nemělo dělat mnohem víc. Kravatu si dávno rozvázal a sundal, strniště na bradě ho začínalo svrbět a představa horké sprchy mu připomínala sen z pohádky. V dané chvíli se však musel spokojit jen s dalším douškem černé kávy a čekat, zda nepřijde email od další osoby z Gardinerova seznamu. Víčka mu začínala nezadržitelně klesat, když se do kanceláře vrátil Macmillan.

„Mám dojem, že armáda by se v organizovanosti a pílí mohla od domobrany hodně učit!“ ušklíbl se Macmillan a zamával hrstí počítačových sjetin. „Program a rozpis celého cvičení. Kde jsou všichni?“

„Dal jsem jim přestávku,“ vysvětlil Steven.

„Nažeňte je zpátky, ano?“

Naštěstí všichni zůstali v budově, jenom Dorothy Jonesová přecházela venku po chodníku sem a tam a se sklopenou hlavou buď podřimovala v chůzi, nebo přemýšlela. Steven ji vzal za loket a omluvně požádal, ať se s ostatními zase vrátí do kanceláře.

Mlčky přikývla, jako by na mluvení byla příliš unavená, a vešla za ním do budovy.

„Tak to cvičení, o kterém jsme se dozvěděli, se má konat v Loch Ard Forest ve Skotsku,“ oznámil Macmillan, když se všichni opět usadili. „Možná budeme potřebovat mapu...“

Hamilton pochopil, že tohle byla nárazka na něho, obrátil se k počítači a začal vyťukávat příkaz.

„Loch Ard a okolní lesy,“ pokračoval Macmillan, „jsou součástí přírodní rezervace Lesopark královny Alžběty. Zabírají zhruba

padesát tisíc akrů hor, jezer, lesů a otevřených plání. Při vyhlášeném cvičení má major Innes se svými lidmi dopadnout tři ozbrojené nebezpečné teroristy, kteří se budou skrývat v lesích s úmyslem zničit kvalitu vody v rezervoáru v uvedené oblasti.“

„Mapy pro každého! Račte, prosím!“ zahlaholil Hamilton, vytáhl z tiskárny po pravé ruce několik archů papíru a začal je rozdávát.

Deans chvilí mapu studoval a pak se zeptal: „Takže jezero Loch Ard slouží jako zdroj pitné vody?“

„Vypadá dost malé,“ poznamenal Macmillan. „Ale ověříme si to.“

„Možná právě proto je zajímavé pro zkoušku v terénu,“ napadlo Dorothy Jordánovou. „Tím by se vyřešil problém s příliš velkým zředěním.“

„Zvláštní,“ zamumlal Steven. „Na mapě je vyznačený akvadukt, ale jeho poloha vzhledem k linii krajiny napovídá, že nevede vodu z Loch Ard... Nejsem si jistý, že tomu rozumím. Severně od akvaduktu žádná voda není, naopak terén se tam prudce zvedá, začíná tam pohoří Aberfoyle.“

„Proboha živého!“ vyhrkla Dorothy Jordánová a zděšením zbělela jako stěna. „Asi už vím, o co jim jde.“ Následující bezdeché ticho přerušil Hamilton, který od počítače hlásil: „Loch Ard jako zdroj ani rezervoár pitné vody neslouží... Dorothy? Tys viděla ducha?“

Všichni se obrátili k Dorothy, jež začala ihned zajímavě vysvětlovat: „Vzpomínám si, že jsem o tom četla v jednom lékařském časopise. Akvadukt, o kterém mluvil Steven, je součástí vodovodního systému vybudovaného ve viktoriánské době jistým Balemanem, jestli si to pamatuju správně. Přivádí vodu z Loch Katrine, což je zdroj pitné vody a, jak si najdete na mapě, leží mnohem severněji než Loch Ard. Podzemní potrubí vede vodu na jih, pouze na tomhle místě se dostává na povrch a krátký úsek cesty překoná prostřednictvím architektonicky zajímavého otevřeného akvaduktu, načež opět zmizí v podzemí.“

„A kam vlastně vede?“ zajímal se Hamilton.

„Do Glasgowu,“ odpověděla Dorothy nešťastně. „Je to zdroj pitné vody pro celý Glasgow!“

„Takže oni mají v plánu napadnout... celé město!“ vykřikl Hamilton, zděšený už pouhou představou.

„Je v tom spousta kruté ironie,“ dodala Dorothy s hořkým úsměvem. „Právě tehle vodovod může údajně za likvidaci cholery v celém městě v osmdesátých letech devatenáctého století. Aspoň to bylo klíčovým sdělením celého článku.“

„Tak tohle je jejich plán, jak předejít příliš malé koncentraci mikroorganismů ve vodě,“ pochopil Steven, jenž nepřestával studovat mapu. „Nepokusí se otrávit celý rezervoár – Loch Katrine má na délku nejmiň patnáct kilometrů – ale proniknou k vodě, která je z jezera odvedená, a zamoří ji těsně před jejím svedením do městského vodovodu. Takže v podstatě se jedná jen o nevelký zlomek z celé vodní zásobárny.“

„Chytré.“

„Proklatě chytré.“

„To byla skvělá týmová práce, lidi!“ prohlásil Macmillan unaveně. „Vy jste taky proklatě chytrí, ale ještě to musíme dokázat tím, že jim akci překazíme. Myslím, že nyní se klidně vraťte domů a vychutnejte si zasloužený odpočinek. My tady zatím odstartujeme všechny kroky, které jsou k zneškodnění těch grázlů nezbytné.“ Když odešel poslední člen pohotovostního týmu, Steven se obrátil k Macmillanovi s otázkou: „Kdy že se ta záškodnická akce – tedy to cvičení – koná?“

„Osmého září,“ odpověděl Macmillan duchem nepřítomně, jako by dávno myslel na něco jiného.

„Ale to je zítra!“ vykřikl Steven.

„Správně,“ potvrdil Macmillan. „Víte, říkal jsem si, že bychom si měli promluvit mezi čtyřma očima. Nebudeme zbytečně panikařit. Musíme zachovat chladnou hlavu a určit si priority. Nejdřív ze všeho musíme zajistit, že nedojde ke kontaminaci vodního zdroje. Tomu samozřejmě můžeme zabránit docela obyčejně zvýšenou ostrahou vodovodu, ale co bychom přitom měli vzít v úvahu?“

„Že se potřebujeme zmocnit i biologické zbraně,“ dořekl Steven. „Víme, že Rees pracuje na získání její rané verze. Sice všechno nasvědčuje tomu, že bude mít úspěch, ale bylo by samozřejmě lepší zjistit, o kolik je ta finální verze dokonalejší. Kdybychom do té

oblasti nahnali stovky policistů a vojáků, teroristy odradíme, ale skončíme s prázdnýma rukama.“

„Přesně tak,“ přikývl Macmillan, jenž v duchu odškrtnul další bod seznamu. „Chceme ten biologický agens.“

„Navíc je v našem zájmu dopadnout všechny tři teroristy‘ živé a při činu, abychom je mohli vyslechnout a zjistit jejich propojení s Crowem a Mowbrayem,“ pokračoval Steven. Všechna únava z něho jakoby zázrakem spadla, mozek mu fungoval bezchybně a na plné obrátky.

„Nepředpokládám, že domobrana je má v plánu zastřelit,“ namítl Macmillan.

„Takže vy jejich dopadení necháte na dobrovolných myslivcích?“

„Kdyby zajíci zjistili, že místo chrtů za nimi běží pohotovostní zásahové jednotky, ihned by zavětrili podraz,“ připomínal Macmillan. „Myslím, že profesionální ostrahu postavíme jen k vlastnímu akvaduktu a zbytek necháme na domobraně. Ať si v lesích klidně hrajou na vojáčky, protože to v podstatě splní účel.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Steven. „Možná by také nebylo od věci tajně domluvit zastavení přívodu do akvaduktu, prostě pro jistotu, kdyby se nám situace vymkla z ruky. A pak musíme jenom věřit, že všechno dopadne dobře.“

„V nejhorším můžem mít zásahové jednotky v pohotovosti,“ kývl Macmillan. „S tou odstávkou vody nevím, nevím, protože je možné, že voda by se vracela zpátky do rezervoáru podzemním potrubím, takže kontaminaci by stejně neunikla. Ale samozřejmě se na to přeptám. Ještě něco?“

„Rád bych byl u toho osobně,“ prohlásil Steven.

„Nemůžu říct, že by mě to překvapilo, ale vážně věříte, že to je rozumné?“

„Rád bych celé vyšetřování dotáhl do konce,“ vysvětloval Steven.

„Jak chcete, vaše rozhodnutí musím respektovat. Teď si však musíte důkladně odpočinout. Běžte domů a hlaste se mi až odpoledne. Pak to probereme podrobněji.“

„Vy jste tu byl taky celou noc,“ poukázal Steven.

„Jen tady nastartuju celou tu mašinerii, abychom do zítřka stihli všechno zařídit, a potom si na pár hodin taky hodím šlofíka.“

Steven se osprchoval, nařídil si budíka na třetí hodinu odpoledne a propadl se do neklidného spánku. Únavou mu bylo doslova špatně od žaludku a toužil prospat nejméně týden, ale hlavou se mu honilo tolik myšlenek a otázek, že před nimi nenašel únik a nedokázal si vychutnat osvěžující zapomnění déle než pár minut, aby se opět vrátil do polovědomí rozbouřeného zneklidňujícími představami a obavami. Pořád dokola se mu vnucovala otázka, proč to vlastně zorganizovali tak složitě. Nebyl by jednodušší přímý útok na civilní ostrahu akvaduktu? Koneckonců, tři muži se speciálním žoldnéřským výcvikem by se snadno měli vyhnout jednotkám domobrany či překonat civilní stráž u akvaduktu. Ledaže by... ano, ledaže by tu kontaminaci pitné vody chtěli udržet v tajnosti!

Bylo to tak jasné, že Steven na polštáři potřásl hlavou nad vlastní tupostí, aniž by přitom otevřel oči, a v duchu si vynadal, proč to neprokoukl hned na začátku. Zinscenování vojenského divadýlka umožní kontaminovat vodu, aniž by si někdo ze zúčastněných uvědomil, co se doopravdy děje. Vážně buď stárne, nebo senilní, protože jinak mu to mohlo dojít dávno.

Když se odpoledne vrátil na ministerstvo vnitra, všiml si, že Macmillan má na sobě stejný oblek jako v noci, a usoudil, že šéf z budovy vůbec nevyšel.

„Vy jste vůbec nespál, je to tak?“

Macmillan místo odpovědi vytáhl ze zásuvky krabičku tabletek a ukázal název. „Benzedrin,“ řekl suše. „Nemůžu si dovolit ztrácet čas. S tímhle to zvládnou.“

Steven přikývl. Věděl, že stimulující léky udrží Macmillana svěžeho a potlačí potřebu spánku na tak dlouho, jak bude potřebovat, ale že až je přestane brát, zaplatí za to krutým vyčerpáním celého organismu. „Co je nového?“

Macmillan natočil k Stevenovi mapu, kterou měl rozloženou na stole, a pravil: „Na jih od akvaduktu vede k potrubí řada větracích šachet a v každé z nich je uzavírací ventil. Domluvil jsem s vojáky z Arbroath, že četa do jedné z nich pronikne a zavře přívod vody na celou dobu cvičení.“

„Skvělé,“ kývl Steven.

„Šest mužů ze záahové jednotky dostalo příkaz, aby podle vašich instrukcí hlídali přístup k akvaduktu – tedy pokud stále ještě trváte na tom, že budete akci osobně přítomen?“

Steven potvrdil, že na tom skutečně trvá.

„V tom případě jim to dám vědět. Přepraví se tam vrtulníkem, takže vás vezmou s sebou. Předběžně jsem dohodl, že vás vyzvednou na City Airport v šest večer. Buďte tam včas. Nemají zájem na tom, aby v někom probudili zbytečnou zvědavost.“

„Samozřejmě.“

„Takže hurá do akce!“ usmál se Macmillan a povzbudivě pleskl Stevena do ramene.

21

Když se Steven v předklonu hnal tryskem přes asfalt směrem k vojenskému vrtulníku, prožíval dávno zapomenutý, ale ne nepříjemný pocit, jaký před lety pravidelně cítil při vojenských akcích.

„Jako za starých časů,“ vyhekl, sotva se za ním zavřely dveře. Ani si nestačil pořádně sednout a už je vířící vrtule vytáhla do výšky a nasměrovala je na sever.

„Slyšeli jsme, že jste bývalý profesionální voják,“ prohodil jeden z šestice mužů ve vojenském, ale bez hodností a jakýchkoliv znaků, které by prozrazovaly jejich příslušnost ke konkrétní jednotce. „Já jsem Mick.“

„To je hodně dávno,“ mávnul Steven rukou.

Mick se obrátil k ostatním a představil je: „Terry, Jonesey, Popeye, Cluedo a Walsh.“

Steven kývnul vojákům na pozdrav a zeptal se: „Dostali jste instrukce?“

„Před třemi hodinami,“ přisvědčil Mick. „Podrobnosti se prý dozvíme přímo od vás.“

Steven opět přikývl. Překřiknout burácení motoru byla pořádná dřina. „Kam teď máme namířeno?“

„V plánu je přistát co nejdál od zmíněné lokality,“ vysvětloval Mick. „Vybrali jsme místo západně od Loch Lomond. Pak se člunem přeplavíme na jižní stranu. Odtamtud to řízнем přes les u jezera Loch Ard a dostanem se k Loch Chon. Celou tu dobu se musíme skrývat v lese a nenápadně se přesuneme až k akvaduktu. Věříte si, abyste tu trasu zvládnul s námi?“

„No, s tímhle jsem nepočítal,“ přiznal Steven.

„Normální procházka městským parkem,“ zazubil se šibalsky Mick.

Steven mu úsměv sice oplatil, ale dost nejistě.

Ohlušující burácení motoru znesnadňovalo další konverzaci, takže zbytek cesty muži strávili převážně v mlčení.

Když Steven sledoval helikoptéru stoupající zpátky k noční obloze, pocítil nepříjemné svírání kolem žaludku. Spolu s šesticí vojáků zůstal pár set metrů od západního břehu jezera Loch Lomond. Začal se převlékat do výstroje, kterou vyložili z helikoptéry spolu s dalším vybavením, zatímco vojáci chystali nafukovací člun, aby se přeplavili na opačný břeh jezera. Naštěstí byla klidná noc a na jasné obloze zářily hvězdy, i když během dne přšelo, půda byla dosud vlhká a vzduch provoněný sytou vůní borového jehličí.

„Připraven?“ obrátil se Mick k Stevenovi, jenž se zatím převlékl a hodil si na záda batoh, do kterého složil svoje původní oblečení.

„Asi ano. Těžko někdy budu připravenější.“

Plavba přes jezero neproběhla úplně v klidu, ale na druhou stranu se dalo počítat i s většími vlnami a se silnějším větrem. Než vytáhli člun na východním břehu a našli pro něj vhodný úkryt, v Stevenovi se probudilo nadšení, jaké prožíval v terénu ještě v dobách, kdy byl v aktivní vojenské službě. Byla to obrovská změna proti programu, jaký mu v posledních letech vyplňoval pondělní večery. Připadal si báječně živý. A cítil se ještě lip, když Mick oznámil: „Do vnitrozemí odtud vede lesní pěšina, zkusme se držet na ní.“

Vnořili se do lesa a v chůzi se tlumeně bavili, když tu Walsh, jenž kráčel vpředu, zvedl ruku a naznačil, ať okamžitě padnou k zemi. Svezli se na kolena a zůstali tiše a bez hnutí, zatímco Walsh se plížil

dopředu a ověřoval, co vlastně upoutalo jeho pozornost. Po pár vteřinách se jakoby mávnutím kouzelného proutku objevil u Mickova ramene a šeptnul: „Táboří tam dva maníci. Vedou řeči jak ouřadové z banky.“ Mick přikývl: „Právě tady křížíme cestu na Západní Vysočinu. Pro jistotu je obejdeme.“

Šest vojáků a Steven odbočili lehce k severu, aby se vyhnuli táborníkům, kteří si vůbec neuvědomili, že v lese nejsou sami, a pak opět nabrali směr do vnitrozemí. Vinou těžké techniky, kterou tudy projížděli zaměstnanci správy lesoparku, byla bahnitá a samý výmol, ale proti Stevenovým původním představám to byla hotová pohádka. Prodírat se trnitým podrostem sahajícím až do pasu nebo se vléct ve tmě přes skaliska a prolákliny, jež jako by strojily jednu nebezpečnou a vyčerpávající past za druhou, dokázalo udeptat odvahu i v tom sebezdatnějším muži. Na to si Steven pamatoval ze své kariéry u armády až moc dobře. I teď ho však začínala zmáhat únava, a jako by to nestačilo, Mick kolegům šeptem oznámil, že je nejvyšší čas sejít ze stezky a dál pokračovat v úkrytu lesa.

Ve tři ráno se dostali do bodu západně od akvaduktu, odkud na něj měli dobrý výhled.

„Na pár hodin si zdímněte,“ obrátil se Mick na ostatní včetně Stevena. „Kdyby se něco začalo dít, okamžitě vás probudím.“

Stevena nemusel dvakrát pobízet. Naráz přestal vědět o světě a teprve v šest hodin ho vzbudilo praskání vysílačky.

„Další vojáci jsou u větrací šachty, ve které je uzavírací ventil, zhruba jeden a půl kilometru odtud,“ informoval vzápětí Mick.

„Výborně,“ přikývl Steven a vzal si od Micka dalekohled. Pořádně si prohlédl akvadukt a oblast kolem nich. Vedle akvaduktu parkovala bílá dodávka, jež měla na boku rudý nápis „Diamond Security“.

„Jakmile domobrana vyrazí na start, přesunem se blíž,“ dával pokyny Mick. „Mezitím dostaneme něco horkého do žaludku. Terry?“

„Jistě,“ potvrdil Terry a pustil se do vaření čaje.

Mick zatím mužům vysvětlil, jak vypadá plán na hlídání akvaduktu během cvičení. Rozejdou se a budou se snažit pokrýt každý přístupový úhel k ohroženému místu. Jedinou výjimku měl

představovat Steven, jenž zůstane s Mickem pro případ, že by bylo zapotřebí domluvit nějaký pohotovostní plán.

„Jak moc je to svinstvo nebezpečné?“ zajímal se jeden z mužů.

„Na místě vás to nezabije,“ ujistil ho Steven, „ale pokud se nakazíte, nakonec vás bude mrzet, že to nevzalo rychlý konec. V ideálním případě se nám podaří ten agens sebrat naší milé trojici dřív, než dostanou šanci otevřít nádobu, nebo v čem to vlastně ponesou – pravděpodobně to bude vypadat jako obyčejná termoska.“

„Tak bacha, abyste si z ní nepřihnuli, kámoši!“ varoval Mick žertem. „Nejspíš by to byl nejsilnější lomcovák ve vašem životě.“

Jeho vtípek uvolnil napětí, které v mužích nepozorovaně narůstalo od okamžiku jejich výsadku.

V půl osmé vojáci naladili vysílačky na kanál, který během cvičení používala místní domobrana, takže mohli průběžně sledovat, co se děje a kde se kdo pohybuje. Ve tři čtvrti na osm se spustil déšť a po deseti minutách Walsh, který hlídal akvadukt, hlásil: „Domobrana jde do akce, šéfe!“

Skoro současně s jeho oznámením ožila s praskáním vysílačka a vojáci slyšeli, jak major David Innes žádá své jednotky v terénu, ať mu sdělí svou polohu. Mark si každý z těch bodů poznačil do mapy. „To nemůže být na škodu,“ bručel si přitom pod vousy.

„Operace ‚Terorista‘ začíná, pánové!“ pronesl Innes důstojně. „Hodně štěstí.“

„Asi pět domobraňáků u akvaduktu, šéfe!“ hlásil Walsh.

Mick si dalekohledem prohlédl skupinku vojáků, určených k ostraze vodního přivaděče, a rozhodl: „Vyrázíme, pánové. A každému, kdo se nechá chytit domobranou, osobně nakopu do zadku!“

Muži si ještě naposledy chvatně upravili maskáčové oblečení a výstroj. Za řemeny si zastrkali několik zelených větví, aby lépe splynuli s lesním prostředím, vzájemně si popřáli hodně štěstí a ve vteřinových intervalech zmizeli v hustém podrostu. Steven s Mickem se přesunuli do úkrytu na jižní straně akvaduktu a uvelebili se v mělkém dolíku, nad kterým si postavili provizorní stříšku z mechu a listů navrstvených na konstrukci z větví. Ochránili se tak nejenom

před deštěm, ale především před případnými pohledy členů domobrany.

„Co se stane s tou termoskou, až se k ní dostaneme?“ zajímal se Mick.

„Na východ od Aberfoyle je připravená polní laboratoř,“ vysvětlil Steven. „Postarají se o to, buďte v klidu.“

„Tedy, při pouhém pomyslení na biologickou válku mi naskakuje husí kůže,“ přiznal se Mick.

„Nemůžu říct, že já bych jí taky zvlášť moc fandil,“ kývl Steven.

Uběhly tři hodiny, během kterých vysílačka pouze mlčela. Oba muži si dávno přestali šeptem povídat a soustředili se na boj se spánkem a na udržení maximální pozornosti. Občas Mick dlouze vydechl, zamračeně mžikl na hodinky a zamumlal: „Tak sebou hoďte, no tak!“ Ale až po další půlhodině si prudce připlácí k uším sluchátka, jež měl dosud zavěšená kolem krku. „Jednoho dostali,“ sykl na Stevena a pochvalně zaťal pěst. „Bravo, domobrana!“ Opět si stáhl sluchátka. „Chytli jednoho teroristu a zajistili jeden z těch kontejnerů.“

Stevenův výraz napovídal, že to na něho také udělalo dojem. A byl ještě spokojenější, když ve třináct třicet zaslechli hlášení, že zajali dalšího teroristu.

„Dostali i kontejner?“ vyptával se Steven.

„Jo, bezpečně ho zabavili, bez poškození. Kdo by si pomyslel...,“ poznamenal Mick zamyšleně. „Ti chlapi jsou dobří. Beru zpátky všechno, co jsem si o nich myslel. Odvádějí super práci.“

Ve čtyři odpoledne už Mick se Stevenem byli jako na jehlách. Steven začínal mít podezření, že třetí terorista vzal do zaječích, protože se nějak dozvěděl, že jeho dva parťáky už odchytili.

„Čert to vem,“ vrčel Mick. „Šaškovali jsme tady úplně zbytečně. Domobraňáci to zvládli i bez nás.“

Mick přepnul vysílačku na hlasitý odposlech a Steven slyšel, jak Innes oznamuje svým mužům, že operace „Terorista“ je u konce, jelikož všichni tři narušitelé jsou v zajetí a jejich „biologické zbraně“ zajištěné v naprosto netknutém stavu.

„Vedli jste si jako profesionálové!“ pochválil Innes svoje lidi a pak určil místo, na kterém se všichni sejdou.

„Nejvyšší čas jim osobně pogratulovat,“ poznamenal Steven a ztěžka se zvedl. Po mnohahodinovém ležení ve vlhkém jehličí byl celý ztuhlý. „Máte nějakou krycí povídačku?“

„Pozorovatelé ministerstva obrany,“ zašklebil se Mick dobromyslně.

Všech šest vojáků se sešlo a společně zamířili k místu, kde se měli shromáždit Innesovi členové domobrany. Dorazili tam patnáct minut po nich a na uvítanou si vysloužili prazvláštní, často lehce popuzené pohledy, jako by domobrana neměla o přítomnost profesionální konkurence sebemenší zájem, Steven vyhledal Innese, ukázal mu svůj služební průkaz a Micka s dalšími muži představil jako pozorovatele z ministerstva obrany, kteří bez předchozího upozornění celou operaci monitorovali. Innes se nad chválou svých lidí blaženě rozzářil. „To víte, snažíme se,“ pronesl skromně jako kapitán vítězného fotbalového mužstva.

Steven se optal na kontejnerky, které údajní teroristé nesli. Innes vysvětlil, že je sem dopravují současně s vězni. „Měli by tu být co nevidět,“ ujišťoval.

Steven se mobilním telefonem spojil s polní laboratoří čekající u Aberfoyle a požádal, ať se přesune na místo srazu vojáků a domobrany.

„Hned tam budem!“

Sotva hovor ukončil, přistoupil k němu Mick a vyřizoval vzkaz od vojáků hlídajících u akvaduktu větrací šachty s uzavíracími ventily. Chtěli vědět, jestli zase mohou obnovit dodávku vody.

„Vzkažte jim, že samozřejmě mohou,“ potvrdil Steven.

„Á, tady je máme,“ prohodil Innes, když se mezi stromy objevil dlouhý landrover. Vystoupili tři příslušníci domobrany a Innes se zeptal, kde nechali zajatce.

„Oznámil jste konec operace, pane,“ vysvětlil řidič v hodnosti desátníka.

„Požádali, ať je vysadíme asi dva kilometry odtud, že prý tam v lese mají schovaný vůz. Připadalo nám to rozumnější než se s nimi táhnout sem a zase nazpátek.“

„To máte pravdu,“ souhlasil Innes.

Při té zprávě se Stevenovi sevřelo hrdlo takovou úzkostí, že málem nebyl schopný slova. Vyměnil se vylekaný pohled s Mickem. „A ty kontejnery?“ vyhrkl sípavě.

„Ty máme tady,“ odpověděl desátník, vrátil se k landroveru a přinesl tři kovové lahve s viditelně neporušenou pečetí.

„Víte určitě, že víc toho u sebe neměli?“ naléhal Steven.

„Stoprocentně!“ potvrdil desátník.

„Něco nehraje?“ vmísil se do hovoru Innes, který poznal, že Steven zneklidněl, ale nechápal proč.

„Ne, všechno v pořádku,“ povzdechl si Steven. „Vážně.“

„V tom případě mám dojem, že bychom se v Aberfoyle měli všichni zastavit na pivo!“ oznámil Innes zvučně. Jeho lidé přivítali návrh s bujarým provoláváním slávy. Obrátil se na ‚pozorovatele‘ z Londýna. „A byli bychom namouduši rádi, kdybyste se k nám přidali jako hosti!“

„Díky, majore,“ kývl Steven. „Za chvíli se k vám všichni připojíme.“

„A pro jistotu, že pozvání skutečně přijmete, vám tady necháme jeden ze svých vozů,“ nabízel Innes, kterému úspěch cvičení úžasně zvedl sebevědomí.

„Díky,“ zabručel Steven s nepřítomným pohledem.

„Všechno v pořádku, Steve?“ zeptal se Mick, když jednotky domobrany vyrazily zpátky do civilizace.

„Vlastně sám nevím,“ potřásl Steven hlavou. „Ale něco mi tu zkrátka neseďí...“

V zatáčce se vyloupkla polní laboratoř a vytrhla ho z myšlenek. Vozidlo ještě ani nestačilo zabrzdit u krajnice lesní cesty a Steven už k němu odnášel všechny tři kovové termosky a čekal, až se otevrou dveře. Zezadu vykoukli dva muži v protichemických oblecích. Chyběli jim jenom kryty na průzorech.

„Prý pro nás něco máte!“ usmál se jeden z chemiků.

Steven jim podal zapečetěné kovové kontejnery a po pár vteřinách váhání dodal: „Chápu, že vy mládenci jste čekali, že obstaráte pouze převoz na jih, ale – promiňte, jestli se ptám hloupě – ale nebylo by možné hned tady na místě zjistit, jestli v těch nádobách je živý biologický materiál?“

„Takže pořád ještě máte nějaké pochybnosti?“

„Vlastně – ano,“ přisvědčil Steven, i když žádný konkrétní důvod neměl.

„V těchto pohotovostních podmínkách vám nemůžeme identifikovat žádný mikroorganismus,“ vysvětlil chemik.

„Ale pokud vám jde o prosté ano/ne, dalo by se s tím něco udělat. Je to podle vás důležité?“

Steven si uvědomil, že muž nad tou prací zrovna nejásá nadšením, ale nedal se zvíkat: „Ano, je. Velmi.“

Muž pokrčil rameny a broukl: „Tak jo, pár minut vydržte.“

Steven sledoval, jak muži si na hlavu natahují kapuci obleku a připínají k nim průhledný průzor. Potom zavřeli dveře malé laboratoře, aby se pustili do práce.

Steven náhle zatoužil po chvilce samoty. Zamířil k okraji lesa a zadíval se dolů do údolí. Z deštěm prosáklých lesů se kouřilo. Po deseti minutách slyšel, že dveře vozu se opět otvírají, a chvatně se k němu vrátil.

„Tak jak?“ obrátil se k prvnímu muži, který si sundal kuklu.

„Pokud můžu říct, tak ve všech termoskách byla jen červená barva...“

„A doprdele,“ sykl Steven. Náhle se ho zmocnil pocit, že kolem něho se zbortil celý svět. Takže šlo o normální a nic neskrývající cvičení domobrany s třemi ochotnickými teroristy, kteří předstírají biologický útok na vodní přivaděč a přitom se ohánějí termoskami plnými červené barvy, aby se nakonec nechali zmáčknout amatéry?

Mickovi muži vycítili Stevenovo rozpoložení a mlčky ho nechali, aby zamířil zpátky k vyhlídce do údolí. Nepřítomně civěl do dálky a přitom se snažil skousnout totální a trapný omyl.

Ale proč celé to divadýlko zrežírovala zrovna Gardinerova organizace? ptal se v duchu pořád dokola. Proč využili zrovna těchto dobrovolných nadšenců, aby zařídili detaily jako... odvolání ostrahy akvaduktu v den cvičení... od osmi ráno do šesti večer... Ta věta se mu rozvířila v mozku jako roztočená obruč. Steven se podíval na hodinky. Přesně půl šesté. Kdo vlastně hlídá akvadukt teď? Ale hned si na tu otázku sám s úlekem odpověděl: Nikdo.

Steven se prudce obrátil na patě. Náhle to všechno začalo dávat smysl. Co to předtím říkal Mick, když domobrana s přehledem a hladce dopadla druhého teroristu? Kdo by si pomyslel...?

TY IDIOTE! TERORISTÉ MĚLI ZA ÚKOL NECHAT SE CHYTIT! burácelo mu v hlavě.

„Ježíšimarjá! Panenko skákává!“ zahulákal Steven na šestici vojáků. „Bylo jich víc než tři!“ Tryskem se pustil k landroveru, který jim tu nechal Innes, a otočil startérem ještě dřív, než se tam ostatní stačili pořádně naskládat. Mick přehoupl nohy přes přední opěradlo a spustil se vedle Stevena, zatímco od kol startujícího vozu se rozléta prška kamení.

„Akvadukt je odteď až do večera bez dozoru!“ přeřval Steven burácení motoru, jenž nabíral stále vyšší obrátky. „Ten třetí terorista si dal sakra záležet, aby ho dopadli dřív, než se vrátí civilní ostraha k akvaduktu!“

„A dodávku vody mezitím obnovili!“ houkl Mick zpanikařené.

„Jsme idioti! Panebože!“ zuřil Steven. „Skočili jsme jim na špek, přesně jak chtěli! Oficiálně šlo o stoprocentně úspěšné cvičení domobrany, co mělo dokázat, že teroristi nemají v blízkosti vodního přivaděče žádnou šanci. Naplánovali, že biologický agens vpašují do vody těsně po skončení cvičení, takže nikdo nebude mít potuchy, kde se ta infekce vzala. To totiž mělo být další zatracený tajemství!“

„Támhle stojí dodávka ostrahy!“ upozornil Mick, když se dostali na dohled akvaduktu.

„To se mi nechce věřit!“ křičel Steven. „Není důvod, aby oficiální ostraha začínala dřív než podle dohody!“

„Proboha, nahoře na akvaduktu někdo je!“ ukázal jeden z vojáků. Zahlédli černě oděnou postavu, běžící podél zábradlí. Vzápětí zmizela.

„Ihned se spojte s vojáky ze zásahovky. Zjistěte, jestli je šance znovu zastavit přívod vody!“ poručil stroze Steven.

Walsh zapnul vysílačku.

„Co teď máme dělat my?“ zeptal se Mick.

„Jestli dostanete příležitost, tak toho grázla zaškrťte!“ odsekl Steven popuzeně. Ujížděly mu nervy.

„Jsou odtud necelý kilometr!“ ohlásil Walsh, který se mezitím spojil s velitelem zásahové jednotky.

„Tak jim poručte, ať se co nejrychleji přesunou sem!“ štěkl Steven. „Je to otázka života a smrti!“

Walsh vyřídil vzkaz. Dojeli k akvaduktu a Steven zpomalil, takže teď jeli krokem.

„Vpřed!“ houkl Mick, vyskočil ven a ostatní ho následovali. Ve voze zůstal pouze Walsh, jenž udržoval spojení se zásahovou jednotkou. „Doprdele, vy tam ještě nejste!“ slyšel Steven jeho hulákání. „Co jste to za chcípáky?“

Z vysílačky zazněla stejně vzteklá a mládeži nepřístupná odpověď, ale to už Steven zabrzdil landrover a chvatně vystoupil, aby se podíval nahoru. Po té tmavé postavě nebylo nikde známky, ale bylo jasné, že tam pořád ještě je. Vetřelec neměl kudy uniknout.

Steven vyšplhal po strmém travnatém svahu, vedoucím ke kovovému akvaduktu, a nahoře se na okamžik přidržel zábradlí, které mělo ztížit přístup k rouře, jež se vynořila ze země a chrlila vodu do otevřeného koryta. Zadíval se podél koryta. S jistotou čekal, že tam spatří ukrývajícího se muže, ale neviděl nic než prudký vodní proud.

„Kam se, kur –“ syčel Steven, jemuž nešlo do hlavy, kam vetřelec mohl na visutém akvaduktu zmizet. „Tady přece není... vůbec nikde... žádná...“ uvažoval v duchu. „Tak kam...“

Steven málem sletěl z akvaduktu leknutím, protože bez varování se sotva dvacet metrů od něho vynořila z vody mohutná a černá postava jako bájný Poseidon. Místo trojzubce držela v ruce kovovou nádobku. Steven pochopil, že vetřelec se potřeboval nadechnout.

Dopřál muži vteřinu, aby zalapal po dechu a vytřel si vodu z očí, načež mu poručil: „Je po všem, tak mi to radši dejte!“ Natáhl ruku. Černě oblečený muž, který předtím ležel na dně koryta na zádech, teď seděl a voda se mu řítla po obou stranách těla. Ušklíbl se na Stevena: „Něco mi říká, že pořád ještě držím eso, šéfe!“ Pozvedl kovovou termosku do výšky.

Steven se chtěl na něho vrhnout, ale muž si vmžiku přehodil nádobu do druhé ruky a začal odšroubovávat víčko.

„Proboha živého, člověče!“ vykřikl Steven zoufale. „Máte vůbec představu, co chcete udělat?“

Muž jen vrtěl hlavou. „To teda nemám, ale tak mi to vyhovuje, jasný? Jsem voják, dostal jsem rozkaz a musím ho splnit. Za to mě platí. Víc vědět nemusím a o víc ani nemám zájem.“

„Vážně vám nezáleží na...“

„Hele, šetři si dech, kámo.“ nenechal ho muž domluvit. „Dělal jsem žoldáka po celým světě, viděl jsem všechno, co lidi dokážou udělat jiným lidem. A dávno si s ničím takovým nelámu hlavu.“

Steven si uvědomoval, že musí teroristu zabavovat tak dlouho, dokud se vojákům nepodaří zastavit přívod vody, ale moc nadějně to nevypadalo. „No dobře, pokud vám jde o peníze, už jste za tu práci dostal zapláceno?“ nadhodil.

„Napůl. Zbytek pošlou na účet bývalý manželce a děcku.“

„Poslyšte, jestli vám záleží jenom na penězích...“, začal Steven.

„Víš, kámo, co je profesionální hrdost?“ Muž se jízlivě rozesmál a vstal, takže teď byl vidět přes zábradlí do dálky stejně jako Steven. „Tos nevěděl, že i žoldáci mají hrdost, co? Tak mají, hele. Kšefty neseženu, když nebudu jednička, a můžeš mi věřit, že Britové mají v týhle branži sakra dobrý jméno. Taky proto si můžeme říct o největší prachy. Všechno musí odsejpat, bez problémů, bez podrazů. To je ta nejlepší vizitka, tak mě nechtěj rozesmát.“

„Ale poslyšte, i kdyby to byla pravda –“ začal Steven, ale přerušil ho třesk výstřelu. Na žoldákově obličej se kmitl nechápatý výraz a vzápětí se zhroutil obličejem do vody. Steven chvatně přelezl zábradlí koryta a co nejrychleji se brodil k postavě, aby ji neodnesl proud a hlavně aby ve vodě nezmizela kovová nádobka. Dostal se k tělu, jednou nohou ho překročil a sevřel mezi koleny. Sklonil se a snažil se ověřit, zda muž pořád ještě drží kontejner s bakteriemi. To sice držel, ale Steven zpanikařené nahmatal, že ho svírá v obou rukou naráz! Terorista byl naživu a snažil se nádobku otevřít!

Steven mu ji vyrval a vytáhl ji z vody přesně ve chvíli, kdy Mick se dvěma dalšími vojáky přeskočili zábradlí a hnali se mu na pomoc. Vytáhli teroristu – teď už bezvládného, jako by byl mrtvý – nad hladinu a přehodili ho přes okraj akvaduktu. Tělo se skutálelo po svahu dolů a s žuchnutím přistálo v trávě.

„V pořádku?“ zeptal se Mick při pohledu na Stevena, jenž zjišťoval, jestli z termosky neunikla část obsahu. Na první pohled

bylo zřejmé, že pečeť je porušená. Zůstávalo otázkou, jak velkou vůli má závit víčka, než by hrozil únik bakterií.

„Nevím,“ zamumlal Steven. „Zvládnou mládenci ze zásahové zavřít přívod včas?“

Mick jen pokrčil rameny na znamení, že pokud ano, bude to jenom o fous.

„Takže nezbyvá než čekat,“ povzdechl si Steven.

Přelezli zábradlí přivaděče a po travnatém svahu zvolna sešplhali dolů.

„Bože, teď bych si dal panáka,“ zašklebil se Steven. Současně s tím, jak mu ze žil vyprchával rozbouřený adrenalin, začala se mu podlamovat kolena slabostí.

„Skoro bych řekl, že tady jsme skončili,“ prohodil Mick vyčerpaně. „Přivolám vrtulník.“

Steven, oblečený do elegantního obleku a tmavé vázanky, stál u okna svého bytu a pozoroval sluncem rozjiskřenou hladinu Temže. Ten pohled mu obvykle zvedl náladu, ale dnes nefungoval. Za čtyřicet pět minut se měl hlásit v kanceláři na ministerstvu vnitra, a vůbec se na to netěšil. Byl přesvědčený, že předem ví, co se bude dít, a musel zmobilizovat veškeré zásoby svého sebeovládání, aby příkaz svého nadřízeného vůbec poslechl. Bylo vyloučeno, aby vláda a řídící orgány nechaly pravdu vyjít najevo, takže nakonec se bude muset smířit s utajením případu. Nešlo tedy o to, zda se veřejnost dozví, co se stalo, ale co všechno zůstane v utajení. A navíc šlo i o Stevenovu schopnost potlačit hněv do té míry, aby se nezapomněl před svědky a neprozradil nic z toho, co si jeho Božstvo vláda nepřeje prozradit. S hořkým úsměvem si připomněl, co mu radívala Lisa, kdykoliv se navztekal: Zhluboka dýchej, Dunbare, dýchej hodně zhluboka...

Steven vstoupil do Macmillanovy kanceláře a zjistil, že vedle šéfa sedí ministr vnitra. Oba muži se očividně přátelsky bavili a přivítali ho usměvavě, jako by nešlo o pracovní schůzku, ale o soukromý večírek.

„Vítejte zpátky v civilizaci!“ zahlaholil Macmillan.

„Ano, taky jsem radostí celý bez sebe,“ zabručel Steven.

„Říkal jsem si, že vám musím za tu skvělou práci přijít osobně poděkovat,“ ozval se ministr vnitra.

„Děkuji, pane, ale ještě nemáme úplně vyhráno,“ připomněl Steven vážně. „Ještě pořád nemůžeme vyloučit možnost, že pitná voda pro Glasgow byla přece jenom kontaminovaná.“

„Ach, ale tohle nebezpečí my ani zdaleka nepodceňujeme,“ odvětil ministr vnitra.

Steven usoudil, že přesně tak mluví rozený politik.

„Jsme v kontaktu se skotskými správními úřady, s radnicí města Glasgow a se Skotskou vodárenskou. Vydali varování, že voda v městském vodovodu může být znečištěná ovčími výkaly spláchnutými z pastvin. Úřady současně pro obyvatelstvo zajistily dostatečné zásoby balené vody, kterou do domácností distribuují samozřejmě bezplatně až do doby, než nebezpečí pomine.“

Steven jen stroze přikývl.

„Rozumím tomu dobře, že byste nyní ocenil dovolenou?“ vzal si slovo opět Macmillan. „Bůhví, že si ji zasloužíte jako snad nikdo na světě.“

„Spíš jsem doufal, že mě budete informovat, co se tady vlastně děje,“ šel Steven rovnou k věci. Všiml si, že Macmillan a ministr vnitra si mezi sebou vyměnili znepokojený pohled.

„Myslím samozřejmě, co se děje s Crowem a Mowbrayem,“ upřesnil Steven pro případ, že by snad vznikly nějaké pochybnosti.

„To je... těžké,“ začal opatrně Macmillan.

A už je to tady, pomyslel si Steven. Cítil, že se mu samovolně zatínají zuby, až ho do tváří málem bere křeč.

„Pochopitelně vědí, že jejich pokus o otestování biologické zbraně nevyšel a že z ciziny už nedostanou žádné další peníze...“

„Ale?“

Ministr vnitra si odkašlal. Podle Stevena šlo o projev hluboké nervozity. Macmillan provinile uhnul pohledem.

„Zkrátka, abychom to zbytečně neprotahovali, zmíněná dvojice nám nabídla jistou dohodu,“ oznámil ministr vnitra. „Předají nám antibiotikum, které dokáže vyléčit ten jejich prokletý bacil, a také technické detaily jeho chemického složení a výroby.“

„Výměnou za beztrestnost?“ zeptal se Steven.

Macmillan připomněl: „Tohle je nesmírně složitá situace, Stevens.“

„Profesor Rees mohl přijít s vlastním účinným antibiotikem,“ namítl Steven.

„To není jisté, a navíc by to mohlo trvat příliš dlouho,“ vysvětloval Macmillan.

„Nepochybuji, že vám nemusíme připomínat obrovský přínos antibiotika, kterým po té dlouhé době konečně můžeme vyléčit syndrom války v Zálivu,“ přisadil si ministr vnitra.

„Takže přece jenom existuje?“ ušklíbl se Steven. Neušlo mu, že ministři se v očích blýskl hněv, ale tím to prozatím skončilo.

Macmillan vytušil nebezpečí a honem zasáhl. „My si uvědomujeme, jak vám asi je, Dunbare; věřte, víme to mnohem lip, než si myslíte. A v mnoha směrech prožíváme stejné zoufalství a vztek jako vy.“

„Jde jen o to, že někteří z nás nazírají věc ze širší perspektivy... z perspektivy obecného blaha,“ pronesl ministr vnitra prkenně. „Nemůžeme si dovolit ten luxus –“

Pravdy, poctivosti a obvyklé lidské slušnosti, doplnil v duchu Steven, ale pro jistotu držel jazyk za zuby.

„Vidět každého jednotlivce zvlášť,“ dořekl ministr vnitra.

„Takže jim to svinstvo projde?“

„Nemyslím, že si budou žít v takové pohodě jako doposud,“ vysvětlil Macmillan. „Možná uniknou soudnímu postihu, ale už nikdy nebudou zastávat vysoké vládní funkce a rychle se přesvědčí, že –“

Že každý slušný člověk si před nimi uplivne a přejde na druhou stranu ulice, běsnil v duchu Steven, ale silou vůle vydržel mlčet.

„Že jsou všeobecně nevítaní a nerespektováni,“ skončil chabě Macmillan.

Steven na okamžik zavřel oči a v hlavě mu zazněl Lisin hlas: „Zhluboka dýchej, Dunbare, dýchej hezky zhluboka...“

Macmillan i ministr vnitra s úlevou zaregistrovali, že Stevenův sveřepý výraz změkkl a ztuhlé rysy obličeje se viditelně uvolnily. „Jste rozumný, příteli,“ ocenil ministr vnitra. „Nepochybuji, že když

si to všechno necháte projít hlavou, nakonec pochopíte, že za daných okolností vládě jiný způsob řešení vlastně ani nezbývá.“

„Samozřejmě, pane... je tu ta širší perspektiva,“ přikývl Steven. Svou poznámkou si od ministra vnitra sice vysloužil tázavý pohled, ale Macmillan opět oddaně zasáhl: „Tak, a co bude s tou dovolenou?“

„Pravda, moc by se mi hodila,“ potvrdil Steven.

„Už jste si naplánoval, co všechno podniknete?“

„Ze všeho nejdřív zajedu do Glasgowa. Potom strávím nějaký čas se svou dcerkou.“

„Co v Glaswově?“

„Říkejme tomu... užší souvislosti,“ odpověděl Steven, „a taky budu potřebovat to antibiotikum, co vám slíbili předat Crowe s Mowbrayem.“

„Nejsem si jistý, jestli –“ vyhrkl ministr vnitra, ale sotva si Macmillan všiml, jak se Steven zachmuřil, okamžitě po něm loupł významným pohledem.

Steven přikývl.

„Předpokládám, že za daných okolností to nebude představovat problém,“ slíbil Macmillan.

Steven se pousmál. „V tom případě mě jistě omluvíte, pánové!?“

„Ještě jednou vřelé díky,“ rozloučil se ministr vnitra.

Steven vyšel z budovy ministra vnitra a na okamžik se zastavil. Vzhlédl k obloze a vychutnával svěží vzduch. Zhluboka dýchej, Dunbare, hlavně dýchej hodně zhluboka...